

Легендарний місячний скульптор

Том 3

Нам Хісон

Переклад: Silver Raven

Опис

Людина, покинута світом, людина, що поклоняється грошам, людина, відома як легендарний Бог Війни у дуже популярній MMORPG «Континент Магії». З досягненням повноліття він вирішує попрощатися з грою, але спроба заробити щось за вкладений час і зусилля має такий наслідок, якого ніхто не міг уявити.

Завдяки ряду випадковостей його легендарний персонаж продається за 3 мільярди вон, приносячи йому велику радість, що змінилась глибоким відчаєм, бо він змушений віддати майже все жадібним лихварям. Відкривши можливість заробляти гроші завдяки іграм, головний герой піднімається з прірви з новим наміром і йде прямо до нової епохи під керівництвом першої в історії MMORPG у віртуальній реальності «Королівська Дорога».

Це легенда про Лі Хьона, про шлях до вершини, з серцем, що любить тільки рідних, з безмежним прагненням до грошей, про його винятковий розум, треноване тіло і вмінням наполегливої праці, що завжди підтримувало головного героя на плаву.

Переклад з англійської. Тобто переклад з перекладу, деякі сенси й особливості будуть втрачені.

Розділ 1. Рівнини Відчаю

– Цей чувак якийсь дивний. Що він робить?

– Може він божевільний? Дуже схоже на те, що він несповна розуму.

– Просто ходімо далі.

Жителі вільного міста Сомрен уникали цієї людини. Це тому, що вона виглядала, як людина, що принесе неприємності, як тільки до неї наблизяться.

Насправді це був Від. Він підстрибував од люті.

– Аарх!

Від навіть закричав. Через його божевільну поведінку люди відмежовувалися від його страждань. Тому пощастило, що це відбувалося біля храму Фреї. Якби він учинив щось таке посеред вулиці, хтось би зняв відео і воно неминуче б опинилося на якомусь сайті.

– Уваах! – зрештою, Від навіть розплакався!

«Я втратив можливість зірвати джекпот!»

Він покинув провінцію Мората через ворота телепортації та прибув до вільного міста Сомрен. У ту саму мить, коли він вийшов із воріт, у його голові промайнула думка.

«Як шкода, що я більше не зможу користуватися ефектами статуї Крижаного дракона чи Крижаної красуні». Він витратив на їх створення більше місяця. Статуя Крижаний дракон мала неймовірний розмір, її приголомшлива велич, а також різноманітні ефекти справді вражали.

«Чому я не взяв статую з собою?!»

Звісно, Від не думав про статую Крижаного дракона, вона була занадто великою, щоб забрати її. Але він би міг якось забрати з собою статую Крижаної красуні.

Якби він продав статую, що збільшує швидкість відновлення як здоров'я, так і мани, люди вишикувалися б у чергу, щоб купити її.

Ясна річ, що оскільки матеріалом був лід, він би з часом танув, але із застосування магії для збереження льоду, статую можна було б уберегти. Плюс ефекти статуї можна поєднувати з ефектами браслетів чи перснів, і навіть з ефектами інших предметів.

Ніхто не міг припустити скільки грошей би він тримав, якби продав статую Крижаної красуні.

«Уваа... Через те, що я надто добра і наївна людина, сталася така трагедія».

Хоча він продовжував шкодувати про це, підстрибуючи від люті, було вже надто пізно.

Гарна і приємна людина. Від бачив, що це нічим не відрізняється від того, щоби бути дурнем. Є безсоромні, підступні, мерзенні та безчесні, але багаті. Чи не це те життя, до якого люди насправді прагнуть?

«Ще не пізно. Відтепер я маю бути жорсткішим». Хоча це несправедливо, що йому довелося стати скульптором, якщо він буде ігнорувати всі переваги, що несе клас скульптора, то не виживе.

Від знову підтвердив ціль свого життя.

Він повернувся до храму Фреї разом з Альвероном та священниками, вони всі спостерігали за божевільною поведінкою Віда. Деякі насупилися, а інші виглядали переляканими. Вони повільно відступали. Отже, навіть НІПи уникали Віда.

– Кхем. – Від поправив одяг і повернувся до звичного вигляду шукача пригод, який карає зло і виконує праведні місії. – Ходімо на зустріч з первосвященником.

Одразу після цього він увійшов до церкви разом з іншими священниками. Цього разу Від увійшов через інший вхід, тож уникнув зустрічі з вірянами і йому не довелося робити підношення. Хоча гроші, які він отримував, збільшувалися, якщо Від не керуватиме витратами, то ніколи не стане багатою людиною.

Первосвященник уже чекав на нього. Від ніс на руках корону, прикрашену коштовностями. Він передав її первосвященнику зі словами:

– Ось корона Фарго, повертаю її вам.

– О-о! Щиро вдячний. Ви справжній спаситель храму Фреї, спочатку повернули чашу Гелан, а тепер і корону Фарго.

[Завдання повернути корону Фарго завершено.]

Остання святиня, втрачена храмом Фреї, корона Фарго була у клану вампірів Справжньої крові у провінції Мората. Клан вампірів очолював лорд вампірів Торі. Чекаючи на повернення безсмертного легіону на чолі з темним магом Бареканом Демофом, вони прийшли до провінції Мората і взяли регіон під контроль.

Для Барекана, який запламував континент злом, знищення клану вампірів Справжньої крові це болючий удар.

Оскільки корона Фарго символ божественної влади та величі, цей предмет потрібен для піднесення престижу храму.

Ваша слава зросла на 1200.

Ваша дружба з храмом Фреї зросла на 31.

Вплив храму Фреї зріс на 2200.

Публічну значимість храму Фреї можна перевірити у вікні статусу релігій.

Публічна значимість храму Фреї: 4612.

Публічна значимість релігійних організацій підвищується шляхом боротьби зі злом або завдяки проходженню відповідних квестів.

Ваш рівень зріс.

Ваш рівень зріс.

Ваш рівень зріс.

Ваш рівень зріс.

Ваш рівень зріс...]

У якості винагороди за виконання завдання рівня складності В він піднявся на дев'ять рівнів. Від був задоволений. На його нинішньому рівні складно швидко піднімати рівні, перемагаючи монстрів. Проте, щоб знайти корону Фарго, йому довелося пройти через місяці труднощів, тому отримати таку винагороду було нелегко.

Первосвященник дав йому тридцять пляшечок, заповнених білою та червоною рідинами.

– Це подарунок, який наш храм дарує вам. Свята вода і найкраще зілля для відновлення здоров'я.

– Навіщо...

– Хоча це небагато, будь ласка, прийміть дарунок. Вони можуть бути корисними, якщо ви скористаетесь ними у надзвичайних ситуаціях.

– Красно дякую.

Від обережно сховав подарунок до сумки. Через те, що ціна на зілля була надто високою, він ніколи їх не купував. Якщо гравці не бандити чи вбивці, як квартет Двічігі, то вони зазвичай не користуються зіллями. Усе тому, що зі зростанням рівнів зростає і максимальний показник здоров'я, а це означає, що потрібно купувати дорожче зілля з більшою ефективністю.

Тому лише незначна кількість гравців полювала і використовувала зілля. Але якщо зілля є при собі, то вони дійсно можуть стати великою підмогою в надзвичайних ситуаціях. З цієї причини всі мали при собі кілька пляшечок із зіллям.

– Крім того, ось спорядження, яким нагороджують героїв.

Від отримав такий самий набір предметів, що і за повернення чаші Гелан, тоді він отримав спорядження і меч Агати.

«Виходить, що нагороди за повернення святинь майже однакові. За це можна отримати трохи грошенят».

– А також цей предмет, що лежав у скарбниці храму. Оскільки не було нікого, хто міг би його використовувати, він припадав пилком. Але ваша професія скульптор, він може бути корисним для вас.

[Ви отримали невідомий шкіряний ремінь.]

Отримавши невідомий предмет, перше, що треба зробити, це розпізнати його.

Незалежно від того проклята річ чи ні, її цінність залежатиме від того, які вона має ефекти.

– Розпізнати.

[Ремінь Декрама зі шкіри червоної виверни

Міцність: 60/60.

Захист: 22.

Шкіряний ремінь зроблений зі шкіри червоної виверни, що вільно ширяла в небі. Червоні виверни настільки рідкісні, що навіть є сумніви у їхньому існуванні.

Носіння ременю зі шкіри червоної виверни приверну увагу багатьох авантюристів.

Шкіряний ремінь еластичний і міцний, його нелегко порвати. Він ідеально лягає на талію та здатен утримувати інструменти скульптора.

На ремені зображена голова виверни, її зробив майстер Декрам.

Вимоги: рівень – 150;

Тільки для скульпторів.

Ефекти: харизма +15;

Сила +10;

Спритність +30;

Скульптурне мистецтво +7%.

Створення скульптур, носячи це ремінь, приносить додаткові +5 до слави.]

Від задумався.

Він очікував отримати особливий предмет за виконання завдання рівня складності В, але отримав пояс Декрама. Ясна річ, що сам по собі предмет не є вже таким особливим. Предмети такого типу, що підвищують захист і характеристики, нескладно знайти.

Проте ця річ не що інше, як ремінь Декрама. Одного з п'яти майстрів скульптурного мистецтва, які колись жили на континенті Версаль. Декрам! Його ремінь потрапив до рук Віда.

Проте він був трохи розчарованим. Сам ремінь коштуватиме близько 100 000 вон. Через малу кількість скульпторів попит на такі предмети низький. Ця річ може зацікавити колекціонерів, що збирають рідкісні предмети.

Набір Декрама. Його шолом і інструменти одного разу з'явилися на торговому сайті. Через те, що ефекти не несуть користі іншим класам предмети могли і не продатися, проте шолом купили за 800 000 вон, а інструменти за 1 100 000 вон.

Їх купили люди, що колекціонували рідкісні предмети.

Однак предмети, що Від знайшов і повернув первосвященнику – чаша Гелань і корона Фарго, – дуже рідкісні предмети, вартість яких могла перевищити будь яку уяву.

Не очікуючи відповіді, первосвященник заговорив:

– Наш храм хоче висловити щиру вдячність за вашу допомогу. Де б ви не були, нехай завжди з вами буде благословення богині Фреї. Якщо ви будете поранені або отримаєте прокляття, приходьте до наших храмів у будь-який час, ми допоможемо вам безплатно. Крім того, ви можете вільно користуватися храмовими воротами телепортації.

– Щиро вдячний.

Первосвященник важко зітхнув. Він виглядав так, ніби був чимось серйозно стурбований.

– Нарешті, три святині храму повернулися. З відновленням нашої повної влади та впливом божественної сили наші паладини та священники зможуть використовувати всю свою силу. Безсмертний легіон на чолі з посланником Барекана Демофома причаївся на безплідних північних рівнинах та нарощує свою міць.

Безсмертний легіон на чолі з Бареканом Демофом був страшною силою, тому що кожен їх представник був немертвим.

Тих, хто загинув на полі бою і не був похований, ворог піднімав як свої послідовників. Серед них були паладини, що користувалися темною магією, та священники, які використовували благословення демонів.

Щоразу, коли безсмертний легіон вступав у бій, його сили збільшувалися.

– До мене дійшла звістки про те, що Барекан Демоф воскрес, а також, що некроманти-демопоклоники заворушилися. Тих некромантів, що досліджують магію пов'язану зі свіжою кров'ю та ненавистю, можна назвати насінням зла. Мені розповіли, що вони щось готують на Рівнинах Відчаю.

Ділінь!

[Вигнанці, що живуть на Рівнинах Відчаю

Некроманти, послідовники Барекана Демофа, вірять у демона Вельзевула. Вони, вперті дослідники принципів магії, звели храм для поклоніння Вельзевулу.

Темні ельфи та вигнанці, яких викинули з різних королівств у епоху хаосу, живуть на Рівнинах Відчаю. Деякі з некромантів, які раніше служили храму, пішли на Рівнини Відчаю. Знайдіть і вбийте їх. Не дозвольте їм створити нову армію немертвих.

Якщо ви підете до храму в королівстві Розенхайм, то отримаєте інформацію та військову підтримку для квесту.

Складність: В.

Нагорода: невідомо.

Попередження: невдача приведе до зниження публічної значимості храму Фреї до нуля.

Слава зменшиться на 3 000.]

Віду хотілося зітхнути. Ще одне завдання рівня складності В.

«Але це добре, що немає обмеження в часі».

Рівнини Відчаю – територія, що лежить далеко на північний-схід од королівства Розенхайм. Вони розташовані на кордоні королівств Брент і Розенхайм, ця територія заповнена небезпечними і божевільними монстрами.

Однак це лише краєчок Рівнин Відчаю.

На мапі, яку колись відшукали і що мала назву Карта континенту Версаль, Рівнини відчаю були зображені більшими за найбільше королівство в центральному регіоні континенту.

– Я розберуся з тими некромантами.

[Ви прийняли завдання.]

– Дякую, герою!

Обличчя первосвященника сповнилося щастя. Він більше не реагував на Віда, тож Від тихо покинув храм.

Після подорожі по сусіднім селам Мапан вирішив повернутися до вільного міста Сомен. Саме в цей момент він почув голос людини, з якою давно не міг зв'язатися.

/– Хей, Мапане./

/– Так? О, Віде! Я думав, що ти помер. Де ти зараз?/

/– Все пройшло добре. Підійди до церкви Фреї./

/– Гаразд, уже біжу./

Мапан мчав, як вітер, так швидко, що не пройшло і десяти хвилин, а він уже був біля храму. Все-таки Від повернувся після виконання завдання рівня складності В. Мапан прибув на місце прямо з ринку, навіть не потурбувавшись запакувати свій товар. Але прийшов він не один, разом з ним була вродлива дівчина.

Звісно, Мапан хотів розпитати Віда про справи, але ввічливість не дозволила, спочатку він представив свою супутницю.

– Віде, це Хварьон, моя компаньйонка.

– Приємно познайомитися, мене звать Від.

– Привіт. Я багато про тебе чула.

Поки Від був відсутнім Мапан знайшов компаньйонку, з якою можна подорожувати, але у неї доволі незвичний клас.

– Віде, не дивуйся. Хварьон – танцюристка.

– Танцюристка?

Хварьон усміхнулася і сказала:

– Можеш розглядати мій клас в одній лінії з класом барда. Танець замість музики, я можу посилити здібності союзників і відволікти ворогів.

– Он воно як. Мабуть, це складно?

– Зовсім ні! Це так весело. Я люблю танцювати.

Головна риса класу танцюрист це приголомшення ворогів. Коли Хварьон починала танцювати, чудовиська втрачали моральний дух і завмирили, приголомшені. Можна сказати, що танцюристи це один із прихованих класів у грі.

Хварьон навіть здатна впливати на монстрів, що мають вищий рівень, ніж її 175 рівень, але в таких випадках витрати мани збільшуються. Те саме відбувається, коли вона намагається вплинути на велику кількість чудовиськ одночасно. Крім того, якби вона напала на ворогів під час танцю, монстри вийшли з-під її впливу.

До мінусів її класу відноситься слабкий захист і низька атака, вона могла тримати в руці невеликий кинджал, до того ж, після закінчення танцю монстри швидко приходили до тями. Тому їй складно полювати одній. Однак у групі її талант яскраво сяєв.

Мапан розповів Віду, що поки його не було, вони з танцівницею разом подорожували по сусіднім селам, і коли нападали монстри, Хварьон танцювала, пригнічуючи ворогів, а Мапан вправно керував критим візком, тому їм вдавалося швидко втікати.

«Скульптор, купець, а тепер ще і танцівниця... Стає все краще і краще», – подумав Від.

У Королівській Дорозі з'явилася легенда, вона стосувалася тих, хто має ремісниці й інші незвичайні класи.

Нібито, якщо в групу збереться кілька гравців непопулярних класів, вони зможуть поєднати свої сильні сторони та індивідуальні здібності, створюючи таким чином сильну команду. Ця легенда говорила, що вони могли перемогти будь-якого монстра і виконати будь-яке завдання.

Звідки взялася ця легенда і наскільки вона правдива ніхто не знає. Люди чули про це, коли ходили по містам і селам.

Можливо, це всього лише казочки.

Більшість полювань проходила в основному у використанні бойової системи. Наприклад, легко знайти людей і створити групу. Завдяки цьому швидкість полювання на монстрів значно зростає. Однак про тих, хто є слабкими і від яких немає користі в бою, потрібно дбати під час бою. Немає особливої причини брати їх до групи. Тому їх навіть не запрошують.

– Ху!

Мапан раптом глибоко вдихнув, підійшов до Віда та зашепотів йому на вухо.

– Я не раз відчував вплив твого Левового реву, тому думав, що звук до всього і мене більше ніщо не збентежить.

– Справді?

– Так. Ти знаєш, який танець виконує Хварьон?

– І який же?

– Бубі-бубі¹.

– О... – Від кашлянув.

Танцювати бубі-бубі зустрівши орка або огра! Щоки Хварьон залило червоним.

– Колись я часто ходила до нічних клубів... Мені так подобається танцювати, що я не можу зупинитися.

– ...

– До речі, – Мапан дуже хотів дещо дізнатися, – де ти провів останні три місяці? Тобі вдалося виконати завдання?

Від весело засміявся.

– Скоро дізнаєшся.

1 Танець бубі-бубі [варіант один](#) і [варіант два](#).

– Га?

Почалося все у вільному місті Сомрен.

– Ти знаєш шукача пригод на ім'я Від? Він здійснив визначне діяння. Знайшов і повернув корону, втрачену храмом Фреї. Корону Фарго!

– Можна сказати, що клан вампірів Справжньої крові є важливою частиною сил Барекана. Говорять, що хоробрий чоловік на ім'я Від, славетний вірою та мистецтвом, розібрався з ними.

– Ви ж чули про Віда?

Ринки, магазини, таверни, готелі, гільдії та на вулиці – усюди НІПи почали говорити про Віда. Через якийсь час про нього почали говори в об'єднаному королівстві Бритон.

– Кажуть, у вільному місті Сомрен сталася визначна подія. Шукач пригод на ім'я Від виконав прохання храму Фреї.

– Людина на ім'я Від...

– Від...

Далі новини дійшли до королівства Розенхайм.

– Ти знаєш, що Від з нашого королівства? Що? Ти ніколи про нього не чув? Тоді слухай уважно...

Навіть НІПи з королівств Тор, Харпан і Паллмор розповідали історії про Віда.

Покинувши капсулу Лі Хьон зайшов на сайт-аукціон. Перше, що він зробив, це відкрив пошту, і сьогодні надійшов електронний лист від Об'єднання темних гравців.

Запрошуємо вас до Об'єднання темних гравців.

Щоб запобігти витоку інформацію, цей електронний лист надсилається лише невеликій кількості обраних людей. Додаткова інформація буде надана при особистому спілкуванні. Зустріч на континенті Версаль або в реальному житті, підійде будь яких з цих варіантів. Тому що Об'єднання темних гравців може існувати будь-де, поки є темрява. Жодних зобов'язань, ми хочемо зустрітися та поговорити з вами. Таким чином ми можемо зрозуміти одне одного. Ви можете доєднатися до наших внутрішніх розмов, а також знайти хорошого партнера.

Лі Хьон проігнорував лист і почав створювати нову публікацію про аукціон.

Всі предмети, які можна продати за реальні гроші, потрібно продати негайно, тому що ринкова економіка стосувалася і Королівської Дороги, з часом ціни будуть знижуватися. Це неминучий наслідок через зростання пропозиції пов'язаної зі зростанням кількості користувачів, що перетнули позначку двохсотого рівня. Попит, звісно, також зростав, тож не має причин для великого занепокоєння.

Для аукціонів зі спорядженням вампірів, здобутим у провінції Мората, він встановив ціни від 100 000 до 400 000 вон.

– Добре. Коли буде зроблена найвища ставка, буде досягнута потрібна ціна.

Лі Хьон запустив відкриті аукціони, а потім додав ще кілька предметів на продаж. Основну ставку він робив на два предмети.

– Меч Агати і перстень первосвященника можуть продатися досить дорого.

Для звичайних предметів є визначені ринкові ціни, але для унікальних та рідкісних – ціни сильно відрізнялися. Все залежало від кількості людей, що бажали купити предмет. Чим більший попит, то вища ціна.

– Буде чудово, якщо вони добре продадуться...

Лі Хьон запустив аукціони та пішов спати. Уночі на торговому сайті здійнявся галас.

«Це він! Він децю виставив на продаж!»

«Що ж, ніхто інший на сайті-аукціоні не має потрібного діамантового рейтингу. Та і псевдонім один і той же».

«Це Від! Від продає речі з Королівської Дороги».

«Ого! Це вже цікаво!»

Коли він продав свій обліковий запис, то став знаменитістю. Завдяки його обліківці CTS Media провела кілька трансляцій гри Континент Магії.

Зараз навіть ті, хто не цікавиться іграми, знають про Віда. Саме такий псевдонім у Лі Хьона на торговому сайті.

Звісно, користувачі запам'ятали його та стежили за ним. Від продавав товари, але мало кого цікавили обладунки лицаря смерті, плащ, чоботи і рукавички вампірів.

«Святий меч Агати! Рукавички з трояндовим гравіюванням! Перстень первосвященника! Всі ці речі з ордену Фреї, це ексклюзивне спорядження паладинів».

Рукавички з трояндовим гравіюванням мало чим переважали предмети такого типу, тому ціна на них не була високою. Проте меч Агати був одним із найпопулярніших предметів.

Обмеження було відносно низьким, а атака – високою. Крім того, можна використовувати святе благословення п'ять разів на день.

Хтось, переглянувши список виставлених на продаж предметів, написав про це допис. Він швидко розійшовся Інтернетом.

Від з Континенту Магії грає у Королівську Дорогу! Він виставив на аукціон спорядження паладинів ордену Фреї!

Одразу багато людей зайшло на сайт-аукціон.

«Невже Від став частиною храму Фреї?»

«Він став паладином?»

«По всьому континенту кількість людей, які змогли стати паладинами храму, не досягло сотні. Стати лицарем короля чи лорда легше, ніж стати паладином ордену».

«Це ж Від! Він навіть у Королівській Дорозі попереду всіх».

Люди в коментарях до аукціону спілкувалися між собою. Вони були раді та здивовані через те, що Від грає у Королівську Дорогу.

Ті, хто був у Континенті Магії, та ті, хто бачив історії про Віда в Інтернеті, зібралися разом. Однак були і ті, хто виказували відверте розчарування.

«Якщо це Від з Континенту Магії, то для всіх нас, хто грав у цю гру, він був справжньою легендою».

«Отже, здавалося, що для нього немає нічого неможливого. Він проходив навіть найнебезпечніші підземля. Там, де він проходив, не залишалося жодного чудовиська. Для нас, хто пам'ятає його досягнення...»

«Він завжди ходив один, але тепер цей завойовник просто паладин в ордені Фреї. Це не відповідає моїм очікуванням».

«Так. Він був одним із наймогутніших гравців Континенту Магії, але тепер він звичайний паладин. Чи зможе він стати найсильнішим у Королівській Дорозі?»

«Минув рік, як вийшла Королівська Дорога. Починати зараз нерозумно. Од Віда я очікував більшого».

«Побачивши ім'я Віда, я зрадів, але кумири тут не потрібні».

Коментарі лилися річкою, люди часто висловлювали протилежні думки. Продавши свій обліковий запис у Континенті Магії, Від став ігровим символом у Корей. Дехто радів за Віда, а дехто був розчарований, що він став паладином ордену Фреї. Можливо, він і сильний, але не такий сильний, як був раніше.

Ясна річ, поки йшло обговорення це відтягувало увагу від предметів. Але навіть так ціна потроху зростала.

Раптом хтось написав:

«Я щойно вийшов з Королівської Дороги».

Подібні записи зазвичай викликали сильне палання.

«Тебе хтось питав?»

«Нікого не цікавить вийшов ти чи ні».

Дошкульні коментарі посипалися один за одним. Тоді людина, що написала короткий рядок, додала деталі.

«По ігровому часу, п'ять годин тому всі НІПи на континенті Версаль почали розповідати історії, пов'язанні з Відом. Розказували, що він переміг клан вампірів Справжньої крові, який відігравав важливу роль у Безсмертному легіоні темного мага Барекана Демофа, і повернув святу реліквію Храму Фреї. Я теж грав у Континент Магії, тому, почувши, що Від виставив на продаж спорядження паладина, прийшов сюди, щоб підтвердити це. Отже, він справді це зробив. Я у захваті».

«Що кажеш? Безсмертний легіон Барекана?»

«Хіба це не одна з найсильніших армій Королівської Дороги?»

«Як так? Це ж клан вампірів Справжньої крові. Їхні рівні вище 270, а лідер так взагалі має рівень вище 400!»

«Не може бути! Я в це не вірю».

Люди не могли повірити в це повідомлення. Очевидним є те, що квест повернути святиню храму Фреї та знищити клан вампірів Справжньої крові – дуже складний.

Важко повірити, що одна людина впоралася з цим завданням. Однак докази перед очима. Предмети, які мали лише паладини ордену Фреї, навіть більше того – перстень превосвященника!

Спорядження паладина можна отримати, доєднавшись до храму Фреї, але перстень не отримати так просто. Його отримували тільки ті, хто сильно допоміг ордену.

Крім цього були й інші докази – здобич з вампірів. Плащ і чоботи, які раніше на аукціоні не з'являлися. Всі сумніви зникли.

Лі Хьон спав чотири години і прокинувся ще до сходу сонця.

Він швидко одягнувся і пішов на ринок, щоб купити продукти на сніданок та щоб зробити для сестри обід, який вона візьме до школи. Звісно, школа забезпечувала обіди, але зараз не так багато людей їх їли. Порції були невеликими, сама їжа зроблена з продуктів незрозумілого походження. А якщо буде харчове отруєння? Ліпше цього уникати.

«Це важлива пора юності...» Він повинен готувати смачну їжу заради своєї молодшої сестри, яка старанно готується до екзаменів.

Крім того, Лі Хьон не хотів, щоб вона відчувала брак любові через відсутність батьків. Тож у приготування їжі він вкладав усю душу.

Ніби риба у воді, Лі Хьон обійшов усі ряди на ринку, щоб купити свіжі овочі та м'ясо. Він потурбувався про те, щоб купувати продукти за найнижчу ціну. Він приходив рано-вранці, щоразу вітався з усіма продавцями та розмовляв з ними, щоб у них виникало бажання продавати товар дешевше.

Оскільки Лі Хьон взяв на себе домашні справи, то мав певний досвід у кулінарії. Але завдяки Королівській Дорозі його навички значно покращилися. Тепер він був упевнений, що цілком здатний працювати на кухні ресторану.

– Ува-ах! Братику, доброго ранку.

– Ти щойно прокинулася?

Коли Лі Хьон повернувся з ринку, його сестра вийшла зі своєї кімнати, потираючи очі.

– Іди вмивайся, інакше спізнишся до школи.

– Не хвилюйся, час ще є.

– Не лінуйся. Тобі все одно потрібно це зробити, тож хутенько іти до ванної.

– Тц! Ти завжди чіпляєшся. Ти підготувався до тесту?

Лі Хьон дав обіцянку бабусі, що отримає диплом про середню освіту. Проте, відверто кажучи, він досі не прочитав жодної книги. Готуючись до тесту, замість вивчення географії Кореї він вивчав географію континенту Версаль. А замість того, щоб вивчати історію Кореї, він вивчав історію Королівської Дороги. Ця інформація є одним зі складників успіху для досягнення цілей у грі. Проте він не може сказати про це сестрі.

– Звісно! Я старанно працюю, не хвилюйся.

Якщо подумати про ці слова, то він не зовсім збрехав.

Поки його сестра вмивалася, Лі Хьон готував сніданок.

Оскільки наближалася зима і погода ставала прохолоднішою, він приготував гарячий суп, рис із червоною квасолею та салат.

– Дякую за їжу.

Коли його сестра пішла до школи, у нього з'явилося кілька вільних хвилин.

– Тре' перевірити ціни на речі, які я виставив на продаж.

Лі Хьон зайшов на сайт аукціону.

– Якого...

Через наплив відвідувачів, ставку зробило 140 000 людей, але найвища ціна не перевищувала 230 000 вон. Навіть якби святий меч Агати був проданий майже за безцінь, він все одно поштував принаймні 2 мільйони вон.

Не розуміючи, що відбувається, Лі Хьон натиснув на повідомлення до допису.

«Віде, ти крутий! Я дуже хочу носити речі, які ви виставили на аукціон, але в мене немає грошей, тому я вирішив взяти участь таким чином».

Людина, що це написала, зробила початкову ставку в 500 вон. Загалом, початкова ставка не така вже й важлива, тому що ті, хто першими брали участь в аукціоні ставили від 500 до 1500 вон.

«Вітаю із завершенням квесту храму Фреї. Будь ласка, зберігай дух легенди Континенту Магії!»

Друге повідомлення і ставка в 501 вон.

Далі всі інші наслідували цей приклад.

«Віде, учаді». 502 вон.

«Віде, ти крутий!» 503 вон.

«З повагою. Так тримати»! 504 вон.

«О, нова гра на аукціоні?» 505 вон.

«Ха-ха! А це цікаво. Я також візьму участь». 506 вон.

«О, хо-хо...» 601 вон.

«Агов! Дотримуйтеся послідовності». 602 вон.

Це був спосіб виявити свою прихильність через веселощі. Це прояв їх приязні, оскільки вони повільно підвищували ціну.

Завдяки тому, що в аукціоні взяли участь велика кількість учасників, це привернуло уваги інших людей, навіть тих, що ніколи не чули про Віда.

«А! Це предмети виставлені Відом, про якого ходять стільки чуток».

«Я прийшов за паломниками».

Через якийсь час кількість людей, які відвідали сторінку, досягла 90 000 осіб, але ціна зросла тільки до 120 000 вон.

Якщо не брати до уваги повторюваних ставок, в аукціоні взяла участь 60 000 людей. Така активність привертала увагу інших людей.

«Гей! Хто той боягуз, який зробив ставку у 200 000 вон?»

«Якщо ви не дотримуватиметеся послідовності, я обіцяю, що знайду вас. Ми почнемо знову з 200 001 вон».

«Давайте спробуємо дійти до мільйона!»

Розділ 2. Майстер на всі руки

– Королівська Дорога? Коли ми залишили вас ненадовго, то думали, що ви будете навчатися, а ви в ігри граєте!

– Тепер пишійть заяву на поновлення.

– І якщо це не допоможе, ви можете цілими днями сидіти в дома і готуватися до екзаменів самостійно!

Коли батьки Сурки, Пейла, Ірен і Ромуни дізналися, що їхні діти таємно грають у Королівську Дорогу поки старші відсутні, то полився нескінчений потік причіпок.

Однак квартет не сидів без діла, вони придумали хитрий план, і зрештою заманили батьків у Королівську дорогу.

– О! Пейле, я збираюся поміняти зброю, але мені не вистачає чотири золотих, можеш позичити мені трохи грошей? Не хвилюйся, я поверну їх з відсотками!

Коли доходило до полювання і боротьби з монстрами – їхні батьки були недосвідченими. Однак вони все одно добре трималися. Їхні батьки були власниками мережі невеликих сімейних магазинів у грі, вони відкривали одну крамничку за іншою. Там продавали різноманітні речі, від зброї та одягу до книг навичок.

Вони навіть відкрили ресторан.

Поки батьки підтримували своїх дітей книгами навичок, хорошим луком або навіть божественними знаннями священників, діти у свою чергу полювали на здобич для батьків. Як результат, вони все ближче наближалися до заповітного двохсотого рівня.

І тут у королівстві Розенхайм НІПи почали говорити на тему:

– Ти знаєш шукача пригод Віда? Він розібрався із жахливим кланом вампірів і звільнив жителів Мората.

– О, Від, благодійник ордену Фреї! Усвідомлення того, що є такі герої, полегшує життя, чи не так? Я чув, що він із королівства Розенхайм, також говорять, що король шукає його.

Навіть у реальному світі, в магазинах зброї, в аптеках, навіть квіткарки з ринку, – всі говорили про Віда.

Коли новини дійшли до Пейла та його команди, вони зрозуміли, що Від виконав складне і небезпечне завдання та негайно надіслали свої привітання:

/– Вітаємо, Віде./

/– Хороша робота!/
/– Наступного разу розкажи нам про це детально./

– Ха-а-а!

– Налітайте!

– Ура-а-а! Монстри!

Гомчі кинулися вперед, і навіть солдат без голови почав відступати. Якими б сильними монстри не були, навіть вони нервують і тремтять від такої кількості противників.

Противників, які не проявляли страху, сміливо атакуючи ворога! Грубі, вбранні у простий одяг гравці з очима, в яких палала жадібність до одного: досвід.

– Ха-ха-ха! Гомчі2?

– Так. Я готовий.

– Атакуй.

– Яп!

На безголового воїна накинута лавина гравців. Вони наскочили на монстра так, наче його хтось збирався вкрасти.

Ніхто з Гомчі не знав як грати. Тому вони спочатку почали шукати чудовиськ з високими рівнями, але ті не вважали їх достойними противниками.

– Прикінчити їх усіх!

Вони шукали нові місця для полювання, і нарешті дісталися до Лавіаса.

Весь час вони прагнули лише битви і билися з сильними монстрами, тому їхні рівні зростали з приголомшливою швидкістю.

Завжди разом, натовп у 505 чоловік, вони мандрували просторами Королівської Дороги. Одна велика згуртована група. Практикуючі та інструктори жили разом у доджангу, тому могли швидко зібратися і пограти у Королівську Дорогу. Крім того, боротьба з монстрами розглядалася як частина їхнього навчання, тому вони проводили багато часу у грі та полювали на найсильніших монстрів, яких могли знайти.

Гомчі почали так само, як і Від, з биття опудал, після чого вони подолали багато підземель. Коли зустрічався ворог, практикуючі кидали всю свою енергію в боротьбу та зрештою перемагали.

Єдине, що їх цікавило, крім мечів, це битва. Вони не брали жодних квестів, тому що ліньки. Крім того, їх зовнішній вигляд дуже пошарпанним. Вони дуже бідні гравця, які часто голодують.

Наставник заклав руки за спину та, сміючись, сказав:

– Три мідних? Хо-хо! Стільки енергії витрачено на цього монстра, а ми нічого не отримали. Мабуть, ми слабкі. Хлопці!

– Так, наставнику!

– Ми будемо підбирати ці копійки? Чи станемо сильнішими і вб'ємо монстрів, які скидають золото?

– Наставнику, за вами куди завгодно!

Після цих слів практикуючі та інструктори не мали вибору, вони стримували сльози приховані за словами «спочатку меч!». Ясна річ, що їхній страх перед голодною смертю був вищий, ніж страх перед монстрами.

Вони навіть ділилися останніми крихтами хліба, це ще більше зміцнило дружбу між ними.

Гомчі не боялися монстрів.

«Рано чи пізно ми перестанемо вмирати з голоду!»

Гомчі зосередилися, їхні очі наповнилися енергією. Або вони загинуть у боротьби з монстрами, або – у боротьбі з голодом. Тож вони подорожували Королівською Дорогою і підняли свій рівень до 130.

У Лавіасі Гомчі почули, що можна змінювати клас. Люди на вулиці розповідали, що майстри бою можуть отримати багато завдань, і якщо вбити відомого монстра, то можна також отримати славу та гроші. Крім того, з новим класом можна значно збільшити силу та спритність, а також підняти захист. Клас для справжніх поціновувачів битв!

Але в будь-якому випадку не варто думати, що вони змінювали клас, орієнтуючись на підвищенні характеристики. Гомчі вважали себе спадкоємцями корейського бойового мистецтва, зі своєю гордістю вони жили і помирали.

Бойові мистецтва – це їхня суть, їхнє життя, і тому всі 505 людей одночасно змінили клас. Що ж, їхній перший клас був воїн, тому зміна його на клас пов'язаний з бойовими мистецтвами здавався логічним кроком.

– Ви чули про шукача пригод Віда?

– Цього разу Від зробив щось надзвичайне!

Звісно, ця новина могла пройти повз вуха багатьох. Але Гомчі, коли почули цю новину, були щасливими.

– О-о-о!

Якщо Від зміг зробити подвиг, то і вони можуть!

Ці почуття є у кожної людини. Амбіції! Бажання слави! Жагуча пристрасть!

– Гомчі2!

– Так, наставнику.

– Дізнайся, де найсильніші чудовиська.

– Вже працюю над цим.

Гомчі2 спочатку зв'язався з Пейлом. Він давно досягнув муки пошуку інформації та подумав, що ліпше послати шепіт до Пейла.

/– Пане Пейле./

/– Так, Гомчі2.../

У цей час Пейл, Ірен, Сурка і Ромуна полювали. Пейл трохи нервував, що в Гомчі буде якесь дивне прохання. Але цього разу нічого не сталося. Загалом, Гомчі жили з відчуттям власної гідності та з гордістю, вони не забули про продовольчу допомогу, і надалі завжди дякували своїм рятівникам.

З іншого боку, Пейл і його команда давно звикли до їхніх дивних запитів.

/– Хто найсильніший?/

/– Що? Зачекайте... в жодному разі.../

/– Просто скажіть мені, хто і де. Решту зробимо ми./

Пейл трохи здригнувся, бо знав, що вони збираються робити.

Зелений дракон Бякіс любить спокій і тишу. Йому подобається вважати себе вартовим лісу. З цією думкою він мирно прожив століття.

Бякіс міцно спав на вершині однієї з гір, але коли почув людський галас, його очі розплющилися.

– Порушники?

Іноді групи шукачів пригод проникали до його володінь. Подеколи навіть найсильніші гравці континенту Версаль відділялися від команд та йшли полювати на дракона.

Кожного разу Бякіс безжально їх карав.

«І ці теж помруть», – сердито подумав дракон.

Зелені очі Бякіса сповнилися гнівом. З якого боку не поглянути, люди безстрашно наближалися. Навіть якби лише деякі з них билися, їх все одно було забагато. Хоча дракону було до цього байдуже.

– Ур-ра!

– Ми прийшли! Злий дикий драконе, покажи себе!

Його раніше ніколи не ображали. Бякіс розлютився. Він широко відкрив пащу, ніби хотів позіхнути, затим глибоко вдихнув...

– Вжу-у-у-у-у!

Вільне місто Сомрен – один із центрів торгівлі на континенті Версаль. Крізь його ворота проходить величезна кількість товарів, а у стінах укладається багато угод. Практично всі майстерні та гільдії вважали за честь відкрити тут свою контору.

Від і Мапан продали непотрібні речі, отримані від вовків та інших монстрів.

– О! Я заробив 5600 золотих, – сказав Від, радісно потираючи руки.

Порівняно з тим, скільки він мав раніше, Від заробив 2000 золотих, і це не мало.

Але могло бути набагато більше. Від заощадив купу грошей на лікарських травах, викопуючи їх, але майже все спорядження та зброю, які він мав, були продані на аукціоні за реальні гроші. Якби він продав їх у грі, у нього було б набагато більше золота.

Продавши всю здобич з почвар, Від безтурботно пішов до гільдії. Гільдії завжди переповнені купою людей, особливо, якщо це стосувалося бойових мистецтв, але в ковальській гільдії сьогодні було 30 чоловік, у порівнянні з масштаби цього великого міста, це виглядало дивно.

Увійшовши, Від зацікавлено подивився на людей, що сиділи за столиками.

– Я хотів робити мечі, тому вибрав цей клас. А тепер я такий нещасний! Усі мої друзі, з якими я починав, уже вбивають кобольдів, а мені щодня доводиться махати молотком, хай йому грець! Але якби тільки це! Я думав, що зможу створювати цікавіші речі... Мене аж нудить від цього.

– Еге. Не розумію, чому обрав цей клас. Він занадто нудний. Тепер я хочу змінити клас.

– І не кажи. Я тут цілий тиждень робив мечі, і знаєте що? Вони набагато гірші за ті, що випадають з кобольдів!

Гравці сиділи і ниділи через свій клас. Жалюгідно. Насправді клас коваля був не таким вже і поганим. Все залежало від того, як на нього дивитися.

– До речі, ви чули новини про коваля Тора?

– Я чув, що він перший гравець, який досягнув середнього рангу в навичці Ковальство, і тепер його середній ранг досягнув четвертого рівня.

– Ні. Його середній ранг уже п'ятого рівня.

– Ого! Я чув, що його хочуть всі гільдії.

– Звичайно, він коваль, який може зміцнити спорядження та зброю. Коли ж ми досягнемо його рівня?

– Ну... вже є кілька інших ковалів з середнім рангом ковальства...

– А! Я так заздрю.

Від наслухався порожніх балачок і тихо піднявся сходами на другий поверх гільдії. Люди зазвичай збиралися в нижній частині гільдій, а серйозні справи вирішувалися на вищих поверхах. Від дочекався своєї черги і підійшов до вусатого мускулистого представника гільдії.

– Яка мета вашого візиту? – сказав НІП, смикаючи фартух.

– Я хочу навчитися робити зброю та обладунки.

– О! Справді? – представник гільдії радісно поцікавився: – Хочете стати ковалем?

– Ні. Я всього лише хочу навчитися кувати.

– Хм. Насправді ми не вчимо абикого... Однак, якщо ви зможете впоратися з цим, то я подумаю.

НІП передав Віду подряпаний щит.

[Тріснутий бронзовий щит

Міцність: 3/28.

Захист: 10.

Цей щит використовується на іспиті, щоб визначити дар коваля. Виготовлений з бронзи. Розмір невеликий, зазвичай кріпиться на руку. Захищає від ударів мечем.

Вимоги: рівень 15.

Ефекти: ймовірність промаху ворожої стріли збільшена на 14%;

Зменшує критичну атаку на 19%.]

З кожним рівнем навички Ремонт зростає її ефективність. На першому рівні можна відновити міцність на 5, на другому на 7, на десятому на 23. Тому, щоб відновити щит за один раз, потрібна навичка Ремонт середнього рангу.

Від навіть не підійшов до ковадла, просто підняв руку і сказав:

– Ремонт!

Щит засяяв яскравим світлом і заблищав, ніби новенький.

– Гм, схоже, ти дещо знаєш, – сказав майстер, почухавши голову. – Добре, почнімо з пояснення, як тримати молоток. Дивись уважно, береш отак і б'єш так.

[Ви вивчили навичку Ковальство.

Залежно від рівня навички вимоги до спорядження знижують на два або більше відсотків.

Якщо ви досягне найвищого рангу навички Ковальство, то зможете носити предмети інших класів, незважаючи на обмеження.]

Від негайно купив залізні інструменти для виготовлення зброї, хороший молоток, точильний камінь і ще деякі речі. Він також придбав переносну плавильню та стандартні форми для зброї.

Зазвичай гравець міг працювати лише в кузні, але з цими предметами Від міг створювати зброю будь-де.

Процес кування предметів дуже простий. Завдяки переносній плавильні, використовуючи ману, можна розтопити метал, а потім залити його у форму. Потім звідти дістається заготовка, яка завдяки ударам молотка перетворюється на предмет.

Дізнавшись про це, Від почувався ошуканим.

Так, клас коваля вимагав важкої фізичної праці, але він поступався класу скульптора. Під час створення скульптури Від постійно доводилося бути в напрузі, утримуючи в голові образ, для отримання якого потрібно акуратно вирізати деталі, щоб зрештою мати просту скульптуру. Тому клас коваля здавався простим і грубим у порівнянні з його класом.

– Добре.

Від підійшов до найближчого ковадла і відкрив свою сумку. Десь у глибині мали бути шматки руди, які він підбирав, коли полював.

– Спочатку розплавити...

Він розтопив руду і отримав багато заліза. Затим акуратно вилив його у форму і, трохи почекавши, отримав першу заготовку. Тепер, поки метал не затвердів, Від залишилося надати йому потрібної форми.

Ту-тук! Ту-тук! Ту-тук!

Він постукував по мечу молотком, а затим занурив його у холодну воду.

Ось так Від зробив свій перший меч.

[Навчальний меч

Міцність: 70/70.

Атака: 4-6.

Меч з різних видів металу, робота людини з задатками майстра. Сила атаки невелика, але меч має високу міцність.

Вимоги: немає.

Ефекти: +5 сили.]

[Ви підняли навичку Ковальство на 36%.]

– О! Круто! Хороша робота! – Від викував свій перший меч і зараз отримував справжнє задоволення від цього.

Граючи одна-однісінька, рано чи пізно людина починає розмовляти сама з собою. Такий вид захисного механізму випрацював Від, коли створював скульптури у провінції Мората.

– Він доволі посередній.

Звісно, од такого клинка йому ніякої користі. Але меч можна продати у магазин зброї мінімум за 70 срібних. Він не мав сильної атаки, але був міцним і давав +5 до сили.

Від був задоволений першою успішною спробою створення зброї.

– Навичка Ковальство справді корисна.

Статуетки лисиць, кроликів та інших тварин не мали ніякої іншої цінності, окрім сувенірної. Але Від продав їх за срібло і навіть якийсь час непогано заробляв на цьому. А тепер він викував меч, яким би люди охоче користувалися.

– Добре. Час братися до роботи!

Від вирішив використати всю руду, яку накопичив за весь час гри, для виготовлення зброї. Руди у нього багато, частину він зібрав, коли був новачком, а частину – за останні три місяці перебування у провінції Мората. Він накопичив немало руди, а тепер витягнув її усю, щоб переплавити.

Розплавити в печі, використати форму, а потім вистукати!

Від поставився до роботи серйозно, вклавши всю свою силу і душу в нову справу. Паралельно він намагався спостерігати за іншими ковалями і повторювати їхні дії, щоб швидше вдосконалити навичку Ковальство.

[Рівень Ковальства базового рангу зріс до 2.

Характеристика Атака зброї, яку ви куєте, зростає. Ви можете створювати більше зброї.]

[Рівень Ковальства базового рангу зріс до 3.

Тепер ви можете виготовляти бронзові та мідні обладунки.]

[Рівень Ковальства базового рангу зріс до 4.

Характеристика Атака викуваної зброї зростає. Тепер ви можете змінювати форму готового меча. Його міцність зменшиться, але атака зростає.]

[Рівень Ковальства базового рангу зріс до 5.

Тепер виготовлену вами броню стане легше та зручніше носити. Тепер ви можете робити чоботи.]

[Рівень Ковальства базового рангу зріс до 6.

Характеристики атаки і захисту виготовлених предметів значно покращилися.]

Від залишався у кузні вдень і вночі протягом десяти днів, роблячи мечі. Він кував все більше і більше, поки не витратив всю свою руду. Але все одно був здивований – за десять днів навичка Ковальство значно зросла. Все завдяки його класу.

Від кожного рівня Від отримував +3% до першої атаки і зростання на 5% для навичок середнього рангу. Щоб підняти Скульптурне мистецтво, йому мимоволі довелося підвищити безліч інших пов'язаних навичок, що, безсумнівно, вплинуло і на зростання навички Ковальство.

Загалом навичка Ремесло впливає на всі небойові навички. Наприклад, Кулінарія. Кожний рівень піднімає ефекти готових страв на 5%, а з переходом до середнього рангу – на 7%. Тепер навичка Ремесло середнього рангу досягла 8, тому всі ефекти приготованих страв збільшують на 2.

Крім того, навичка Ремесло впливає також і на Ковальство. Використовуючи ті самі матеріали, він може зробити речі вдвічі сильнішими, ніж інші, а тому отримує більше досвіду. Саме завдяки Ремеслу, йому не довелося пережити страждання новачків-ковалів. Звичайно, коли він досягне Ковальства середнього рангу, ця перевага зникне, але Від все одно отримуватиме більше досвіду, ніж інші звичайні гравці.

Тож, витративши 10 днів на топлення руди, йому вдалося підвищити навичку Ковальство базового рангу до 6 рівня. Від залишив гільдію ковалів і пішов до гільдії риболовів.

– Хочете день за днем насолоджуватися рибалкою чи сподіваєтеся спіймати легендарну рибу та бути оспіваним бардами? – запитав НІП, який носить жилетку з купою кишень.

Мабуть, вступ до гільдії риболовів найпростіший у грі. Потрібно всього лиш чесно відповісти на кілька запитань, а потім купити вудку з поплавками.

Від не приховував справжніх думок:

– Я хочу навчитися ловити рибу, щоб у моменти, коли зголоднію, мати змогу поїсти.

– Справді? – спантеличено запитав НІП-рибалка.

Багато користувачів у грі стають професійними риболовами для задоволення. Подорожуючи континентом Версаль можна користуватися човном або кораблем і там є можливість рибалити, щоб згаяти час. Але з усіх відповідей, які НІП отримував, ніхто не відповів так, як Від.

Рибалка подивився на Віда, як на небувале диво, і засміявся.

– Чесна відповідь. Я також бачу, що ви чудовий кухар. Може колись, якщо спіймаєте хорошу рибу, зварите для мене смачний суп?

– Якщо буде годяща риба, то жодних проблем, я із задоволенням приготую для вас суп.

– Хмм. Спасибі. Я дам тобі особливу наживку.

[Ви вивчили навичку Риболовля.]

Ви ніколи не будете голодні, якщо опинитесь біля великого джерела води. У річках, озерах і моря можна добувати воду та їжу. З кожним отриманим рівнем навички Риболовля ваше здоров'я зростатиме.]

[Ви отримали наживку для риболовлі: 30 креветок.]

Від вивчив Ковальство, Риболовлю, і тепер глибоко задумався.

«Треба мені вчити більше чи ні?»

«Цього достатньо? Може пропустити навичку шиття. У мене вже є кілька виробничих навичок, тому мені не потрібно вивчати інші навички».

Такі думки викликані спогадами дитинства. Свого часу йому довелося працювати на швейній фабриці, в брудному, заповишеному приміщенні. Там, щоб заробити кілька копійок, він пришивав гудзики і розпорював шви. Важка, монотонна праця, спогади про яку приносили тільки біль. Крім того, коли він захворів і не міг приходити на роботу, то не отримував зарплату за місяць.

Але не в його характері відступати.

Насправді є одна чаклунська навичка, здатність накладати магію на предмети, але Від не міг її вивчити через високі вимоги щодо рівня. Тому він міг тільки вивчати всі пов'язанні навички.

Нарешті вирішивши, Від пішов на другий поверх гільдії кравців.

– Гм-м... якщо у людини хороший смак, то вибрати хорошу тканину і пошити гарний одяг легко. Якщо мати талант до такої роботи, багато людей захочуть носити красивий одяг. Хочете навчитися шити? – муркнула жінка за стійкою.

– Так.

– Ви зможете пришити ґудзик? – спитала вона, примружившись.

– Кху... звичайно.

Від пришивав ґудзики так само добре, як і користувався ложкою. Він пришив кілка ґудзиків і отримав повідомлення.

[Ви вивчили навичку Шиття.]

Попрощавшись з представницею гільдії, Від залишив приміщення. На жаль, на відміну від гільдії ковалів, кравці не отримували роботу у своїй гільдії, тому він сів на кутку вулиці та взявся до роботи.

У вільному місті Сомрен люди проводили на вулиці цілий день, вони розмовляли, приймали сонячні ванни або робили щось інше, тож тут ніхто не звертав на Віда уваги. Він відрізав кілька шматочків тканини, потім зшив їх і зробив перший одяг.

[Навичка Шиття базового рангу досягнула другого рівня. Тепер ви можете використовувати м'якші тканини для пошиття одягу.]

Дивовижно! Завдяки високому показнику характеристики Мистецтво та середньому рангу навички Ремесло, навичка Шиття відразу ж досягнула другого рівня.

Він зшив ще кілька шматків тканини, купленої в гільдії, і рівень навички знову зріс. Від не страждав од зшивання шматків тканини: робота настільки звична, що він навіть не дивився на те, що робить. У реальному житті Лі Хьон часто пришивав ґудзики або ставив латки на одяг для своєї родини.

Чик-чик!

Шух-шух!

Порізати тканину, пришити ґудзики!

Руки Віда плавно та витончено рухалися по тканині, ніби руки музиканта, що грає на своєму інструменті!

– Чудово!

– Подивися на його руки.

– Дивовижно!

Все більше людей звертали увагу на Віда, коли він розтягував тканину. Дійсно, багато гравців блукали вулицями і просто спостерігали за іншими: о, як же це легко! У людей, які стояли біля Віда, на губах лежали слова захвату, тому що він дуже швидкий – всього лиш кількома стібками шив одяг.

Але були також і ті, хто сумнівався.

– І це те, що можна одягнути?

– Я не знаю, може ви і зможете. Гадаю, що це одяг...

– Якщо це одяг, то він відстійний. Погляньте. Нема вишивки, абсолютна простота.

Від невиразно чув шепіт гравців, не звертаючи на них уваги. Чому вони очікують чогось видатного від кравця з навичкою шиття другого рівня? Хоча не можна сказати, що одяг поганий.

Через деякий час, сидючи на вулиці під очима багатьох глядачів, Від підняв навичку шиття базового рангу до четвертого рівня. Тепер, коли сумка доверху набита зброєю та одягом, Від вирішив ризикнути.

– Обережно...

Від витягнув із дна своїх сумок оленячу шкіру. Він отримав її у подарунок од жителів Морати.

[Високоякісна шкіра оленя

Міцність: 5/5.

Предмет, пов'язаний з ремісничими навичками.

Можна зробити шкіряний одяг або інше спорядження.

Залежно від рівня навички, отриманні ефекти можна посилити або змінити.

Вимоги: навичка Шиття другого рівня.]

Можливо, Віду не слід використовувати такий матеріал, поки він не досягнув середнього рангу навички. Але Від дещо твердо вирішив. Час це гроші. Важливо швидко підвищити рівень навички, і якщо йому потрібно використати хороші матеріали, то це така доля.

Чик, шух!

Від дуже повільно та ретельно шив одяг.

[Туніка монаха

Міцність: 40/40.

Захист: 13.

Чоловіча туніка зі шкіри оленя. Чудово огортає тіло та підкреслює статуру. Підходить для монаха.

Вимоги: рівень – 15.

Ефекти: підвищує спритність на 2%.]

[Навичка Шиття значно покращилася.

Навичка Шиття базового рангу досягнула п'ятого рівня.

Завдяки вправній роботі шви не рвуться, а міцність одягу збільшується.]

На пошиття туніки Від витратив чотири шматки шкіри.

– Тільки погляньте... гарно виглядає...

– Так. Вона виглядає м'якою навіть на вигляд і зроблена з чудового матеріалу.

Глядачі були вражені, що менше ніж за кілька годин невідомий гравець зміг зробити такий гарний одяг.

– Невже навичку шиття так легко освоїти?

– Не знаю. Мій друг спочатку вирішив стати кравцем, але за цілий день роботи він отримував тільки бракований одяг, тому видалив свого персонажа...

– Бути шевцем непросто. Я теж знаю багатьох людей, які обрали цей клас, а потім пролили багато сліз.

– Як цей хлопець може так швидко вчитися і шити такий гарний одяг?

Від і далі сидів, ігноруючи розмови людей. Він дістав кілька шматків оленьчої шкіри і почав шити рукавиці та чоботи. Після виконання завдання йому дісталось 200 шматків оленьчої шкіри, тому запасів не бракувало.

Так, потихеньку працюючи, Від підняв навичку Шиття базового рангу до дев'ятого рівня.

Теоретично, використовуючи особливі матеріали, досягнення середнього рангу навички не займе багато часу. Однак зростання рівня зупинилося.

Це через обмеження. Творці гри вирішили, що з часом гравці високого рівня можуть почати освоювати торгівельні та ремісничі навички. Оскільки вони матимуть доступ до кращих матеріалів, то матимуть велику перевагу перед тими користувачами, які починали тільки з ремісничими навичками. Тому на створення речей встановлене часове обмеження, після вичерпання якого гравець більше не отримує досвід.

Розділ 3. Аукціон райдужного одягу

Сміливі люди, такі як Від, у пошуках пригод часто вирішували починати зі столиць маленьких королівств, таких як Розенхайм. Зазвичай ці гравці потім прямували до густо заселених міст, де легше отримати хорошу зброю, приєднатися до хорошої команди та мандрувати, не відходячи далеко від міських воріт.

Біля головний воріт вільного міста Сомрен юрба людей оточила одного хлопця. Він мав дивний шолом, намисто, плащ і помітні білі рукавички.

– Якщо ви залишите мені свої речі, я відремонтую їх безплатно, і вони будуть як новенькі! Якщо ви принесете мені шкіру чи тканину, тоді я зроблю для вас хороший одяг! Якщо принесете руду, тоді я зроблю вам зброю або броню! Якщо ви принесете мені м'ясо, я приготую для вас смачну їжу! Крім того, їжа, яку я приготую, підвищить вашу живучість принаймні на 150 очок! І вона смачна!

Проте такі заклики не привабили багато гравців. Основна причина в тому, що хлопець, який пропонував свої послуги, погано одягнений і озброєний.

– Чи правда, якщо я принесу тобі м'ясо, приготована страва підвищить живучість?

– У мене є кілька шматків шкіри – ти справді можеш зробити з них одяг?

Однак натовп потоптався по надіям цих людей, несхвально хитаючи головою.

– Ще один шахрай з'явився.

– Люди не піддавайтеся ажіотажу. Це лише хитрість, щоб отримати ваші речі та втекти.

– Ага, багато нових гравців роблять це, є такий тип людей, як він.

– Подумайте головою. Він шиє одяг, готує їжу, ремонтує і кує зброю – ви коли-небудь чули про таку людину? Це афера!

– Чуваче, якщо ти новенький, займися чимось іншим, іди на плювання. Навіщо ти намагаєшся обдурити інших гравців? Ай-ай-ай...

Почувши такі слова, багато гравців розлютилося.

– Ах ти, брудна сволота!

– Забирайся звідси, брехун!

Хлопця біля воріт звуть Від.

Спокійно стоячи, він тихо вислуховував потік образ. Так, це неприємно, але таке життя. Якщо подумати, вони не помиляються, підозрюючи його. Тому що практично неможливо знайти людину, яка вміє і шити, і готувати і кувати.

Не кажучи вже про те, що Від навіть уміє робити скульптури та ловити рибу. Вивчати нові навички нелегко. Це не так просто, як піти до гільдії та навчатися. На початку доведеться наполегливо працювати та розвивати навички шляхом постійного повторення, як це було у Віда. Тому зустріти у грі подібного користувача це доволі неймовірно.

Навіть він би не повірив, якби йому розповіли про таку людину на початку. Але Від більше не був новачком. Він мав досвід заробляння грошей. Раніше, якби стільки гравців кричали і критикували його, він би був шокований і спробував би втекти, але не цього разу.

Під час свого емпіризму Від продав сотні статуеток, набув досвіду та навчився оцінювати ситуацію. Він знав як і що робити, щоб навіть продаючи щось просте, отримати максимум прибутку. Від професіонал у таких справах.

«Почнемо з простішої проблеми».

Основна причина недовіри – помилкова думка, що він має низький рівень і намагається їх обдурити. Потрібно прибрати цю причину, і тоді ситуація кардинально зміниться.

«Що ж, тоді так. Викличу лицаря смерті!»

Від з невдоволеним виразом обличчя дістав червоне намисто і щось прошепотів. З'явився чорний дим і з нього вийшов лицар смерті.

– Викликали, володарю?

– Стій тут і не ворушися.

– Зрозумів, володарю.

Лицар смерті грізно стояв біля Віда. Віду хотілося покарати гравців, які ображали його, але гроші стояли на першому місці. Результати не забарилися.

– Гей, що з цим хлопцем?

– Він викликав лицаря смерті.

– Це лицар смерті? Еге, виглядає похмуро...

– Так, це лицар смерті. Він виглядає точно так, як я бачив його в інтернеті.

– Лицар смерті вище 200 рівня. Я в це не вірю. Можливо, це магія? Він темний маг?

– Темний маг – це другий клас доступний для магів? Тоді потрібен 280 рівень...

Тепер хвилювання поволі переростало в інтерес.

– Навіщо людині з таким високим рівнем обманювати новачків?

– Еге, все так заплутано. То він шахрай чи ні?

– Якщо подумати, може він і правду каже...

Люди почали потихеньку збиратися навколо Віда.

Першими підійшли ті, хто найголосніше кричав і звинувачував його у шахрайстві. Одна з цих осіб невпевнено протягнула Віду найдешевше м'ясо, яке вона мала.

– Ти можеш це приготувати, так?

– Так. Зачекайте трохи. Плата 30 мідних.

Від розклав багаття і почав готувати м'ясо. Додавши трохи спецій, він кілька разів перевернув його.

– Спробуйте.

Смажене м'ясо поширювало привабливий аромат. Всі дивилися на хлопця, який отримав м'ясо. Він нерішуче й обережно відкусив маленький шматочок.

Ням-ням!

І за мить все з'їв.

Затим він швидко відкрив свою сумку, дістав усе м'ясо, яке мав, і протягнув Віду.

– Моя живучість зросла на 160 очок. Я заплачу, будь ласка, приготуйте це!

– І мені теж!

– І мені...

Ситуація змінилася кардинально. Багато гравців тягнулися до нього, щоб він якомога швидше приготував їм м'ясо. Додаткові 160 очок живучості значно додали здоров'я і дозволили полювати на сильніших монстрів.

– Добре! Добре. Станьте в чергу, будь ласка! – Від закричав, щоб його почули всі гравці.

Черга була величезною. Смаження м'яса не вимагало особливою уваги, і Від швидко подавав його людям. Він кидав м'ясо на гриль і вміло смажив, вислуховуючи купу запитань.

– Наступного разу я дістану більше м'яса, ти його теж приготуєш?

– Як тебе звать? Я знайду тебе ще раз.

Від лагідно всміхався та відповідав на кожне запитання.

– Мене звати Від. Приходьте до мене в будь-який час.

– Від. Зрозумів. Наступного разу я тебе знайду.

– Ти сказав Від? Можливо...

У Королівській Дорозі нікнейми не є унікальними. У Королівську Дорогу грало стільки людей, що якби людям не дозволили мати однакові імена, у грі було б багато дивних і безглузких прізвиськ з номерами. Тому розробники подбали про це, запровадивши систему, де кожній людині присвоюється унікальний номер.

– Можливо, це ти виконав завдання для ордену Фреї?

– Так, будь ласка, розкажи нам!

Всі розмови про успіх Віда почалися у вільному місті, тому не дивно, що в натовпі не знайшлося жодної людини, яка б не чула про Віда. Так, у всій грі, коли НІП досягав 30 рівня, він починав говорити про когось на континенті.

– Якщо це так...

Перш ніж Від устиг щось сказати, гравці почали обговорювати це між собою.

– Випадково не той Від із Континенту Магії?

– Ні, цього не може бути. Від – поширене ім'я.

– Саме так. Багато гравців мають таке ім'я.

– Еге, мій друг також використовує нікнейм Від.

Після того, що Від зробив у Континенті Магії, прізвисько Від у Королівській Дорозі є надзвичайно поширеним. Коли він продавав статуетки, то зустрів шість покупців з таким же іменем.

Ось чому Пейл, Сурка, Ромуна й Ірен навіть не здогадувалися, що грають з тим самим Відом.

– Хмм, все-таки дивно, що нізвідки з'являється гравець на ім'я Від і починає допомагати гравцям... дивно.

– Ну і що? Він викликав лицаря смерті, наскільки я знаю, навіть серед викликателів немає нікого, хто міг би це зробити.

– Так, подумаймо про докази перед нашими очима. Від також знищив клан вампірів, чи не так?

– Еге, говорять, у нього висока віра. Скажіть, звідки у кухаря візьметься віра?

– Правильно, жоден гравець із ремісничими класами не зможе виконати таке складне завдання.

– Подивіться. Від мовчить і нічого не говорить.

Отож, після тривалого обговорення гравці переконали себе, що це не Той Самий Від.

У всякому разі, зараз його ніхто не називав шахраєм.

Всі думали, що він такий чудовий кухар, що лицар смерті вирішив йому прислужувати.

Від знову, як і раніше, крикнув:

– Якщо ви залишите мені свої речі, я відремонтую їх безплатно, і вони будуть як новенькі! Якщо ви принесете мені шкіру чи тканину, тоді я зроблю для вас хороший одяг! Якщо принесете руду, тоді я зроблю вам зброю або броню! Якщо ви принесете мені м'ясо, я приготую для вас смачну їжу! Крім того, їжа, яку я приготую, підвищить вашу живучість принаймні на 150 очок! І вона смачна!

Тепер люди почали давати йому шматки шкур.

– Зроби мені одяг.

– Мені також.

– Я новенький, і в мене немає броні.

Від швидко оглянув шкури. Як він і очікував, більшість з них це шкури вовків чи кроликів, і дуже рідко – звичайна оленьча шкура.

– Який одяг ти шиєш?

– Будь ласка, зробіть мені штани.

– Я пошию для вас стильні та зручні штани з хорошим захистом, почекайте трохи, я все зроблю.

Від витягнув із кишені голку, нитку і ножиці. Порізав шкуру і зробив штани. Звісно, він не просто збирав шматки шкіри і зшивав їх. Спочатку Від оцінив розміри хлопця.

«Якщо він такого розміру, то...»

Він швидко порізав шкури, а потім зшив чудові штани. На стегнах вони вільні, з широкими кишенями... Нижня частина, що доходить аж до п'ят, візуально подовжує ноги. Від все продумав і зробив стильні штани з простої шкіри.

[Якісні шкіряні штани

Міцність: 30/30.

Захист: 10.

Штани зроблені із кролячих шкур. Це не найліпший матеріал для шиття, але завдяки дивовижному таланту кравця недоліки матеріалу вдалося подолати.]

«Гарно вийшло», – навіть Від здивувався. Але він не показав нічого, крім впевненої посмішки, коли віддавав штани.

Для Віда порівнювати ці штани з його нинішнім одягом безглуздо. А для новачка штани забезпечать хороший захист на довгий час. І все завдяки навичці Ремесло середнього рангу, без неї нічого б не було.

– Ого, це так класно... – сказав новачок, беручи з рук Віда штани. Він втратив дар мови, кролячі шкурки – один із найнікчемніших матеріалів у грі – перетворилися на штани, які можна без проблем носити до 30 рівня.

– Це коштуватиме один срібний.

Отримавши замовлення, Від шив одяг для довгої черги гравців. Шапки, сорочки і рукавички – всього лиш кілька помахів рук. Йому навіть не потрібно зосереджуватися. Це було так, наче він знову працював на фабриці, тільки цього разу Від працював не у затхлому приміщенні, а на чистих вулицях вільного міста.

Тут прохолодний і приємний вітерець, але люди, які стояли в черзі, відчували тільки, як сонце палило очі.

– Ого! Дуже дякую за таку круту туніку. Зараз же її одягну. А якщо я принесу ще шкіру, ти пошиєш інше вбрання?

Коли новачки отримували новий одяг, вони танцювали від радості. З таким високоякісним вбранням для полювання вони зможуть полювати швидше та безпечніше.

Чутки про небувалоного майстра привели до того, що багато гравців вишикувалися в чергу заздальгідь. Більшість одразу замовляла їжу, одяг, ремонт спорядження. Лише десь під вечір знайшовся гравець, який нервово простягнув Віду всього лиш три шматки руди.

– Ти справді можеш виготовити обладунки?

– Звичайно. Яку броню хочете? До відома, для виготовлення броні потрібно 30 шматків руди. З цією ж кількістю, додавши шкіри, я можу зробити пару чобіт.

– Тоді, будь ласка, зробіть чоботи.

– Це коштуватиме три срібних.

– Добре.

Від розплавив руду у печі, вилив її в обрану форму і отримав чоботи.

[Нечисті залізні чоботи

Міцність: 35/35.

Захист: 6.

Чоботи зі сплаву заліза. Хоча захист невисокий, вони зручні та міцні.

Ефекти: спритність +2.]

Зазвичай чоботи із заліза і бронзи мають більший захист, ніж зі шкіри. Але металу не вистачило.

І тут прийшов порив натхнення!

Від вирізав на чоботях лисицю з дев'ятьма хвостами. Останній штрих, що відображає його особистість. Такий собі підпис.

Дінь!

[Властивості об'єкта змінилися.]

[Мистецькі нечисті залізні чоботи

Міцність: 38/38.

Захист: 7.

Чоботи зі сплаву заліза. Хоча захист невеликий, вони зручні та міцні. Зображення хитрої лисиці додає господарю сили і здоров'я.

Ефекти: Спритність +2;

Сила +1;

Витривалість +1.]

Середній ранг скульптурного мистецтва буквально покликаний покращувати характеристики об'єктів. Це може і небагато, але все ж додано два ефекти.

Інші навички можуть впливати на скульптурне мистецтво, і лише тепер йому спало на думку, що скульптурне мистецтво може також впливати на інші навички.

«Хай йому грець, вона зросло не багато. Звісно, добре, що покращилося, але всього лиш на краплину».

Що більше Від грав, то ліпше розумів, що всі ремісничі класи потребують вторинних навичок. Прямо як у житті. Видатні постаті, що залишили слід в історії, були різнобічно обдаровані у мистецтві, математиці та інших науках.

І багато з них були відомими скульпторами!

Він нарешті зрозумів, що бути скульптором – це не стільки ремесло, скільки мистецтво. Це мирна професія, яка не допомагає в битві. Хоча це не зовсім правда, ефекти красивих скульптур часто рятували Віда, проте створити таку роботу доволі складно, тому це уточнення не має значення. Звичайні скульптури – це всього лиш дрібнички, від яких жодної користі.

Крім того, підвищити рівень скульптора набагато важче, ніж для інших класів. Поки воїни билися, а ковалі кували зброю, скульпторам доводилося створювати звичайні статуї та хиріти.

І навіть якщо після купи робіт вони змогли досягнути скульптурної майстерності середнього рангу, ситуація не змінюється, тому що створити красиву скульптуру не так просто.

Але це не марні навички: наприклад, що вищий рівень Кулінарії, то смачнішу і кориснішу їжу можна приготувати. Те ж саме із скульптурним мистецтвом.

Техніка Скульптурного клинка і навичка руйнування статуї – унікальні вміння скульптора, які ніколи не будуть відомі жодному іншому класу. І тільки завдяки роботі над скульптурами

можна так швидко розвинути уміння та майстерність, щоб оволодіти навичками інших класів. Однак для такого прогресу потрібна велика завзятість і оригінальність.

– Ось, тримайте.

– Дякую. – Сказав гравець, який купив чоботи, через сплеск вдячності він дав один золотий.

Якби він купував їх у магазині, то вони вартували б щонайменше 10 золотих. Крім того, чоботи відповідали вимогам, тому гравець без жодних жалів дав більше за початкову ціну.

– Красно дякую.

– Обов'язково подивіться на це.

– Я знайшов золоту нитку, можна віддати її тобі?

Речі, які він робив, розходилися як гарячі пиріжки. Від працював з повною віддачею, проте черга не зменшувалася, а навпаки зростала.

Метал, шкіра чи тканина, навіть те, що зазвичай викидали, в руках Віда перетворювалося на скарб. Він ніколи не відмовлявся від роботи, а гравці його обожнювали.

Від тремтів од хвилювання.

У минулому, коли він продавав фігурки, йому доводилося ретельно оцінювати своїх клієнтів і докладати великих зусиль, щоб переконати гравців щось купити. Але тепер, завдяки навичці Ковальство, все, що він робив, розходилося на ура. Він робив дійсно корисні речі, і люди були вдячні за це.

«Хмм... У порівнянні з навичкою скульптурне мистецтво, всі інші виглядають надзвичайно корисними». Після такої думки всі передчуття, з яких лилася любов до його класу, одразу зникли, і Від знову став скептично налаштованим.

«Можливо, мені варто змінити клас? Я міг би стати ковалем і докласти всіх зусиль, щоб розвивати навички. А потім я буду створювати прекрасні речі. Мені не доведеться турбувати про гроші, тому що навіть якщо я припиню старатися, гроші все одно тектимуть до моїх кишень».

Так, клас коваля легший, ніж скульптора, але також є певні переваги. Проте Від не став розслаблятися і припиняти нарікання. «Ех... занадто пізно, хоча я хотів би змінити клас. Ох, моє жалюгідне життя».

Від без відпочинку робив одну річ за іншою. Він брав будь-який матеріал з невеликою комісією і невтомно над ним працював. У нього одна ціль – зробити більше завдань і швидко підвищити рівень навичок. Чим вищий рівень коваля, то кращі інструменти він використовує. Тому люди були вражені тим, що Від робить, не використовуючи високоякісні інструменти.

– Він справді хороша людина.

– Так, подивіться, які хороші речі він робить...

– Він справді простий і не жадібний.

Біля воріт вільного міста стояло двоє розкішно одягнених чоловіків.

За спиною одного з чоловік висів величезний клинок – це дворучний меч, який завдав великої шкоди, а інший – це один з небагатьох друїдів сонцепоклонників у грі.

Щоб стати сонцепоклонником, потрібно досягнути принаймні 250 рівня. Досягнути такого рівня на цьому етапі, означає, що це один із гравців найвищого рівня.

Вони дивилися на Віда і перешіптувалися:

- О, справжній майстер.
- Точно. Порядний і чесний чоловік.
- І розумний. Він ретельно думав наперед, коли обирав клас...
- Еге, починати з ремісничим класом справді надійно.
- Погоджуюсь, і він має не один набір навичок, а багато...

Вони стояли й обговорювали Віда. Звичайно, вони не знали про нестерпний біль, з яким стикався Від як скульптор. На їхню думку, це дуже розумний і продуманий план гри.

Все, що він створював, розліталось у мить.

Дизайн! Завдяки високому Мистецтву всі зроблені вироби мали чудовий вигляд. Якість! Характеристики його предметів набагато кращі, ніж аналоги в магазинах.

Загалом, нічого дивного, що речі продавали так добре.

Ім'я Віда миттєво розлетілося по всіх прилеглих землях. Деякі гравці, отримавши повідомлення від друзів, навіть почали приїздити з інших міст і містечок.

Хорошого майстра важко знайти. Більшість гравців змушені використовувати стандарту зброю, що випадає з монстрів, або куплену у НІПів. Крім того, багацького користувачів зберігали шкури, руду й інші матеріали, отриманні на полюванні. Від нікому не відмовляв і з будь-якого матеріалу створював корисні речі. Коли черга значно збільшилася, він почав продавати одяг, який раніше зшив з оленячої шкури.

Сповнений надії, Від влаштував аукціон:

- Розпродаж готового одягу. Вбрання підходить для священників і монахів. Хороше, якісне спорядження зі шкіри оленя. Кількість обмежена, тож я продам одяг тому, хто запропонує найбільшу ціну!

У священників і монахів у натовпі різко засвітилися очі. На континенті Версаль не так багато монстрів, які дають хороше спорядження для кліриків.

- Одну за 160 золотих!
- Хей, 200 золотих!

Одяг розійшовся за кілька хвилин. Від не обманював гравців, якість була чудовою і одяг призначений для користувачів рівнем вище 100.

За туніку люди пропонували від 200 до 300 золотих, а капелюхи і чоботи розходилися за 50 і більше золотих. Завдяки аукціону він заробив більше 1000 золотих.

Ще довго після закінчення аукціону люди підходили і шепотіли, намагаючись дізнатися, чи залишилася бодай одна схована річ зі шкури оленя.

Через кілька днів після аукціону Від обслужив більше сотні людей і нарешті досягнув бажаного результату.

[Навичка Ковальство досягнула ліміту десятого рівня і переходить до середнього рангу.

Нові навички: Шліфування меча, Полірування броні.

Шліфування меча – шліфовка меча, збільшення атаки зброї.

Полірування броні – збиває з пантелику та засліплює ворогів, а також збільшує захист.

+5 до всіх характеристик.

Слава +50.

Мистецтво +3.]

Через деякий час навичка Шиття досягнула середнього рангу. Від думав, що спочатку зросте навичка шиття, але він помилився, бо не врахував, що більшість користувачів у грі були воїнами і вони просили його тільки робити мечі. Тому навичка Шиття трохи запізнилася.

[Навичка Шиття досягнула ліміту десятого рівня і переходить до середнього рангу.

Нові навички: Прасування, Ручне прання.

Прасування – підвищує захист.

Ручне прання – потрібна вода. Виперить брудний одяг у воді. Це поліпшить захист предмета. Інтенсивне прання зношує одяг. Навичку можна використовувати не більше трьох разів на одному комплекті одягу.

+5 до всіх характеристик.

Слава +50.

Мистецтво +70.]

У день, коли його навички досягнули середнього рангу, Від обслужив останніх двох клієнтів і зробив оголошення. Він заскочив на стіл і, оглянувши юрму гравців, багато з яких є вихідцями із сусідніх королівств, закричав якомога голосніше, щоб усі його почули:

– Всім привіт. Прошу вашої уваги. З особистих причин деякий час я не зможу шити одяг і виготовляти зброю. Мені дуже шкода. Але є і хороші новини! Через чотири дні я виставлю на продаж особливий товар. Моя навичка Шиття досягнула середнього рангу, і тепер я можу зшити одяг із райдужної тканини! Приходьте через чотири дні – і ви не будете розчаровані!

Після цих слів Від зібрав речі та втік.

– Райдужна тканина?

– Що це?

Люди придумали багато теорій, але зрештою допитливість перемогла і гравці виходили з гри, щоб знайти інформацію на сайтах присвячених Королівській Дорозі.

[Добірна райдужна тканина

Міцність: 5/5.

Предмет для ремісничих навичок. Чудовий матеріал для одягу та іншого спорядження. У процесі виготовлення випадковим чином буде обрано 7 атрибутів. Хороший захист від стріл і дробильної зброї. Для роботи з тканиною потрібна навичка Шиття середнього рангу.

Зараз відомо, звідки походить тканина, але також відомо, що її нелегко дістати.

Швейний матеріал 1 класу.

Ефекти: Надає сім випадково згенерованих атрибутів.]

Раптом невідомий гравець закричав, що цю тканину використовують для створення якісного одягу.

Чутки розходяться по інтернету швидше за швидкість світла. У призначений день біля воріт міста зібралося стільки людей, що яблуко було ніде впасти. Деякі користувачі день і ніч бігли з інших королівств у надії купити одяг.

Так, тут стояло багато гравців, також були присутні різні гільдії. На широкому континенті Версаль точила війна між гільдіями, тому на аукціон прийшли не друзі, а непримиренні вороги.

Все через надію купити унікальні речі.

– Розпочинаємо аукціон!

Аукціон Віда проводитиме Мапан.

Звичайно, у той час, коли він робив речі, його обличчя бачило багато людей, але зараз натовп у десять чи навіть двадцять разів більший. Від упевнений, що хтось викладе відео цього аукціону. Він не хотів привертати до себе увагу і бути впізнаним як Лицар принцеси, тому попросив Мапана провести аукціон.

– Отже, перший лот... О! Пан Від приготував для нас 13 предметів. Для довідки один із них унікальний, п'ять – рідкісні, а решта звичайні. Тож, почнемо зі звичайних предметів. Перший лот...

– 1000 золотих!

– 1500!

– 2400!

– 4000!

Люди билися до останнього, щоб хоча б один предмет потрапив до їхніх рук.

Звісно, речі, які виставляються на аукціон, важливі, але також важливе місце аукціону – все це сильно впливає на ціну предмета. Якщо дати рекламу, а потім продати річ в глухому селі, де є всього кілька гравців, її б ніхто не купив.

Щоб провести хороший аукціон, для початку потрібно зібрати охочих, а потім створити і ретельно підтримувати гостру конкуренцію за товар між гравцями та їхньої жадібністю.

Ось секрет аукціону!

Завдяки чудово спланованому аукціону Від продав усі райдужні туніки. Наступного дня люди продовжували приходити на старе місце, але Віда, як він і обіцяв, там не було.

Розділ 4. Майстер гравюри Дарон

Річка Бенса.

Це життєво важливий шлях об'єднаного королівства Бритон. На просторах континенту ходять розповіді, що вздовж річки можна побачити дев'ять захоплюючих краєвидів.

Коли Королівська Дорога тільки вийшла, гравці були зачаровані річкою.

Завдяки сліпучій красі та спокою це місце припадає до смаку всім мандрівникам.

З цієї причини багато гравців вирішують почати з об'єднаного королівства Бритон, подеколи просто заради пікніка біля річки!

Береги навколо річки всіяні парочками. Їх не лякав навіть сильний проливний дощ, адже краєвид такий красивий.

– Поглянь. Чи може бути ще щось таке ж гарне?

– Ніби небо зустрілося з річкою.

– Коли дощ падає в річку, вона впадає в море і наповнює його. Так само, як моє серце сповнюється нашим коханням.

– Ав, я кохаю тебе.

– Я теж.

Сильний дощ лив на землю, затінену темним небом. З димкою, що піднімалася, і густим білим туманом виникало враження, що річка і небо торкаються одне одного. В результаті з'являлася красивий, але водночас і моторошний краєвид.

Пари, що закохано сиділи під деревом, спостерігали за краєвидом, коли клялися одне одному у вічному коханні. Слова, сказані у такий момент, надовго залишаться в їхній пам'яті.

Але світ може бути вельми жорстоким до кохання!

– Ого! Як багато води!

– Еге, багато...

– Це трохи дивно.

– Я налякана...

– О ні! Вода прибуває!

– Хах, гадаю, вона ближче, ніж раніше.

– О ні! О ні! О ні!

Річка постійно змінювалася. Багато маленьких струмочків впадало в річку і живило її. Коли вони наповнювали її, дощ надавав поштовх річці. За якийсь час дощ посилиться так, що вона різко піднялася і затопила береги.

– А-а-а-а!

– Врятуйте мене!

– Треба тікати!

– Це пекло!

Величезні хвилі поглинули необережні парочки. У густому туманні точилася битва не на життя, а на смерть.

Люди кричали, бігали, намагалися втекти, але марно: річка не пощадила їх.

Глядачі спостерігали здалеку, ті, хто не витримував виду закоханих, вибирали місце подалі від річки і радісно спостерігали, як парочки змиває з берега. У реальному житті глядачі жили на самоті, тому байдужа посмішка прикрашала їхні обличчя.

– Хе-хе-хе!

– Ахаха!

– Дивовижно!

Навіть за всі гроші світу не побачиш такого видовища. Страшні хвилі несли парочки. Разом із сніговими бурями в провінції Мората – це безцінні краєвиди величезного континенту Версаль.

Річка Бенса знову текла повільно. Після страшної зливи річка повернулася до свого природного стану, велична річка, що тече плавно і повільно.

У такі моменти люди, які живуть поблизу цього місця, відчують спокій і безпеку.

Однак були й інші люди, один чоловік мав холодні та колючі очі, коли дивився на людей внизу. Це був Від.

– Ха, добре, я обов'язково зловлю щось велике!

Минув тиждень, як він почав ловити рибу в річці. Поки ловив, він відточував скульптурне мистецтво, проте це єдине, у чому він досягнув успіху. Рівень ковальства та шиття зріс завдяки високому рівню навички Ремесло, але риболовля дещо інша навичка. Її зростання залежить від того, яку рибу зловили.

Навіть використовуючи найкращу наживку, не можна передбачити, яка риба попадеться і що вона зробить.

Можливо, буде улов, а може риба просто з'їсть наживку.

Від сидів на березі річки цілий тиждень і досягнув тільки 3 рівня базового рангу для риболовлі.

«Це точно буде щось велике. Так, я зловлю величезну рибину».

Він уважно стежив за поплавцем, не знижуючи уваги ні на секунду. Швидко крутячись у кришталевій воді риба намагалася вкрасти наживу з гачка.

«Продаж дорогої риби!»

Якби не плата, яку він отримував од CST Media, і не гроші за нагороди, отримані від ордену Фреї, а також не дохід, отриманий від ремонту речей і аукціону, Від не мав би можливості гаяти час. Однак, маючи гроші, він міг відпочивати і розвивати навичку Риболовля.

Незважаючи на спокійну ситуацію, Від здригався від думки про використання заощаджень.

Щоб заплатити за навчання сестри, йому потрібно щомісяця відкладати 2 мільйони вон. Оскільки він не мав регулярного доходу, виплати доводилося щомісяця відкладати. Від почувався головним героєм фільму жахів.

Не дивно, що він здригнувся, бо всі ці гроші покривуться лише сніданки.

Навіть те, що він відкрив рахунок в ощадному банку для взаємного кредитування з річною ставкою 2% вище за середню у порівнянні з іншими банками, не рятувало його від тривоги.

Якщо банк збанкрутує, уряд поверне тільки суму до 50 000 вон. Це якщо банк пов'язаний з важливим політиком. Також він скептично ставився до ощадного банку.

«Політики Південної Кореї є осередком корупції. Вони часто створюють банки для відмивання грошей, тому не дивно, що вони не можуть дати великі прибутки».

Кожен день риболовлі для Віда не проходив без думок про дизайн скульптур. Як скульптор місячного світла, він перебував під сильним впливом скульптур провінції Мората.

«Хотілося б опинитися у Баран чи Лавіасі. Скульптури там, мабуть, гармоніюють з навколишнім середовищем. Хм, цікаво, яка скульптура підійде до річкового пейзажу?»

Зробити витончену роботу чи навіть грандіозну роботу не так і просто. Йому потрібна оригінальна ідея і він мав ідеально її реалізувати.

«Тече річка, а я в ній ловлю рибу... Знаю! Я зроблю щось, що приваблює рибу!» Від підскочив так, що мало не втратив наживку.

Він негайно зв'язався з Мапаном.

/– Хей, Мапане!/
/– Слухаю! Віде, / – сказав він з усією увагою та повагою. Після аукціону Мапан отримав кілька рівнів разом із непохитною вірою у Віда. Він навіть зайшов би так далеко, щоби сказати: поки ти з Відом, золоті монети падатимуть з неба у твої кишені.

/– Мені потрібен шматок скелі. Що більший, то краще. Також переконайся, що він чистий./

/– Знадобиться два дні, оскільки це шматок скелі./

Від з нетерпінням чекав Мапана, поки ловив рибу. Однак, коли він піднімав вудку, риби часто не було. Від витратив стільки хорошої наживки, але не мав нічого, щоб показати.

– Це неможливо! – зі злості він аж кинув вудку на землю. – Я щось упустив.

Шестерні в його голові почали шалено крутитися. Зіткнувшись із проблемою, він повністю занурився у пошуки помилки.

Тоді Від почув голос:

– Хо-хо, тобі тре' дещо зрозуміти. Риболовля – це те, що очищує душу. Риба вільно плаває у річці, безтурботно і повільно. Тому ми так хочемо її зловити, правильно? Але коли ми її зловимо, то більше не вільна, вона стає просто шматком м'яса.

На річці багато гравців, які люблять рибалити. Більше того, в реальному житті вони так чи так пов'язані з риболовлею. І у Королівську Дорогу вони грали не тому, що люблять грати, а тому, що люблять рибалити.

Це рибальський клуб.

Для них Королівська Дорога стала землею обітованою. Вони ловили рибу в дивовижних місцях, яких немає на Землі. Їли смачну, екзотичну рибу та спілкувалися з цікавими людьми. Їхні персонажі розвивалися тільки завдяки риболовлі.

На щастя, у Королівській Дорозі гравці не мусять робити щось одне. Якщо користувач обирає ремісничий клас, це не означає, що він повинне сидіти день і ніч, виготовляючи речі. Крім того, ремісничі навички породили велику різноманітність умінь. Наприклад, якщо зробити броню, це підвищить Ремесло, Ковальство та пару інших навичок.

Завдяки цьому всі гравці можуть полювати на монстрів і не відчувати себе надто слабкими. Як і скульптурне мистецтво й інші навички, риболовля теж допомагає гравцеві вижити. Вона підвищує живучість, витривалість і стійкість, а також поліпшує рефлексі, бо все, чим займається користувач цілий день, це чекає, коли риба клює на гачок.

«Я навчуся ловити рибу. Мені не потрібно знову піднімати рівні, але мені доведеться заново вчитися основам риболовлі».

Від вивчив кулінарію, шукаючи нові рецепти в реальному житті та у грі. Але він надто нетерплячий, щоб рибалити. Розмірковуючи над ситуацією, він виявив одну проблему.

Не можна покладатися на хорошу наживку і навичку Риболовля. Як і при різьбленні фігурок, потрібно покладатися на власні уміння, а система допомагатиме. Але, як кажуть, «довіряй, але перевіряй», тому Від вирішив підійти до проблеми з іншого боку.

Він доєднався до рибальського клубу і почав вивчати ази риболовлі.

Навчився підбирати і чіпляти наживку, вибирати місце для лову і багато-багато іншого.

– Тож... залежно від місця, риба, яку можна зловити, відрізнятиметься? – запитав Від у веселого вусатого рибалки.

– Еге, це абсолютна правда. Подумай сам. У морі ти не знайдеш річкової риби, а в річці ти не знайдеш жодного кита.

– Ем... я це вже знаю. Я маю на увазі, чи має значення, де я рибалю на річці?

– Тц-тц, – клацнув язиком рибалка, примружившись він сказав: – Вода в річці усюди однакова?

Є глибокі місця, а є мілководдя. Кам'яністі місця з водоростями, з чистою водою, місця, де є їжа, і де її немає, з холодною або теплою водою. До речі, останнє особливо важливе: коли відбувається злиття холодної і теплої води, там можна знайти найсмачнішу рибу.

– О, ось воно як...

Він усвідомив, що те, про що він думав спочатку, було неправильним. Він вибрав глухе місце, бо думав, що в людних місцях риби більше не буде. Після цього Від вирішив сісти посеред групи рибалок, але виявив, що серед них надто шумно та тісно. Однак тепер він знав, що місце має значення, тому, не вагаючись, він рибалив поблизу досвідченого рибалки.

– Уух, це чудово! – радісно сказав Від.

Після зміни місця та вибору наживки, якість спійманої риби поліпшилася. Крім того, він зловив набагато більше, ніж раніше.

– Ось, я привіз камінь, – сказав Мапан, показуючи на візок із великим сірим валуном.

– Спасибі, Мапане.

– А... Що ти з ним робитимеш...

– Ну, якщо маєш час, зачекай і побачиш. Хоча я можу й помилятися...

– Будеш робити скульптуру?

– Хоча я знаю, що вона може і не вдатися, але...

Мапан багато разів бачив, як Від створює дивовижні скульптури. Він любив спостерігати за його роботою, тому сів на землю, чекаючи, коли розпочнеться робота.

Від крутив у руках ніж, намагаючись щось вигадати.

Можливо, ця скульптура показала б пік його нинішніх навичок. Від вірив, що йому вдасться, хоча робив скульптуру із шматка скелі вперше. Він не хотів поспішати і псувати своє творіння.

Новачки часто негайно кидалися в роботу, а потім робили помилки, що призводило до штрафів.

Мапан почекав трохи і сказав:

– Що збираєшся робити?

– Умм...

– Досі не знаєш?

Від мовчки кивнув. Мапан влучив у точку. Потрібно зробити щось, що допоможе йому підвищити рівень риболовлі. Але що?

– Може зробити величезну приманку?

Від серйозно обдумав цю пропозицію, але відмовився від неї. Ні, це дурість, така статуя тільки б налякала рибу.

– Потрібно зробити скульптуру, яка асоціюється з морем, щось хороше, що приваблюватиме рибу... Так, жінку. Русалку!

Відома казка про русалку:

Жила собі одна принцеса-русалка, яка все життя провела під водою, а коли їй виповнилося 15 років, вона вперше в життя піднялася над поверхнею води. Тоді вона побачила корабель з юним принцом на борту. На диво, вона закохалася з першого погляду і кілька днів супроводжувала корабель. Але потім сталася буря. Корабель почав тонути, а русалка зловила неприємного принца і врятувала його. Коли принц прокинувся, він подумав, що храмова дівчина врятувала його, тому вирішив одружитися з нею. Почувши це, русалочка у розпачі звернулася до темної відьми, і в обмін на свій прекрасний голос отримала людські ноги. Вона відправилася до палацу і спробувала завоювати принца, але не змогла. У розпачі вона кинулася в море і перетворилася на морську піну. Усі мешканці моря гірко оплакували її смерть і часто відвідували місце її спочинку.

– Так, русалка підійде найкраще, а до місця розташування статуї підпливатиме риба.

Від наполегливо працював ножем. Він уже робив скульптури жінок, тому без зайвих думок знову втілює образ Союн.

Однак цього разу доведеться внести зміни.

«Все, що нижче пояса, має бути риб'ячим хвостом... великі очі, розпущене волосся... Гм, мені також доведеться зробити верхню частину оголеною».

Від зупинився і оцінив виконану роботу. Обличчя доволі схоже на Союн. Йому було трохи соромно робити її оголеною. Внутрішньо він був проти цього, крім того, якби вона це побачила – сталася би біда.

«Хм, що ж робити... А-а! Просто перероблю на актрису». Від почав пригадувати відомих актрис і вніс зміни до скульптури. Обличчя сильно змінилося, а тіло ще більше вигнулося.

Навколо Віда зібралися зацікавлені рибалки.

– О! Що це?

– Скульптура. Я ніколи раніше не бачив такого скульптора.

– Вона красива.

Рибалити на річці – це повільно і нудно, тому дивні події притягували багатьох гравців. Від, прокручуючи образи в голові, швидко вирізав деталі скульптури. Зрештою вийшла красива, але сумна дівчина з дитячим обличчям.

Від подбав про те, щоб скульптура виглядала як юна дівчина, бо в казці русалочка не була дорослою жінкою.

Дінь!

[Ви закінчили скульптуру Морська Німфа.

Видатна робота майстра різьбяр.

Мистецька цінність: 450.

Ефекти: сила водяного духу не дасть річці розливатися десять років. Цей ефект неможливо поєднати з ефектами інших скульптур.]

– ...

Від опустил руки.

Статуя мала допомагати ловити рибу, а не давати інші ефекти.

Водяна німфа – дочка морського бога з гарним риб'ячим хвостом. Очевидно, німфа і русалка чимось схожі і ця схожість зіграла злий жарт.

– Ти...

Дивлячись на статую, рибалки засуджували Віда. Вони, самотні чоловіки, любили спостерігати, як річка несе парочки геть. І ось тут з'явилася скульптура, що запобігатиме повеням наступні 10 років. Від став ворогом більшості рибалок.

– Чесно, я не мав такого наміру, – виправдовувався Від, коли рибалки наблизилися до нього. – А! Я все виправлю!

У такій ситуації він мав діяти швидко. Від повернувся до статуї і крикнув:

– Знищення скульптури!

Від основи скульптури пішла величезна тріщина, коли вона досягнула вершини скульптури, та розлетілася на безліч дрібних осколків.

[Ви використали навичку Знищення скульптури

Через великий жаль ви втрачаєте одне очко характеристики Мистецтво та 20 очок Слави.

Співвідношення 1:2 очок вашої характеристики мистецтво додано до спритності на один день.]

[Навичка скульптурне мистецтво зростає на 0,2%.]

Знищення скульптури це ще одна навичка скульптора, тому її використання додавало очок досвіду. Навіть більше очок, ніж створення скульптур. Але її не можна використовувати частіше одного разу на день та і мистецтво зі славою знижувалися.

1800 очок від характеристики Мистецтво додалося до Спритності.

Тепер він ловив рибу так швидко, що його руки розпливалися. Втім, це не вплинуло на швидкість лову, але все одно вражало.

Гомчі стискували мечі.

– О-о-о!

– Ми б отримали все, але дракон!

Після швидкої смерті Гомчі знову були сповнені рішучості.

Відродившись, вони з'явилися десь у лісі. Гомчі стояли на деревах, спокійно оглядаючи околиці.

– П'ятий, що ти бачиш? – стурбована запитав наставник.

– Я нічого не бачу.

– Третій, а ти?

– Я бачу... хлопчика.

– Хлопчик! Чи означає це, що поблизу є місто? – як тільки наставник зіскочив, так зробили і всі його 500 учнів.

Відверто, вони не хотіли цього визнаватися, але Гомчі загубилися. Після безстрашної атаки на дракона багато з них загинуло і відродилося десь на південь від Розенхайма. Коли ж їхні запаси закінчилися, вони звернулися до лісових багатств і нечастої дичини з полювання.

Нечастої, бо група з 500 чоловік не могла рухатися досить тихо, щоб заскочити тварин зненацька. І, оскільки ніхто з них не вмів готувати, вони їли недоварене або підгоріле м'ясо, від чого всім робилося погано.

– Приведіть його сюди.

– Ось він.

Гомчі швидко кинулися вперед і принесли хлопчика.

Вони дивилися на дитину і не могли стримати сліз.

– О-ох!

– Скільки минуло часу відтоді, як ми в останнє бачили людей?

– Нарешті ми можемо повернутися до села.

– І їсти смачний хліб. Ням-ням.

Наставник од імені своїх учнів запитав дитину:

– Поруч є село?

Дитина нервувала і затиналася:

– Та-а-а-а... Так, але хто ці дядечки?

– Дядечки? – натовп швидко здійняв галас.

– Чому ти назвав нас дядечками! Ми навіть не одружені. Ми молоді!

– А мені всього двадцять! – з натовпу пролунав болісний крик.

Гомчі дуже гостро відреагували на слова хлопчика, хоча мали б радіти, що їх не прийняли за розбійників.

Через слова хлопчика Гомчі почали розмірковувати про самих себе.

– Дивно. Я бачив, як незнайомці створюють групи та разом полюють на людей, але ми цього не робимо.

– Чого ми не робимо?

– Еге. Куди б ми не пішли, люди розбігаються.

– І у замку Серабург теж! Коли ми йдемо на базар, люди нас уникають.

– Це нагадало мені, ми ніколи не полювали разом із жінками! Якщо так триватиме, ми будемо жити самотою і помремо, забуті, як самотні старі пердуни!

Гомчі в сотий раз ділилися схожим досвідом. Раптом хлопчик упав на коліна.

– Будь ласка, допоможіть мені!

– Га?

– Моїх батьків забрав злий велетень! Я покинув село, щоб знайти допомогу. Прошу вас, врятуйте їх!

Ділінь!

[Людина-велетень викрадає жителів села.

Людина-велетень це тип монстра спорідненого з велетнями, він день і ніч мучить селян. Викрадені люди повинні готувати, прати, прибирати і збирати їжу для монстра. Їх жорстоко лупцюють в обмін на роботу. Викрадені селяни доволі часто гинуть від виснаження.

Врятуйте батьків хлопчика або вони помруть!

Нагорода: чорний меч і подяка від жителів села.

Увага: завдання буде проваленим, якщо не закінчити його протягом 10 днів.]

Інструктори та практикуючі з очікуванням поглянули на наставника. Для них виконувати завдання це як бути хлопчиками на побігеньках, тому вони завжди відмовлялися приймати квести.

Але цього разу наставник лагідно посміхнувся і сказав:

– Ми врятуємо твоїх батьків.

– Наставнику, хіба ми зазвичай не відмовляємося? – запитав Гомчі2.

– Ну, зазвичай ми відмовляємося від завдань, де потрібно приносити або збирати речі. Проте як воїни ми повинні допомагати тим, хто потрапив у біду, це і так очевидна річ. – Твердо сказав наставник.

– Тоді ми також...

– Усі візьміть завдання. Ми збираємося зловити велетня.

Практикуючі, для яких першими ідуть слова «спочатку меч», збадьорилися.

– Ого!

– Завдання!

– Не можу повірити, що ми виконуємо завдання!

Це мрія всіх справжніх воїнів: допомагати нужденним і виганяти монстрів!

Гомчі попрямували до велетня. Це було нескладно, так як на землі добре видно його сліди.

– Ого! Які великі.

– Ймовірно, більше трьох метрів.

– Якщо його нога настільки велика, то наскільки велике тіло?

Виконуючи квести, звичайні гравці спочатку збирали інформацію та готувалися заздалегідь. Однак Ґомчі тупо перли вперед. Йдучи по слідах, вони дісталися до великої печери, розміром з печеру дракона, до якої вони приходили раніше.

На звуки Ґомчі з'явився величезний, але не дуже розумний монстр. Коли велетень вийшов зі своєї печери, то розлютився, побачивши непроханий гостей.

Бум-бум-бум!

Велетень побіг до Ґомчі, і земля здригалася, наче відбувався землетрус.

– Біжіть! – закричав наставник.

Всі швидко розбіглися вправо і вліво.

Бабах!

Величезна нога велетня залишила глибокий слід на тому місці, де стояли Ґомчі.

– Що це...

З його вагою та ногами як зброєю він неодмінно убив би деяких Ґомчі.

Велетень кричав і стрибав, намагаючись розчавити Ґомчі. Однак вони уникали стрибків і били по його ногам.

– Зараз, хапайте його!

Два Ґомчі спритно вилізли на велетня. Чудовиську це не сподобалося, воно почало розмахувати руками, щоб позбутися настирливих мух на потилиці.

– У-у-у!

Перші троє Ґомчі, вчепившись у волосся та одяг велетня, уникали його атак.

Тим часом внизу на ноги велетня посипалися купа ударів.

Подібно до величезного слона, якого збила згряя мурашок, велетень втратив сили, захитався і упав на землю.

Бубух!

– Перемога!

– Все завдяки вам, наставнику!

Поки Ґомчі святкували, здалеку квапився хлопчик. Він знесилено біг, дивлячись на людей, які вийшли з клітки, що була в печері. Обійнявши їх, хлопчик щось розповідав, вказуючи на Ґомчі. Нарешті він підійшов до Ґомчі.

– Дякую, що врятували моїх тата і маму, дядечку.

– Що... О, це нічого...

– Ні, це так, як і обіцяно, винагорода.

[Ви виконали квест Визволення селян з полону велетня.]

Людина-велетень, що жила у горах, ловила і тероризувала селян. З його смертю, нарешті, прийшов мир.

Відносини зросли на 26.

Відносини із селом Улькин стали дружніми.

Ваш рівень зріс.

Ваш рівень зріс.]

Хлопчик, принісши важезний для нього меч, протягнув його наставнику.

– Ось, візьміть.

– Перевірити предмет, – наставник швидко оглянув меч і виявив, що він набагато кращий, ніж той, який є у них всіх зараз.

– Решта мечів у селі. Наше село славиться лікарськими травами. На знак вдячності, ми хочемо подарувати їх вам, і, якщо захочете, ви зможете продати трави в місті за хорошу ціну.

Практикуючі були вражені тим, що хлопчик не розчарував їх. Допомогати людям в біді, примножувати славу – і все це поки вони тренуються!

– Ура!

– О-о-о-о! Давайте так і далі!

Королівська дорога поступово відкривалася для Гомчі.

Від серйозно підняв риболовлю.

– Поки я ловлю рибу середнього розміру, я їстиму тільки рибу.

Він повністю ковтав рибину, з кожною новою стравою його рішучість сильнішала. Іноді, не бажаючи гаяти час, він їв рибу сирію.

– Ого! Жув.

Від продовжував рибалити лише завдяки силі волі та впертості.

Йому завжди подобається битися, збирати предмети і ставати сильнішим. Він може робити це нескінченно довго. Але тепер йому доводилося робити дещо інше. Тільки мирна, некваплива риболовля, яка навіть не приносила грошей, як навичка Ковальство чи Шиття. Зрештою, якщо спіймати велику і чудову рибу, то її можна тільки дешево продати як їжу.

З плином днів рівень риболовлі базового рангу зріс до 9. Точніше, до 97,6%.

Поки рибалив, він з подивом дізнався про існування рибного ринку.

А поряд з Відом завжди була одна і та сама людина. Стрункий і високий молодий чоловік на ім'я Зефір. Пізніше Від дізнався, що цей хлопець почав рибалити тут з відкриття Королівської Дороги.

Він сидів на каменях і тужливо дивився на річку Бенса. Говорили, що деякі дівчата закохувалися в цю таємничу мовчазну постать.

Ймовірно, все було б як завжди, але раптом з'явився Від. Коли Від прийшов, найсильнішим рибалкою на річці був саме Зефір. Рівень його риболовлі був значно вищим за середній. Тому Від подумав і сів поряд з найкращим риболовом на річці.

Спочатку Зефір майже не звертав уваги на нього, але поступово він почав реагувати на Віда. І в якийсь момент почав порівнювати риб.

Двоє чоловіків похмуро дивилися на річку.

Поплавок Зефіра пішов під воду першим.

– О, чудово, велика риба! – вигукнувши, він потягнув вудку. Але на гачку висів тільки старий чобіт. – Дідько.

Розчарований Зефір сів на камінь і почав чіпляти нову наживку, коли поплавок Віда пішов під воду. Від обережно, але з чудовим контролем витягував свою жертву з річки. Ніби граючись, Від і риба натягнули волосінь. Недобре використовувати забагато сили. Іноді треба трохи відпустити, іноді покрутити. Риба сильна, якщо бездумно смикнути волосінь, то вона може порватися.

З маленькими труднощами, Від витягнув з річки великого коропа. Це величезна риба, більше 45 сантиметрів. За всю історію риболовлі на річці Бенса ця риба входила в десятку найбільших риб, яких коли-небудь виловлювали.

Тілінь!

[Рівень риболовлі досягнув десятого рівня і переходить до середнього рангу.

Тепер ви можете використовувати вудку як зброю.

+25 спорідненості з водою;

+2000 очок здоров'я;

Отримано можливість ловити спеціальну рибу;

Посилення ефектів при приготуванні риби;

+50% до ефектів наживки для риби;

+3 до всіх характеристик;

+50 Слави;

+30 Витривалості;

+30 Інтелекту;

+30 Мудрості.]

Після стількох страждань Від нарешті підняв рівень риболовлі.

Досягнувши свого, він почав потихеньку збирати речі.

«Нарешті зосередженість на цьому завданні закінчилася», – подумав він.

Від вирішив вивчити всі ремісничі навички і опанувати їх до рівня майстра. Це величезна і складна місія, яка займе у нього не один рік.

Але тепер, коли його характеристики зросли, він був задоволений.

– Ти йдеш? – обережно запитав Зефір, коли побачив, що Від почав збирати речі. Його голос сповнився жалю.

– Так, маю йти.

– Я щойно зрозумів, що ми ніколи не спілкувалися... І ти... ти, мабуть, старший за мене, так?

– Ну, якщо ти питаєш, можливо, так і є. Можливо, ми навіть побачимося знову.

Від залишив річку Бенса і попрямував до столиці королівства, Кройна, щоб продати статуетки, які зробив під час риболовлі.

Дінь-ділень!

Він дзенькнув дверним дзвінком сувенірної крамниці. Власник сам стояв за прилавком.

– Що вас сюди привело?

– Я прийшов продати кілька статуеток.

Від поставив речі на прилавок: фігурки вампірів, вовків, корону Фарго та багато іншого.

– О-о! – не міг приховати свого захвату власник. – Чудово! Я ніколи не бачив такого чудового товару. Я навіть не можу уявити їхню вартість. Така глибина, такий політ дуки у цих статуетках... можливо, ви дивилися на справжнього вовка, коли робили цю статуетку?

– Так.

– Ви були голодним?

Від кивнув:

– Так, я був змушений голодувати чотири дні.

– О! Навіть так. Я відчуваю це, коли дивлюся в очі вовку, статуетка як жива...

– Охо-хо, – Від щиро розсміявся від останніх слів власника і запропонував йому смажену рибу. – О, так! Поки ви будете оцінювати мої роботи, скуштуйте цю страву, я сам її приготував. Їжте на здоров'я та ретельно роздивіться мої статуетки.

– Що ж, дякую. Можливо, я відшукаю вас в майбутньому. Я теж колись займався роботою скульптора, але не мав великого таланту, тому мені довелося відкрити магазин.

– Я тільки нещодавно став на шлях скульптора, мені ще багато чому треба навчитися. Але моє бажання створювати скульптури не згасає. Вважайте мене скульптором-початківцем і давайте поради, якщо побачите якісь помилки. Я буду дуже вдячний.

– Ох, що ви.

Лестоці! Подарунки! Відданість!

З людьми, які мають вплив, ліпше бути трохи покірливими і доброзичливими. Від приніс простеньку страву, сказав кілька добрих слів – і його стосунки з власником крамниці значно покращилися. Хто ж не буде радий, коли його хвалять!

Але з компліментами слід поводитися обережно, не переходити межу. Інакше всі зусилля мали б зворотний ефект. Наприклад, якщо у власника магазину були б дуже короткі ноги, а людина сказала йому, що він виглядає дуже високим, то цей комплімент досягнув би протилежного ефекту.

Крамар одразу ж помітить лестощі та почне думати, що людина чогось від нього хоче. Щоб не зазнати подібного нещастя, потрібно ретельно підбирати слова для компліментів. Виглядаєте дуже добре, або, коли смієтеся, виглядаєте чесно. Тому, добираючи слова, необхідно обмірковувати їх.

Можна навіть використовувати критику. Наприклад, почати критикувати всіх високих чоловіків.

– Зріст ще нічого не означає. Якщо у людей немає очей, які дозволяють бачити і цінувати красу, то вони навіть не здатні зрозуміти суть хороших робіт.

– Так, ваша правда.

Тож поки крамар оцінював статуетки, вони обмінювалися фразами – і їхня дружба зміцнювалася.

Поточивши лясси й оцінивши фігурки, перейшли до головного:

– Скільки ви за них дасте?

Ціль Віда у грі ніколи не змінювалася. Гроші, гроші, гроші і більше часу! Він готовий зі шкіри вилізти, лиш би заробити більше грошей.

– За таку чудову роботу я дам вас по 3 золотих за скульптуру. Згоден?

– Я продам їх усі. – Без вагань відповів Від.

Останнім часом він припинив продавати статуетки звичайним гравцям. Навіть якщо витратити на роботу додатковий час і зусилля, люди платитимуть близько одного золотого. Але якщо продати статуетки в магазин, можна отримати два або три золотих.

Хоча якщо поррахувати скільки часу він витратив на створення фігурок, то оплата не покриє навіть вартості фізичної праці.

Набагато ефективніше заробляти гроші полюванням, ніж продажем статуеток. Від із вдячністю взяв 245 золотих.

«Можливо, коли мій рівень зросте, я зможу заробляти більше. Але до того часу мені доведеться робити це так», – сумно подумав він. Закинувши гроші у сумку, Від уже збирався йти.

– Я бачу, у вас є талант до створення скульптур. Ви бачите красиві речі та відтворюєте їх у скульптурах. – Сказав власник.

Сприймавши ці слова за ще один комплімент, Від уже попрямував до виходу, але наступні слова змусили його передумати.

– Скульптор мусить відчувати красу життя, і я бачу це у вас. Можливо, ви коли-небудь чули про майстра-скульптора Дарона? Зазвичай я про це не говорю, але у вас є дар скульптора, тому я можу довіряти вам. Чи знаєте ви, що Дарон живе в місті Рега?

[Ви отримали інформацію про майстра-скульптора Дарона.]

Розділ 5. Скульптурне перевтілення. Частина 1

Від пішов у нетрі міста.

Пагорб заповнений спорудами з терасами, дім, який він шукав, розташувався десь на околиці. Говорили, що купивши тут будинок, можна побачити весь замок. Тут немає ні магазинів, ні корисних будівель.

Єдина причина, по якій Від сюди прийшов, це Дарон. Як скульптору, йому дуже важливо розкрити всі таємниці скульптурного мистецтва. То ж Віду пощастило відшукати одного з майстрів так швидко.

«Навіть якщо він не прагне слави, жити в такому місці...»

Спочатку, коли Від почув про дизайн скульптури, він поставився до цього скептично. Зараз же він справді чекав зустрічі з майстром-гравером.

«У кожного майстра свої навички. Якщо вивчити всі п'ять технік, то можна досягнути максимального розвитку навички. Однак у повній мірі використовувати їх не так вже й легко...»

Якщо пригадати, як все почалося, то все було дуже дивно. Історія, про те, як він став скульптором і опанував це вміння, неймовірна. Спочатку Від подружився з інструктором, який очолює залу базової підготовки, усе завдяки тому, що день і ніч лупцював опудало.

Завдяки любові до битв і презирству до скульпторів він налагодив з інструктором дружні стосунки. Потім, дослухавшись до поради інструктора, він пішов до мудреця, щоб підібрати клас.

Після того, як його обдурих мудрець, Від став Легендарним місячним скульптором 60 рівня. Але це ще не кінець. Як скульптор він зазнав багатьох труднощів, але вистояв і опанував кілька ремісничих навичок. Нарешті, Від знайшов будинок Дарона.

Будинок відділили огорожею, яку не можна назвати парканом, настільки вона пошарпана. На подвір'ї стояв чоловік середніх літ.

«Здається, ця людина – Дарон».

Зайшовши, Від тихо спостерігав, як Дарон робить скульптуру. Він стежив за чоловіком короткий час, але відразу визнав, що це майстер. Від не хотів втручатися, але те, як він робив скульптуру, викликало багато питань. Дарон створював скульптуру жінки середні літ у широкій спідниці.

Під час роботи він періодично зупинявся і спльовув на землю кров. Лише закінчивши, Дарон подивився на Віда.

– Ти довго чекав. Скульптор?

– Так.

– Отже, ти знайшов мене... Необхідно розуміти власні навички. Зі зміною душі, розвиваються навички і створюється щось, що є твоїм... Та все ж я розумію, що ти хочеш дізнатися мої секрети.

Від зрозумів, що чоловік мав на увазі, але навіть не міг порахувати, скільки разів йому допомагав Скульптурний клинок. Завдяки перевагам інших навичок, наприклад, Оживлення скульптури, він відчув захват.

– Я хочу навчатися!

– Добре. Однак я просто так не розкриваю свої секрети абикому. Спочатку, я маю перевірити чи гідний ти навчатися в мене. Тому йти та спробуй зрозуміти душі п'яти живих істот.

Тін!

Від відчув збентеження.

Скульптурні таємниці суперечили здоровому глузду; «Скульптурний клинок», «Оживлення скульптур», а тепер йому потрібно скопіювати рухи п'яти живих істот, щоб досягнути їхні душі. Він не міг зрозуміти, що робити.

– Це поширене ставлення скульптора, коли він дає завдання? – запитав Від.

– Що? Не хочеш дізнаватися мою таємницю? Відмовляєшся від мого завдання?

Від швидко відповів:

– Ні, я справді хочу навчитися. Зараз же піду та повторю дії п'яти живих істот. Цього достатньо?

– Так. Але я не знаю, чи зможеш ти...

[Ви прийняли завдання.]

Від покинув замок.

«П'ять істот...»

За таких умов підходять будь-які живі істоти.

«Тоді не слід вибирати когось складного».

Він оглянув мисливські угіддя поряд із замком. Там бігали кролики, білки, олені та інші тварини початкових рівнів. Всі види монстрів, щоб підняти рівні новачкам. Від вирішив. Його першою метою стало наслідувати кролика. Дрібні гризуни й олені занадто швидкі, тому його вибір припав на кролика.

Припавши до землі, він тихо підкрався до кролика, який мирно жував траву.

– ...

Хоч і не маючи бажання, але через потужну силу волі він почав наслідувати кролика.

– Жув-жув.

Від стояв на колінах і жував траву.

Завдяки знанням трав, йому не потрібно хвилюватися про те, що можна з'їсти отруйні рослини. Але для всіх інших він виглядав рідкісним дурнем. Кролик, очевидно, відчув його погляд і пострибав до іншого місця. Від нього нічого не залишалось, крім того, як навприсядки стрибати слідом.

Кролик рухався зигзагами, без попередження змінюючи швидкість. Час від часу він зупинявся, пив воду, жував траву і дивився на нього.

«Га! Чому кролик такий швидкий?»

[Ви повторили дії кролика. Прогрес 0,6%.]

На щастя він правильно повторював, але поки незрозуміло, яке відношення це має до скульптурного мистецтва. У будь-якому випадку, Від стрибав за кроликом – і прогрес досягнув 35%.

Але це тільки початок, крім кролика має бути ще чотири істоти. Бігаючи за кроликом, Від дізнався багато нового про химерну поведінку цих тваринок.

Для початку, поведінка кроликів сильно відрізнялася від того, що Від уявляв собі раніше. Кролик мив вуха, мітив територію, іноді підстрибуючи, щоб показати веселий настрій. Очевидно, так само робив і його людський послідовник.

За маленьким гарненьким кроликом слідувала велика і жорстока людина.

«Кролик виглядає таким смачним, якби ж я міг вкусити... цю смакоту».

Але він не полював на кроликів.

Цілісінький день до його рота потрапляла лише трава, тож тепер від одного погляду на кролика у нього текли слинки. На всьому континенті Версаль це єдиний кролик, який уникнув рук Віда.

[Ви повторили дії кролика. Прогрес 84,2%.]

Що далі він просувався, то повільніше зростав. Проте за п'ять днів Від досягнув 80% і тепер міг давати кролику прості команди:

– Сядь. Встань. Перекотися. Бічний удар!

Кролик покотився по землі, слідує командам Віда.

«Кролики... коли познайомишся з ними ближче, то розумієш, що вони дуже милі тваринки».

Коли прогрес досягнув 99,8% кролик сів і подивився на місяць на небі. Від зробив те саме.

[Ви повністю оволоділи рухами кролика.]

Після кролика настала черга оленя. Від не вважав себе звичайним скульптором, бо він вкладав усі очки у силу та спритність. Звичайний гравець з класом скульптора вкладав би свої очки у мистецтво. Але Від був скупим у розділенні очок на мистецтво. Характеристика Мистецтво підвищує цінність виготовлених речей і збільшує ймовірність створення прекрасної роботи, але це не легко відчутти. Стосовно ж сили та спритності, він відчував, що це робить його сильнішим. Ось чому Від пасивно розвивав навичку Мистецтво через створення скульптур.

Зараз його характеристика Мистецтво мала більше 800 очок, і він мав 505 очок спритності, звичайно, разом із бонусами.

«Навіть якщо це олень, я зможу слідувати за ним!»

Олень спокійно зривав листочки з гілок дерев і раптом, ніби чогось злякавшись, кинувся навтьоки. Віду не залишалося нічого іншого, як слідувати за ним. Завдяки високій спритності його не скинути з хвоста.

[Ви повторили рухи оленя. Прогрес 0,2%.]

Після стрибання, як кролик, погоня за оленем була набагато більш бадьорою. Крім того, олень набагато елегантніший. Але тут були і підводні камені. Віда раптом осяяло: олені бігають на чотирьох ногах. Але було вже пізно міняти його на іншу тварину. Від став навкарачки і щосили намагався не відставати від оленя.

Мапан і Хварьон після деяких справ попрямували до міста Рега.

– Все пройшло гладко завдяки тобі, Хварьон.

– Ні, це через твою навичку Торгівлі, Мапане.

Мапан і Хварьон, сидячи на возі, вели дружню розмову. Торгівля складалася з купівлі та продажу, між якими пролягав довгий і нудний шлях. Як результат, торговці обов'язково мали дружні стосунки з НІПами, коли відвідували якесь місто. Тож, якщо людина не віддана своїй справі, торгувати було б дуже нудно.

Як купець, Мапан міг зменшувати вагу товарів і збільшувати швидкість транспортного засобу. Однак навіть з цими бафами подорожі були довгими та нудними.

Мапан і Хварьон зазвичай розмовляли, щоб згаяти час. Цього разу мова зайшла про Віда.

– О, я хотів би бути там, коли Від боровся і переміг лорда вампірів Торі за допомогою паладинів ордену Фреї.

– Так, не кожен може виконати квест рівня В. Він навіть створив крижаного дракона на північному континенті.

Очі Хварьон сяяли.

Вона любить казки і легенди, тому всі історії про Віда підносили її на сьоме небо від щастя. Вона справді була вражена, коли почула, що Від і Альверон, кандидат на місце первосвященника ордену Фреї, вирушили рятувати проклятих паладинів!

Коли вони прибули до руїн покинутого міста, Від і Альверон були ослаблені холодом та оточені чудовиськами надзвичайної сили. Проте вони все ж вистояли і поступово наростили сили.

Поки ще тривав квест, Від створив гігантського крижаного дракона. Коли всіх проклятих паладинів за межами замку звільнили, Від і його військо увірвалися до Чорного замку. Там вони перемогли орди вампірів, звільнили невинних жителів і перемогли фінального боса Торі.

У голові Хварьон всі ці події розгорталися як один епічний фільм. Вона бачила щирих героїв, які страждають од болю, борються з почварами і навіть із силами природи. Враження

Хварьон від розповіді про квест Віда полягало в тому, що це була неймовірна і небезпечна пригода. Мапан знизав плечима.

– Тепер люди про це говорять, але, повір мені, з першого погляду, я зрозумів, що він дуже особлива людина. Коли Від спустився з неба...

Теревенячи, вони прямували до міських воріт, але потім зіткнулися з чимось дивним. Вони побачили, що великий натовп на щось дивиться. Доволі незвично, що стільки людей зібралось на мисливських угіддях, бо щоб дістатися до міських воріт потрібно ще години дві.

Мапан і Хварьон презирнулися. Після довгої і виснажливої подорожі їм було цікаво дізнатися, що тут відбувається.

– Ми можемо? – запитала Хварьон.

– Так. Обов'язково треба глянути.

Мапан зупинив він, і вони доєдналися до натовпу. Затим вони побачили те, що вразило їх до глибини душі. По полю бігала лисиця. Її пишній довгий хвіст м'яко погойдується відповідно до рухів. Але їх шокував не хвіст. За лисицею навкарачки слідував невідомий гравець. Коли стрибнула лисиця, стрибнув і гравець.

Коли лисиця приземлилася, приземлився і гравець. Іноді різниця в рухах була настільки мізерною, що якби не гравець, вони б і не помітили.

– Ого, хто це? Це якимось дивно.

Мапан почав розпитувати людей, які стояли навколо. З того місця, де вони стояли, вони не могли побачити обличчя гравця.

Маленька дівчинка, що стояла поруч, почала хихотіти:

– Цей чоловік? Я не знаю, хто він, але я бачила, як він імітував кролика, оленя, гобліна, а тепер і лисицю. З кожним разом він стає все кращим і кращим. У ці дні так багато дивних людей...

У цю мить лисиця повернула. Коли гравець озирнувся, Мапан і Хварьон побачили його обличчя.

– О!

– Ого!

Це Від! Від наслідував лисицю.

Мапан і Хварьон презирнулися, поки всі інші схвильовано спостерігали, і замислися над ситуацією.

Їхня віра у Віда безмежна, але іноді він робить бентежні речі. Не кажучи ні слова, вони повернулися до воза. Повністю ігноруючи присутність Віда.

Кролик, олень, гоблін і лисиця. Від повністю оволодів їхніми рухами. Зараз він шукав останню істоту.

«Чорт, ця робота займає багато часу!»

Через те, що кролики, гобліни, олені та лисиці були початковими монстрами, їх часто вбивали. Тому йому доводилося витратити багацького часу на пошуки і повторення дій.

Тому Від вирішив, що п'ятою твариною буде та, на яку ніхто не нападе. Він вибрав коня. Їх легко знайти, а неподалік міста розмістилися пасовища для коней. Там він щосили бігав навкарачки, наслідуючи їх. Кінь – це тварина народжена для бігу, тому навіть з високою спритністю Від було важко встигати. Якби не паркан, що огороджував пасовище, він би не зміг наслідувати їхні рухи.

«Це остання істота, якщо я протримаюся ще трохи, то дізнаюся цю таємницю творення скульптур».

[Ви повторили дії коня. Прогрес 12,1%.]

За добу він отримав лише 12%. Розробивши план, Від приготував їжу з овочів і спеціальних трав, щоб досягнути більшого прогресу.

«Ти те, що ти їси. Тому, якщо їстиму траву, я зможу досягнути прогресу набагато швидше».

[Ви повторили дії коня. Прогрес 59,0%.]

[Ви повторили дії коня. Прогрес 89,7%.]

[Ви повторили дії коня. Прогрес 95,9%.]

Два, три, чотири! Чим більше часу проходило, то швидше він прогресував. І нарешті:

[Ви повністю оволоділи рухами коня.]

Віда охопила ейфорія. Потім він дещо усвідомив... Цок-цок-цок! Коли він наслідував оленя його рухи були скуті та дещо незграбні. Тепер він біг легко і зручно.

Від летів, як вітер! І чомусь у нього було відчуття, що на чотирьох він бігає швидше, ніж на двох ногах.

Тіньк!

[Ви опанували особливу навичку руху. Біг навкарачки. Одна з навичок руху.]

Під час використання ви зможете прискорюватися на 60% більше, ніж зазвичай. Однак ця навичка споживає здоров'я та ману.

Коли бігтимете проти вітру ваша витривалість зменшиться на 30%.

Коли бігтимете за вітром ваша швидкість додатково збільшиться на 20%.

При бігу на певній місцевості швидкість може підвищитися на 80%.

Живучість +5.

Опір +5.

Спритність +5.]

«Ого! Ого...» Імітація тварин перетворилася на вміння бігати на чотирьох кінцівках.

Розділ 5. Скульптурне перевтілення. Частина 2

Однак він не хотів привертати уваги, тож використання цієї навички серйозна проблема.

«Схоже, я не можу використовувати цю навичку перед людьми...»

І все ж Від широко всміхнувся. Те, що він повторював дії тварин, не було таємницею для його друзів.

«Нічого. Вони ніколи не дізнаються».

Виконавши завдання, Від повернувся до замку. Звісно, на двох ногах.

Дарон знову працював над скульптурою жінки середніх літ. Поки він працював, Від мовчки чекав і помітив, що скульптура дуже схожа на попередню. «Він знову робить ту саму скульптуру», – спантеличено подумав Від.

Свого часу він масово робив фігурки: птахів, людей, вовків. Щоправда досвіду за копіювання отримав не так і багато.

«І обличчя... щиро кажучи, вона негарне».

Якщо ви стаєте майстром скульптурного мистецтва, то можете створити принцесу таку вродливу, що навіть боги позеленіють від заздрощів. Однак у жінки звичайне лице.

Дарон нарешті закінчив і повернувся до Віда:

– Ти виконав моє завдання?

– Так. Кролик, олень, гоблін, лисиця і кінь. Я оволодів їхніми рухами.

– Гарна робота, ти впорався досить швидко. Добре попрацював. А тепер, тримаючи образи цих створінь у голові, відтвори їх. Якщо ти пройдеш цей простий тест, я відкрию тобі свою таємницю.

– Жодних проблем.

Від був досвідченим у створенні скульптур, від великих до маленьких, від вовків до драконів.

«Пригадую, як робив кроликів і лисиць, я робив їх дуже багато і продавав гравцям».

Від впевнено почав вирізати ножом. Проте у перші ж хвилини відчув, що щось не так.

«Що я зробив неправильно?»

Вся його впевненість випарувалася. Від зупинився і почав серйозно розмірковувати, що ж пішло не так.

Фігурка в його руках сильно відрзнялася від попередніх робіт. Загалом, це і не дивно, адже з часом він піднімав майстерність у скульптурному мистецтві. Але зараз з'явилося дещо нове. Наслідуючи тварин, він почав ліпше їх розуміти.

Чому у кроликів довгі вуха і короткий хвіст, і як кролики рухаються – тепер все це підсвідомо враховано у цій роботі.

Статуетка стала більш виразною, деталізованою і живою.

– Охо-хо...

Раніше він просто копіював образ, який був у голові, а тепер міг зробити сумну фігурку кролика, або веселу.

І навіть кролика, який жує траву, спочатку рве, а потім кусає. Або кролика, який тікає від хижаків.

Загалом, нині Від міг висвітлити життя білого кролика. Коли він повторював рухи гобліна, то відчув легке обурення.

Зараз, працюючи над статуеткою, Від почав думати, намагаючись зрозуміти її душу. Працюючи над фігурою коня, він згадував безкраї поля.

Від був здивований тим, наскільки зручною та цікавою стала його робота. Здавалося, ніби він проводить час з друзями. Коли Від закінчив п'яту статуетку...

Дінь!

[Витончена робота!]

Ви закінчили п'ять фігурок тварин. Маленькі, але дуже складні скульптури. Вони відображають роботу справжнього майстра і мають велику художню цінність. Скульптура викликає радість і захват у всіх, хто її бачить.

Художня цінність: 460.

Ефекти:

Відновлення здоров'я і мани зросло на 6% протягом дня;

Збільшує спорідненість з тваринами;

Опір до магії вогню +15% (збирає надлишок тепла в організмі і позбувається його через вуха);

Може виявити будь-які пастки початкового рівня;

Лідерство +25;

Інтелект +10;

+10% до швидкості пересування.

Ці ефекти несумісні з іншими статуями.

Кількість витончених робіт: 4.]

[Скульптурне мистецтво зросло.]

Від стиснув кулаки.

Кілька разів він робив витончені роботи і навіть створив майстерну роботу, коли зробив Крижаного дракона. Але це був перший раз, коли він створив витончену роботу у вигляді маленької скульптури.

«На додаток до звичайних ефектів...»

Зазвичай скульптури збільшували кількість здоров'я і мани, але це був перший раз, коли фігурки мали показник збільшення спорідненості.

«Кролик, олень, гоблін, лисиця і кінь. Особливості цих створінь проявляються в ефектах».

До цього моменту він вважав, що тільки великі скульптури є цінними. Але тепер Від побачив, що навіть маленькі роботи можуть дати такі самі або ще ліпші ефекти.

Можливості для гравера – величезні. Дарон поглянув на фігури і кивнув.

– Любов до скульптур робить твої роботи ще живішими і красивішими. Ти пройшов мій тест.

[Ви завершили завдання Розуміння скульптури

Раніше ви вирізали форму тварини. Але з Розумінням скульптури є можливість показати душу створіння. Любов до тварин і бажання вчитися – одні з головних якостей скульптора.

Нагорода: таємна навичка!

[Дізнаєтеся прямо у Дарона.]

Як тільки Від закінчив читати повідомлення, Дарон продовжив:

– Секрет не полягає у чомусь особливому. Все, що я роблю, – це люблю свою роботу. Я не використовую жодних особливих технік чи правил, створюючи скульптуру. Я просто віддаю своє серце. І, звичайно, коли ти це робиш, скульптура обов'язково буде чимось особливим. Це секрет скульптора.

– Оце воно?

– Розуміння того, що ти створюєш, – ось мій секрет, і є ще одна річ, якої я хочу тебе навчити, це вміння лише для тих, хто розуміється на скульптурі... кха-кха, – Дарон закашляв і виплюнув нову порцію крові.

– Як ви? – стурбовано запитав Від.

– Укх, не можу сказати, що все добре. Час стікає, а мені ще треба створити 300 скульптур. Як мінімум я б хотів виконати замовлення, які отримав, і тоді зможу покинути цей світ зі спокійною душею. Попрацюєш зі мною тиждень? Працюючи зі мною, ти зможеш краще зрозуміти мої секрети.

Тіньк!

[Замовлення Дарона

Цілий тиждень вам доведеться виконувати замовлення Дарона. Це допоможе вам як скульптору в майбутньому створювати живі скульптури. Потрібне для повного розуміння таємниць умінь Дарона.

Складність: класовий квест

Нагорода: досвід, отриманий за цей час, зростає у два рази.

Обмеження завдання: квест закінчиться невдачею, якщо ви не дотримаєтеся крайнього терміну. Ваша слава зменшиться і вам доведеться заплатити штраф.]

Від не вагався. Зазвичай його б відштовхнуло обмеження в часі та зменшення слави, але на кону стоїть таємниця навички. Крім того, була ще одна причина. Відтоді, як він створив Крижаного дракона, скульптурне мистецтво завмерло на 6 рівні середнього рангу і з того часу зросло не на багато.

Зараз він має набагато більше досвіду, тож, доклавши трохи більше зусиль, зможе досягнути 7 рівня середнього рангу.

«Та і досвід важко отримати. Це здається хорошою можливістю».

Попрацювавши з Дароном тиждень, Від зможе значно підвищити скульптурне мистецтво. Крім того, він виконуватиме замовлення, йому не потрібно думати про те, що створювати.

– Вирішуй, що ти робитимеш, – сказав Дарон, протягнувши Віду листок зі списком замовлень.

300 скульптур. Звичайно, серед них були і складні, такі, що потребували глибоких роздумів. Від міг робити тільки прості замовлення, але потім спалахнули його амбіції.

«Нелегко отримувати задоволення. Я не зможу вивчити багато, якщо робитиму прості замовлення. Зараз я готовий страждати...»

Він вирішив виготовляти 30 скульптур на день, до кінця тижня їх буде 210. Вранці, вдень і ввечері.

«Якщо я працюватиму без відпочинку, все має вийти».

[Фігури для носу корабля

Флот, який плавно рухатиметься під білими вітрилами, далеко-далеко під променями сонця.

Замовник дуже просив скульптуру дельфіна.]

Замовлення не сильно відрізнялися. Йому потрібно було лише трохи попрацювати і в разі успіху отримати винагороду у вигляді досвіду. Щоправда, були певні труднощі. Скульптури мали відповідати вимогам замовника.

У Віді, який звик робити так, як йому подобається, спочатку були труднощі. Але з часом він звик і легко розумів, чого хоче клієнт. Першого дня Від зробив лише 15 скульптур, другого – 24, а третього – 35.

Виконуючи замовлення, спілкуючись і слухаючи розповіді, Від здружився з Дароном.

– У юності я зустрів жінку і закохався в неї, – сказав майстер. – Все життя у мене був лише один талант, тому я вирішив стати скульптором.

– Це чудово.

– Проте незабаром вона покинула цей світ, і я не зміг з цим змиритися. Після смерті вони живе в моїй пам'яті, тому я створюю її скульптури. Робити скульптуру це не проста справа. Мало бачити і робити. У роботу потрібно вкладати душу, як я вкладаю свою любов, коли роблю її скульптуру.

Тож під час роботи тривали неквапливі розмови.

Пролетів тиждень. І Від заледве встиг виконати всі замовлення, досягнувши сьомого рівня середнього рангу.

Тіньк!

[Ви виконали завдання Замовлення Дарона

Все своє життя він вирізав скульптуру жінки. Його творіння сповнені любові та життя. Поділившись своїми вміннями зі скульптором-початківцем, тепер він може спокійно і щасливо покинути цей світ.

Скульптурне мистецтво зросло.

Ви опанували нову навичку Скульптурне перевтілення.

Ви опанували пасивною навичку Розуміння скульптури.]

Він негайно перевінив нові навички.

– Відкрити вікно навичок. Скульптурне перевтілення. Розуміння скульптури!

[Скульптурне перевтілення

Техніка створена майстром-гравером Дароном, про неї мало хто знає.

Коли ви створюєте скульптури, ви можете змінити форму тіла на форму скульптури.

Вимоги:

Техніку можна використовувати тільки після того, як оволоділи навичкою Розуміння скульптури;

2000 мани і 500 або більше очок у характеристиці Мистецтво.

Попередження:

Коли перетворюєтеся в іншу людину чи істоту ви змінюєте лише зовнішність і статуру, ваші характеристики і рівень залишаються незмінними. Якщо для перетворення вибрано величезну істоту, вам знадобиться певна кількість сили і здоров'я.]

[Розуміння скульптури 1 (0%)

Що краще ви розумієте об'єкт, то більший шанс створити якісніші роботи.

Зі зростанням навички будуть додані додаткові ефекти Скульптурного перевтілення.

Початковий ранг: додає 10% до ефекту трансформації. Можна змінюватися тільки в раси, пов'язані із землею. Середній ранг: додає 20% до ефекту трансформації. Можна перетворюватися на літаючих істот. Однак ви повинні навчитися літати. Експертний ранг: додає 30% до ефекту трансформації. Можете перетворюватися на гігантських істот.]

І ось Від дізнався ще одну таємницю скульптурного мистецтва – Скульптурне перевтілення...

Оскільки його рівень і характеристики залишаються незмінними, важко сказати чи варто перетворюватися на могутнього монстра.

Наприклад, якщо перетворитися на дракона, не можливо використовувати його абсолютну силу. Але все одно доведеться контролювати його тіло, що буде важко зробити. Не маючи

можливості зробити кілька нормальних кроків, можна стати легкою мішенню навіть для небойових класів.

З іншого боку, якби Від перетворився на кролика, він був би милим кроликом-монстром 200 рівня. Ще одним плюсом є те, що це дуже корисна навичка для розуміння скульптури.

– Кха-кха!

Дарон знову зігнувся і виплюнув кров. Він виклався на повну і збирався полишити цей світ.

– Ти... У мене до тебе особисте прохання.

– Слухаю.

– Можеш допомогти мені, поки я закінчу скульптуру? У мене залишилося небагато часу...

– Я допоможу.

Від залишився на ще один день, щоб подбати про Дарона.

В останню скульптуру майстер вклав всю душу. Під кінець дня кашель не полишав його ні на хвилину, і земля була червона від крові. Нарешті він закінчив свою останню скульптуру. Це була жінка середніх літ. Та, яку він любив.

Відклавши гравірувального ножа, Дарон з болем сказав:

– Ну ось і все. Іди і випробуй кілька навичок. Не лінуйся. Місячний скульптор зростає тільки зі збільшенням досвіду.

– Ага, я так і робитиму.

– Я пишаюся тим, що зміг передати свій секрет Легендарному місячному скульптору. Але чи ти знаєш, чому твоя професія відрізняється від звичайного Місячного скульптора?

– Ні, я не знаю.

Від справді не знає. Навіть після довгих пошуків у інтернеті він не зміг знайти чим відрізняється Легендарний скульптор місячного світла і Скульптор місячного світла.

– Більшість професій передається від учителя до учня. Секрети майстра передані до рук початківця. Отже, колись жив собі король, який об'єднав увесь континент. Лицар, який називав себе найкращим. Купець, який здобув велике багатство й інші... Тільки деякі з них говорили, що вони легендарні...

– То... це хороша професія?

Від вважав свій клас нікчемним.

Навіть зараз він думав про зміну класу, але не міг забути бурю і надію в душі через унікальний клас.

– Легенда це легенда, не більше... – тихо сказав Дарон.

– ...

– Ти приносиш славу своїй професії, твоя професія не приносить тобі славу...

– ...

Гроші, не слава! Саме цього прагнув Від. Тому слова майстра його збентежили.

«Який жарт. Отже, Легендарний місячний скульптор нічим не відрізняється...»

Ліпше Від би цього не знав!

Він волів би мати хоча б крихітну надію, вважаючи, що його легендарний клас є чимось кращим, ніж звичайний.

– Сара...? – сказав Дарон.

Дивлячись угору, він зробив останній подих і зник у спалаху світла.

На місці, де він помер, залишилася маленька дерев'яна скульптура...

«Скульптура... Тільки люди, які дійсно любили світ, залишають після себе скульптуру...»

Тільки тепер, після кількох тижнів навчання, Від почав усвідомлювати, який клас він обрав і в якому напрямку слід рухатися.

Недостатньо просто бути скульптором, потрібно вкладати душу в роботу. Навіть у найменшого лисеняти є своя душа. І вловити її може лише справжній майстер. Від дістав шматок дерева і почав працювати над новою скульптурою. Зрештою, саме він бачив останні години роботи майстра-гравера Дарона. І хто, як не його учень, залишить його пам'ять у образі.

Дінь!

[Майстерна робота!]

Ви завершили скульптуру Дарона. Робота, виконана відданим учнем, випромінює любов, як і його майстер. Хоча він покинув цей світ, але частинка його душі залишиться назавжди.

Художня цінність: 2300.

Ефекти:

Відновлення здоров'я зростає на 50% на день;

Опір магії 40%;

Живучість зростає на 45%;

Всі характеристики +10;

В місцях, де видно скульптуру, буде спокій.

Ці ефекти несумісні з іншими скульптурами.

Кількість створених майстерних робіт: 2.]

[Скульптурне мистецтво досягнуло 8 рівня середнього рангу.

Дозволяє створювати більше детальні і делікатні роботи.]

[Навичка Ремесло досягнула 9 рівня середнього рангу.

Ефекти ремісничих навичок збільшуються на 5%.]

[Розуміння скульптури досягло 4 рівня базового рангу.

Що більше знань і любові до скульптури, то ліпші ефекти матиме скульптура.]

[+1350 Слави;

+79 Мистецтва;

+3 Витривалості;

+3 Живучості;

+5 Лідерства;

В зв'язку зі створенням майстерної роботи всі характеристики зростають на одне очко.]

Розділ 6. Облога форту Одейн. Частина 1

Від залишив Регу з великим хвилюванням.

«Пройшло багато часу відтоді, як я бився».

Він відчував, що втратив почуття бою. Зазвичай Від бився зі складними і небезпечними монстрами, але останні кілька місяців він розвивав ремісничі навички. Битви нагадували ходіння по канату. Проти складних і небезпечних монстрів – один неправильний рух призведе до падіння.

«Можливо, я помру самотнім і забудим...»

Він почувався слабким. Можливо, джерелом його страху є той факт, що поки Від розвивав ремісничі навички, всі інші полювали. Минуло кілька місяців відтоді, як він повернувся до ордену Фреї і то був останній раз, коли він піднімав рівні, тоді Від отримав 9 рівнів.

Іноді він отримував шепіт від Пейла, той сповістив, що досягнув 190 рівня. Сурка, Ірен і Ромуна мали приблизно такі ж рівні. Навіть Мапан досягнув 160 рівня, а Хварьон – 210.

Всі рухалися вперед, але Від залишався на місці. Хоча він не може сказати, що нічого не робив. За останні місяці Від пройшов довгий шлях. Його рівень не зростав, але характеристики піднялися і він зміг вивчити секретну навичку.

– Боже мій!

– Я готовий померти.

Побачивши чудовисько, вони кинулися в бій. Навіть проти найсильніших монстрів Гомчі не вагалися.

Їхні ціль – стати сильнішими.

Швидкий удар збив вовка з пантелику. Затим, підтримуючи тиск і нападаючи з різних сторін, вони його перемогли.

Що більше вони грали, то більше їх впізнавали як «групу навіжених».

П'ятсот гравців на чолі з першими п'ятьма Гомчі.

– Ем... Наставнику?

– У чому справа, Гомчі2?

– Це стосується Віда.

Гомчі нечасто посилали шепіт Віду, бо їм було незручно відволікати заклопотану людину, яка так багато для них зробила. Однак Гомчі2 і Гомчі3 продовжували взаємодіяти з Відом.

З однієї причини: інформація – це сила!

Зрештою, якщо вони знають більше за інших, то можуть гордо стояти перед своїм наставником; знаходити смачну їжу; знати з якого монстра випадає хороша здобич і багато іншого. Вони вдвох навіть навчилися готувати, щоби бути корисним своєму кумиру, наставнику, який і зараз їх дивує.

Наставник змахнув мечем, наче це найприродніша річ у світі. Він ідеально націлений, і вовк нічого не міг зробити, щоб уникнути меча! Учні, як зачаровані, спостерігали за битвою наставника.

– Я знаю, що він майстерний фехтувальник, але...

– Знаю, він – неймовірний.

Тому кожен робив усе, щоб догодити йому.

Гомчі2 обережно продовжив.

– Від виконав свою ціль і йде полювати.

– Що ж, я хочу побачити його бій. Чоловіка по справжньому можна оцінити тільки тоді, коли він вступає в бій із сильним противником.

– Але він давно не бився. Хіба ж ні?

– Еге, – підтакнув інший Гомчі.

– Після такого довгого часу, ви думаєте, він забув, як битися?

– Ну, цей...

Охо-хо, їхні останні слова повеселили наставника.

– Що такого дивного? Після такої тривалої паузи навички неминуче притупляться.

– Гомчі2.

– Так, наставнику?

– Хижаки не забувають як полювати. Чи полюють вони, як коти, а чи, як леви, це їхня природа.

– Ну... гадаю, це правда, наставнику.

Хоча на словах він погоджував, але у глибині душі думав інакше. Навіть видатні спортсмени після тривало перерви втрачали свої приголомшливі результати.

– І воїни, які вкладають мечі у піхви на якийсь час, вони знатимуть.

– Що? – сказав Гомчі2, він не звернув уваги на слова наставника.

– Ми повинні відділятися від меча. Щоб досягнути нашої мети, ми не повинні покладатися на наркотики, чи, як у нашому випадку, на зброю. Навчіться відкладати меч і подумки продовжуйте тренуватися. Це один із основних методів навчання.

Багато людей мали справи у фортові Одейн.

– Продаю запаси!

– Викладіться на повну. Утримайте форт і знищте гільдію Балкан.

– Відбийте всі їхні атаки і не поступність ані дюймою!

Альянс гільдій зібрався біля форту Одейн.

Спочатку гільдія Оазис, гільдія Процвітання і гільдія Крила Травня були союзниками, вони разом захопили форт.

Однак, оскільки форт мав величезну цінність, Гільдія Процвітання зрадила своїх союзників.

Інші дві гільдія намагалися домовитися, але нічого не вийшло.

Гільдія Оазис в основному складалася з найманців, що сперечалися про свої втрати та розбіглися. Але гільдія Крила Травня пообіцяла помститися, коли вони покинули альянс.

У гільдії ж Балкан голова гільдії гострив ножі.

– Потрібно повернути те, що у нас вкрали! – кричав голова гільдії.

Вони вже збиралися кілька разів і намагалися захопити форт, але терпіли поразку за поразкою. Тепер усе змінилося. Охоплені гнівом Крила Травня вступили в союз з Балкан. Тож зараз їхні сили переважали ворога.

Форт розташувався на кордоні між королівством Ледерн і об'єднаним королівством Бритон. Кожного дня багато торговців проходило крізь ворота і залишали гроші у кишенях власника форту.

Обидві сторони зібрали багато людей, але ніхто не міг передбачити, яким буде результат.

Вся увагу прикута до форту.

До облоги залишалося ще дві години.

Гільдія Балкан повільно збиралася навколо форту. Захисники всередині також були зайняті.

– Їхнє військо прибуло.

– Другий корпус готовий. Очікуємо наказів.

– Третій корпус на позиції.

– Четвертий корпус готовий вирушати.

Гільдія Процвітання поділена на чотири корпуси, в кожному з яких по 3000 чоловік. Основні сили захищатимуть стіни і приймуть бій. Другий корпус захищатиме браму на випадок, якщо її зламають. Третій корпус складався з лучників і магів. Вони підтримуватимуть тил і

розмістилися на вежах. Останній корпус відповідав за постачання, і складався в основному з новобранців.

Також у фортові є багато захисників-НІПів Вони не раділи війні, але загалом їхня думка нікого не цікавила. Голова гільдія Процвітання думав лише про одне – про перемогу. Якщо вони втратять форт, то втратять усе. Тому вони перебували у відчаї та набрали купу найманців, запропонувавши винагороду, що у тричі вища за суму, яку пропонувала гільдія Балкан.

Багато найманців зібралися у задній частині форту.

– Як і очікувалося, наша робота – чекати. Коли бій досягне переломного моменту, ми почнемо. У когось є питання?

Після останній слів Брайна, одного з генералів гільдії Процвітання, почувся лише брязкіт обладунків і зброї. Найманці перевіряли спорядження та повільно роздивлялися стіни.

– Рідкісне видовище. Погляньте на всіх цих солдатів.

– Подивіться. Літаючий чарівник.

– Оскільки тут так багато людей, бій буде запеклим...

– Балкан ненавидять усіх, хто захищає форт, це стосується і нас.

– То це означає, що у нас великих шанс померти?

Очікуючи, найманці розмовляли.

Гільдія Процвітання пообіцяла кожному з них 10 золотих за участь, ще по 5 золотих за кожне вбивство! І 20 золотих, якщо вони залишать в живих! Щоправда, два останні пункти будуть виконані тільки в разі перемоги. Але насправді багато воїнів зібралося не просто заради грошей, але і через бойове затишшя.

Бум! Бум! Бум! Бум!

Десь за стінами форту лунали барабани і горни.

– Вони ідуть.

Маги і лучники зайняли позиції, а під ними стояли найманці.

Земля почала тремтіти, коли марширувала велика кількість людей.

– Лицарі Залізного Хреста, здобудьте форт в ім'я Балкан!

– Ворог іде!

– Все, почалося!

Найманці повскакували на ноги і закричали:

– Урррааааа!

– Убити їх всіх!

– Захищайте форт, не піддавайтесь загарбникам!

Найманці, почувши звуки барабанів і горнів, голосно кричали і радісно трясли зброєю. Всі вони були схвильовані, але один чоловік продовжував сидіти. Теодор підійшов і зупинився біля нього.

– Схоже, ти наляканий. Не хвилюйся, це не страшно. Перший раз лякає всіх, – упевнено сказав він.

Теодор досвідчений воїн, який пройшов багато битв. Тому він намагався заспокоїти новачків, щоб продемонструвати свою перевагу.

– О, вже почалося? – спантеличено сказав новачок, озируючись.

– Так. Почекай, ти щось робиш? Ляльку?

Теодор нахилився і уважніше поглянув на те, що робив новачок. Виявилось, що той вирізав метелика з гілки, зрізаної з дерева, що росло у фортові.

Лицарі Залізного Хреста. Вони джерело страху для загарбників. Тепер ситуації змінилася і вони боролися за повернення форту, проте з ними ніхто не міг порівнятися.

Лицарі стояли на пагорбі віддалік і стежили за загальним перебігом бою. Все вирішиться у другій хвилі, саме тоді в бій вступлять лицарі.

Голова гільдії Балкан закричав:

– Воїни! Товариші! Ось воно! Ми відвоюємо нашу фортецю!

По закінченню його слів, сотні воїнів рушили в атаку. Це неймовірно і грізне видовище; всі в замку відчували тремтіння, яке утворювалося від їхнього маршу.

– Вогняна куля!

– Прицільний постріл!

Маги і лучники на стінах вели вогонь по загарбникам. Проте армія нападників настільки велика, що це виглядала так, ніби в океан кидають камінчики. У відповідь прислали духів і големів. Вбивці, що проникли до форту, перерізали горлянки магам. Драбини і мотузки заповнили стіни. Балісти і требушети осипали ворогів і союзників валунами і залізними ядрами. До цього часу всі спроби захопити форт були безуспішними через його міцну оборону. Але тепер, завдяки підтримці нових союзників і величезним коштам, частину з яких витратили на облогу зброю, вони нарешті мали достатньо сил, щоб стати загрозою. По всьому форту спалахували бої – це чудова битва.

Армія найманців під керівництвом Брайна вступила в бій через 4 години. Стіни вже пали під натиском Балкан. Проте ціна їхнього успіху була заплачена океаном крові, яку пролили воїни. Майже третина їхніх лучників і НІПів були убиті в бою. Гільдія Процвітання не пошкодувала про витрачені гроші на захист Одейна. Але тепер, після довгих боїв, сили здавалися рівними.

Війська загарбників прямували до Навчального залу, який знаходився поряд із найманцями під командування Брайна.

– Усі, будь ласка, залишайтеся на місці.

Навіть без цих слів вони знали, що тікати нікуди. Найманці були у глухому куті. Їхній ворог прямо перед ними, тому воїни грізно брязкали зброєю, переважно мечами, сокирами і списами, та чекали нападу ворога.

Від теж стояв серед них.

«Це теж чудово».

Він уже бачив кілька битв по телевізору, але зараз брав участь особисто. І це чудово. Моторошні звуки долинула звідусіль: дзиччання смертоносних чар і крики вмираючих. Це все по-справжньому.

Холодний піт стікав по спині. Навіть коли він грав у Континент Магії, він ніколи не брав участі в облозі. Це його перший реальний досвід. Тільки через бажання повернути своє відчуття бою, Від вирішив поринути у найкривавішу битву з доступних. Навіть із заплющеними очима він відчував намір убити.

Коли найманці розпочали атаку, він одразу ж закрити обличчя дерев'яною маскою у вигляді метелика, який, здавався, от-от мав злетіти.

– Охо. Час зустрітися з творцем. Ахахаха! Потужна атака!

Воїн змахнув широким мечем...

Дзень!

Від легко відбив меч. Усе хвилювання зникло, він бачив лише ворога. Одного погляду на його плечі достатньо, щоб передбачити атаку і контратакувати.

– Скульптурний клинок!

[Завдано смертельного удару!]

Від поцілів у критичну точку, і ворог упав мертвим на землю.

Розділ 6. Облога форту Одейн. Частина 2

– **Е... Він убив Альтона!**

– Помста.

– Громовий удар!

– Потроєння!

Вони втрюх, активувавши навички, одночасно напали на Віда.

Очевидно, загиблій був їхнім другом. Однак, оцінивши їхні здібності, стає зрозуміло, що вони навіть не досягнули 200 рівня.

З великим ваганням Від опустив меч і прийняв усі удари.

Бух-бух-бух!

Кожен удар супроводжувався світлом, яке, зрештою, зникало у білому тумані. Шкіряний обладунок Ірема! Він полірував його, аж поки той не засяяв і тепер ворожі атаки відбилися у повітря.

– Він мертвий?

– Де його предмети!?

Бідолахи, вони думали, що Від помер, і їхні обличчя сяяли. Проте їхнє почуття спокою зникло, оскільки Від з'явився абсолютно неушкодженим. Посмішки зійшли з їхніх облич. У цю мить їхній ворог здавався дияволом. Від посміхався, його здоров'я перевищувало 9000. Коли навички досягали середнього рангу, додавалися бонуси! Плюс з відполірованою бронєю та очками здоров'я, отриманими завдяки навичці Риболовля, Від був практично непереможним.

Пошкодження, які він отримав, не зняли навіть 300 очок.

«Слабше, ніж я очікував...»

Від розчаровано подивився на своїх опонентів.

Якщо чиясь сторона перемагає, то гравець отримує додаткові винагороди.

Також зі збільшенням слави можна отримати титул.

– Скульптурний клинок!

Від атакував без вагань. З кожною миттю його супротивники втрачали все більше здоров'я. Різниця між рівнями була невелика, але характеристики Віда значно перевищували характеристики у гравців його рівня. Крім того, з відполірованим обладунком і наточеним мечем він мав значну перевагу над супротивниками.

Троє гравців не могли протистояти його атаці. За кілька хвилин вони мертвими упали на землю.

Дінь!

[Убитих ворогів: 4]

Від підійшов до тіл своїх ворогів і знайшов один предмет. Так само швидко, як він розбирався з ворогами, він забирав їхні речі.

– Гія-а!

Від стрибав од одного противника до іншого. Вороги розмахували мечами і кидали закляттями, але він все одно відмовлявся так легко вмирати! Від не мав високого рівня, але середній рівень ворогів не перевищував 170, тому вони не могли йому протистояти.

Найкращі гравці Королівської Дороги не брали участі в облогах. Зрештою, якби на них навалилися натовпом, а потім убили, штраф би був величезним. Тому тільки найманці, солдати-НІПи і гільдії брали участь у великих битвах. З іншого боку, серед найманців він бачив деяких з рівнем 250 і вище. Ті, які чхати хотіли на штрафи. Вони справжні машини смерті на полі бою!

– Не втрачайте голову і не вмирайте. Відступ!

Від не боявся воїнів 250 рівня. Адже він бився проти сильніших противників, наприклад, вампіри. Проте він давно зрозумів, що краще битися у групі.

Тож, коли він наближався до сильного супротивника, Від ховався за спину сильного союзника, поки вони не вступали в бій. Потім він тихо йшов убивати інших ворогів.

– Скульптурний клинок!

Нечесні та хитрі витівки! Але Від не відчував докорів сумління. Як гарячий ніж масло, він різав одного противника за іншим, досягнувши загалом 42 вбивств.

– А-а-а!

– Всі! Знищте його!

Багато гравців атакували бійця в масці, але, як і всі інші, вони не змогли йому протистояти. З них випадало все більше і більше речей, щоб їх забрав Від.

З найманцями в обороні вони мали приголомшливу перевагу.

Бій тривав весь день. Форт Одейн знову залило кров'ю. Цього разу гільдія Процвітання захищала форт, а гільдія Балкан атакувала. Всі обговорювали бій, і більшість розмов точилися навколо одного гравця. Однак люди не знали цього. Натомість вони думали, що там було 42 найманці в масках. Люди, що не соромилися використовувати своїх товаришів. Вихори смерті, які не залишали нічого, навіть жодного мідяка.

Ґомчі нарешті досягнули 170 рівня. Вони спустошили все!

Завдяки шаленому темпу, вони швидко піднімали рівні. Що було дивовижним так це те, що вони починали, коли Від мав 180 рівень. Ось результати справжніх чоловіків!

Вони йшли по долинам і горам південного королівства Розенхайм, іноді Ґомчі забрідали в місця, які раніше ніхто не досліджував. Вони поступово ставили відомими, і, природно, знаходилися люди, які їм заздрили.

– З ними щось не так.

– Це відомі новачки; я ненавиджу натовпи гравців.

– Можливо, мені слід їх убити.

Халман і Марго перекидалися словами одне з одним, поки Леві та Ґран тихенько цмулили пиво.

– Еге, давайте прикінчимо їх і піднімемо рівні.

– Цього разу давайте поділимо здобич справедливо, поки що у мене досі немає нагрудного обладунка.

– Це непогана ідея.

Квартет Двічігі!

Вони намагалися використати Віда і Мапана, але замість цього вбили себе. Оскільки гільдія Хмара полювала на них, у них не було іншого вибору, як сховатися у Розенхаймі. Відтоді минуло кілька місяців, але їхні рівні так і не піднялися, тому що вони полювали на людей, а не на монстрів.

– Звучить весело. Нумо, ходімо!

Як завжди ідею для брудної роботи їм підкинув Гран.

– Ке-ке-ке.

– Хі-хі-хі.

Леві й Халман сміялися.

Хоча вони «друзі», завжди є ризик бути зрадженим. Адже вони переживали це вже кілька разів! Проте все одно збиралися разом.

– Вбивати самому – невесело.

– Ага, ліпше вбивати, коли говориш про щось.

– Для мене немає нічого веселішого, ніж вбивство.

Повага і дружба – не підходять, як слова, щоб описати стосунки, які склалися у цього квартету. Вони зібралися тільки тому, що хочуть розважатися!

Квартет перекрив дорогу. Для них було б важко битися з усіма 500 Гомчі, тому вони націлилися на групу з 5 осіб, яка відокремилася від загону. Виявилося, що це перші п'ять Гомчі.

– Га?

– Ви хто?

Ці п'ятеро мали здивовані очі. Гран лукаво посміхнувся і вихопив меч.

– Вогняний клинок!

Гран кинувся вперед, атакуючи без попередження.

– Наставнику!

– Стережіться!

Гомчі² і Гомчі³ розтулили роти у здивуванні. Їхній наставник неквапливо відступив і вихопив меч. Ніби текуча вода, він блокував атаку.

– Ха! Ідіот!

Очі Грана сповнилися тріумфу. Він використав небезпечну навичку, що вибухає при ударі.

Проте наставник подолав атаку, відбивши її.

Дзінь!

Коли їхні мечі зіткнулися, його лезо відхилилося – і атака зрубала дерево.

– Що ви за виродки?

Зараз Гран не знав, що робити. Він навіть не підозрював, що таку атаку можна заблокувати.

– Хах?

Порівняно з Граном, очі чотирьох інших Гомчі були набагато ширшими. Піднімаючи рівні, вони вивчили кілька технік, одна техніка, яку щойно використав їхній наставник, вважалася

непотрібною. Це техніка, суть якої полягає в тому, щоб спочатку точно визначити напрямок атаки противника та її силу. Затим відвести вбік і змінити потік атаки, щоб вона промахнулася. Крім того, ця техніка витрачає 50 мани, і її важко використовувати. Тут потрібно не просто вміння, тут потрібно швидко рухатися та розраховувати свою позицію. Те, на що здатні лише майстри!

Наставник ще п'ять разів відбив атаку.

– О...

Вся впевненість Ґрана зникла.

Наставник тихо запитав:

– Хто ти? Чудовисько? Людина? Ти сильніший за лицаря смерті, тож... з тебе випаде ліпша здобич?

Ґран не міг сказати ні слова. Десь він допустився серйозної помилки. Звісно, він не зупинився, а продовжував розмахувати мечем, але тут наставник легко протистояв йому і почав нападати.

Диц-бах!

– Гм... Ще не помер?

– Гі-ія-а!

Ґран залишався живим завдяки високому здоров'ю і хорошій броні. Його товариші не стали чекати, вони рушили вперед, щоб несподівано напасти на решту Ґомчі.

– Ці хлопці теж монстри?

– Учні, тепер вони прийшли до нас. Нам більше не потрібно шукати!

– Подивіться на того, що ліворуч – боже!

Можливо, інші гравці, зрозумівши, що вони зіткнулися з квартетом Двічігі, втекли б, тому що вони не хотіли отримувати статус вбивці гравців, але Ґомчі навіть не знали про цю концепцію. У певному сенсі вони були більш жорстокими, ніж квартет.

Після різноманітних поранень вбивці швидко померли.

Через кілька годин квартет знову зустрівся.

– Що сталося?

– А... Я навіть не хочу думати про те, що сталося вчора.

– То... ти не хочеш помститися?

Квартет потрапив у серйозну скруту. І, як завжди, Ґрану прийшла в голову ідея.

– Ні, ми не можемо відмовитися від помсти.

– Згоден.

– Але ми недостатньо сильні.

Леві проявив слабкість. Після вчорашніх подій він не хотів більше ніколи з ними стикатися.

– Ми зараз у гільдії. Давайте попросимо їх допомогти.

Для квартету Розенхайм був як притулок. Тут не було великої гільдії для стеження за порядком, тому злочинність процвітала.

Квартет Двічігі приєднався до гільдії Іка. Оскільки ті дуже потребували сильних гравців, вони прийняли квартет.

Вбивці негайно зв'язалися зі своїми друзями по гільдії. Брехнею квартету вдалося згуртувати 300 чоловік.

– Убити їх!

– Ого!

Квартет Двічігі за підтримки 300 бійців атакував Гомчі. Їх заздалегідь попередили про сильні сторони супротивників, тому вони мали вбивць, що стріляли з арбалетів.

– А-а!

– Ворог!

Багато Гомчі були убиті в перші хвилини несподіваної атаки. Вбивці напали ззаду і багатьом перерізували горло. Ті, що вижили, стали спиною до спини, почали блокувати одну атаку за іншою.

– Бляха, ці хлопці сильніші, ніж ми думали.

– Всі назад, використовуйте атаки на відстані.

– Крижаний шторм!

– Удар блискавки!

Безліч смертоносних чар летіло у відважних воїнів. До цього часу вони ніколи не стикалися з магією, тому їх заскочили зненацька. Од масованої атаки їхнє здоров'я істотно просіло.

– Дідько!

Гомчі вилаялися, не стримуючи гніву. Якби ворог наблизився до них, вони без вагань кинулися би в атаку. Але ворог відступив, атакуючи здалеку шквалом чарів і стріл. А оскільки Гомчі не користувалися щитами, їхнє здоров'я почало різко падати.

– Навіть якщо ми помremo, як собаки, ми принаймні дістанемо одного з вас!

Деякі учні відділилися від групи і кинулися на ворога, але атаки магією зосередилися на них і вони швидко загинули.

– Боже мій...

– Хто вони? Чому вони напали на нас?

Уперше з тих пір, як вони почали грати, на їхніх обличчях з'явився гнів і відчай. Іноді вони вмирили з голоду, але зараз їх убивали невідомі гравці.

Гомчі² закричав:

– Наставнику, відступайте!

– Зрозумів. Відступати...

– Куди?

– У ліс! Усі відступіть до лісу. Там у нас буде більше прикриття.

– Так, сер.

– За мною.

Ґомчі та Ґомчі² пробили шлях. Сформувавши клинок, вони відбили більшість стріл, але не могли протистояти магії.

Зазнавши великих втрат, їм вдалося втекти у ліс.

– Ми живі!

– Скільки нас залишилося?

– Трохи більше 260, настав...

– ...майже половина з нас загинула.

Ґомчі зітхнули, все, що вони могли зараз зробити, – це відпочити і перев'язати рани. Однак вони бідні та не мали багато.

– Дивіться! Вони наближаються!

Поки вони відпочивали, переслідувачі підходили ближче.

– Як вони нас знайшли?

– Очевидно, серед них є злодії чи мисливці. Вони можуть слідувати за нами.

Ґомчі охопило розчарування. Як майстри бойових мистецтв, вони не могли замітати свої сліди. Їм довелося тікати глибше в ліс. Але тепер вони втомилися і досі отримували атаки здалеку.

– Ґомчі², Ґомчі³ і всі інші!

– Так, наставнику.

– Ми слухаємо.

– Чи варто нам розділитися, щоб половина могла вижити? Чи ми будемо битися?

– Сер, ми чоловіки!

– Давайте покажемо цим покидькам, з чого ми зроблені!

Тепер Ґомчі кардинально змінили стратегію. Вони не тікали, а, використовуючи ліс, переховувалися та раптово атакували. Проте Ґомчі сильно постраждали. Їхні вороги використовували магію, а священники зцілювали. Поступово, починаючи з найслабших, учні почали гинути, поки не залишилися самі інструктори.

– А, наставнику!

– Вибачте, живіть!

Коли їхнє здоров'я опускалося до нуля, в останні хвилини свого життя вони дивилися на наставника.

Зрештою, залишився тільки наставник.

– ...

У доджангу панувала мертва тиша. Учні й інструктори зосередилися на одній капсулі. Тій, де лежав їхній наставник. І ось через деякий час Ан Хьондо, їхній наставник, вийшов.

– Наставнику!

Чун Ільхун, Чхве Чонбом, Ма Санбом, Лі Інап і всі практикуючі так напружилися, що їхнє дихання тремтіло. Зазвичай у натурі Ан Хьондо було довго мовчати, але зараз він повільно сказав:

– Він убив мене...

– ...

– Він назвав себе Граном, а потім перерізав мені горло.

Нарешті всі видихнули. Практикуючі та інструктори розлютились! Для них Ан Хьондо – зразок для наслідування. Так, він мав певні дивацтва, але у володінні мечем йому немає рівних! Колись, перед тим, як доєднатися до доджангу, почувши про це все, вони сумнівалися в його майстерності. Але коли вони побачили, як він бився, їхні сумніви розсіювалися. Смерть і приниження їхнього ідола, викликало в них лють.

Але Ан Хьондо, дивлячись на їхні сердиті обличчя, засміявся.

– Минуло 30 років.

– ...?

– Я кажу, що минуло 30 років з того часу, як я програвав бій.

– Але ворогів було надто багато!

– Ні, Ільхуне. Кількість ворогів і їхній рівень не можуть служити виправданнями. Але чи не здається вам тепер, що Королівська Дорога стала цікавішою?

– Так, наставнику!

Учні й інструктори інстинктивно вловили відповідь.

Ан Хьондо стиснув кулак.

– Це – прекрасно. Ми, як справжні воїни, повинні вкладати все своє серце!

Інструктори та практикуючі відчували захват.

– О-о! Це так!

– Мені подобаються напружені бої!

– Відплатимо їм за образу сторицею.

Однак вони завмерли, коли наставник пішов дещо зробити. Він підійшов до дошки і почав записувати крейдою імена.

Ґран, Халман, Марго, Леві та гільдія Іка.

І поряд з кожним іменем він написав – вороги!

Наставник із посмішкою сказав:

– Не стирати.

– Ми виграли.

Ґран й інші члени квартету святкували перемогу. Завдяки брехні вони змусили гільдію Іка допомогти і знищили Ґомчі. Тепер вони йшли між трупів, щоб поділити здобич. Вони насолоджувалися вбивствами, але з неменшим задоволенням їм подобалося ділити здобич. Вкінці-кінців, лише за кілька днів можна отримати цінну зброю та обладунки, на отримання яких могли піти місяці.

– Давайте глянемо, що вони залишили.

Із жадібними поглядами Халман і Марго шукали першими. Але незабаром їхні обличчя наповнилися здивуванням.

– Нічого...

– Ні! Не може бути!

– Немає нічого цінного!

– Та це смішно, подивись ще раз!

Ґран і Леві ретельно шукали предмети. Однак вони відшукали лише кілька мечів, які терміново потребували ремонту, і ячмінний хліб. Багато ячмінного хлібу.

Розділ 7. Полювання у підземеллі. Частина 1

– Час поговорити про останні новини континенту Версаль. Ми познайомимо вас з останніми подіями, що відбувалися у Королівській Дорозі. І сьогодні у нас у студії гість, ви всі його знаєте, це Джуван. Як ся маєте?

– Привіт, Хемін, ваша усмішка сьогодні ще чарівніша.

– Хо-хо, вам все ж вдалося прийти, не потрібно морочитися з компліментами. Очевидно, сьогодні будуть важливі новини, так?

– Так, ваша правда. Не настільки важливі, як ваші уподобання, бо я відчуваю, що вранці ви їли запечену свинину...

– О, що ви кажете? Зранку смажена свинина смакує найкраще. Але від мене справді чути запах?

Джуван і Шін Хемін. Хоча вони сваряться і часом говорять випадкові речі, це пара молодих репортерів новин на ігровому каналі КМС Media. Лі Хьон повільно їв, дивлячись програму.

«Вони часом занадто відверті, але це ліпше, ніж CTS Media».

Так, вічна проблема управління часом: займаючись серйозним заробітком, важко бути в курсі всіх подій гри. CTS Media запрошувала на трансляції найкрасивіших і найвідоміших акторів, але їм не вистачало найголовнішого – новин. У кожному епізоді актори акцентували увагу на своєму іміджі та хвалилися своїми персонажами, чим сильно дратували глядачів. Іноді шоу заходило настільки далеко, що було незрозуміло, про що взагалі йде мова.

Порівняно з цим, новини на КМС Media набагато зручніше дивитися. Чудово організований збір інформації дозволяє їм напрочуд швидко розпізнати і підсумувати головні події у випуску новин. Величезний розмір континенту Версаль зібрав море гравців, які певною мірою хотіли бути у курсі ігрових подій.

– Зараз ви почуєте чудові новини. Відпочиньте кілька хвилин від різних проблем. Тепер принаймні у королівстві Хейвен гравець Бед Рей отримав 370 рівень, який називається «непреступною стіною».

– Ого! Чудово!

– Пам'ятайте, що Бед Рей є одним із лідерів рейтингу серед гравців найвищого рівня, і, звичайно, ви знаєте прізвисько «Чорний лицар». Усередині вежі воїнів він нарешті досягнув 370 рівня. Найвищий рівень у грі! А тепер гляньмо, як це сталося.

Вежа воїнів.

Місце зброду для змагань найсильніших гравців Королівської Дороги. Лицар у чорному обладунку з чорним мечем боровся проти лютого варвара. Варвар, закричавши у пориві гніву, завдав страшного удару дворучним мечем. Проте, використовуючи прийоми для ніг, чорний лицар легко уникав і відбивав атаки ворога.

Швидкість гравців високого рівня не піддається опису. Леза спалахували вогнями на неймовірній швидкості. А якщо взяти до уваги їхнє спорядження, можна подумати, що це була битва між червоним і чорним драконом. Та все ж переможець був очевидним одразу: чорний лицар грав із суперником! Зрештою, він переміг варвара.

– Ви щойно сказали, що гравець Бед Рей виграв бій і став гравцем з найвищим рівнем у грі! Завдяки перемозі над воїнами, що охороняли вежу, він досягнув 370 рівня. Я також хочу додати, що техніку, яку використав Бед Рей у цьому бою, ніхто раніше не бачив і не використовував!

– Охо-хо. Чудово! – Джуван розмахував руками і кричав. – Однак Бед Рея, мабуть, щось підштовхнуло, якщо він проявив такі навички і техніку?

– Яка дивовижна проникливість! Саме так, Бед Рей із гільдії Гермес. І, як ви можете пригадати з попередніх новин, гільдія Гермес здобули позицію попереднього правителя королівства Хейвен, Ілуїна, і оголосили, що обирають шлях військової диктатури.

– Тобто ви хочете сказати, що Хейвен оголосив війну об'єднаному королівству?

– Так. Очевидно, залучення ними додаткових сил підвищило їхню впевненість.

– Ба більше, у них є Бед Рей.

– Саме так! Хоча лідером гільдії є інший гравець, Бед Рей насправді обличчя Гермеса. Тож продемонструвавши підвищення свого рівня у вежі воїнів, він оголосив світові про перевагу своєї гільдії.

Згодом новини перейшли до інших питань. Вони згадали, що десь далеко певні гільдії почали війну проти могутнього чарівника у печері, яку нещодавно виявили. На материковій частині Версалю дещо ставало звичним: хтось втрачав свої речі через раптові торнадо і землетруси. Тому, збираючись у незнайому місцевість, потрібно бути обережними і спробувати зібрати більше інформації про можливі стихійні лиха.

«Рівень 370...»

Це число не виходило з голови Лі Хьона. На Континенті Магії він був найкращим гравцем! Проте тоді Лі Хьон не усвідомлював справжньої цінності цього прізвиська. Він грав лише для розваги, поволі перемагаючи чудовиськ і майже ніколи не розмовляючи з іншими гравцями. Коли він збирав велику кількість речей, то повертався до міста, де і продавав їх. Тож слово «найкращий» було для нього нічим. Лише коли він вирішив продати свого персонажа, то усвідомив, що це за титул!

«Бед Рей... якщо ти продаси свій обліковий запис, то скільки грошей отримаєш?!»

Це особливо актуально, тому що кількість гравців Континенту Магії не йшло у порівняння з кількістю користувачів Королівської Дороги. Більше ста мільйонів людей грало у Королівську Дорогу! Офісні працівники, фрилансери та багато-багато інших використовували гру як місце відпочинку. Вона така популярна!

Поки розвивав навичку Рибальство, Від бачив купу таких людей. Вони приходили на річку Бенса відпочити, подалі від сім'ї чи роботи. Влаштовували пікніки або засмагали під палючим сонцем. Навіть якщо вони мали лише 50 рівень, це не псувало їм настрої.

Ці гравці не полюють на монстрів заради здобичі – замість цього вони просто купили все в магазинах за реальні гроші. Часто вони робили це просто для того, щоб похизуватися перед друзями, ніби приїхали у відпустку на курорт. Щиро кажучи, це недалеко від істини. З Королівською Дорогою не потрібно брати тижневу відпустку на роботі або пропускати вихідні, якщо у дома є капсула.

Лі Хьон не звинувачував таких гравців. Навпаки, він розглядав це як іншу форму клієнтури. Поки у грі є такі люди, кожен може отримати трохи більше.

Думки Лі Хьона повернулися до Бед Рея. У Королівську Дорогу грали всі, починаючи від молодших офісних працівників і закінчуючи президентами компаній, тому вартість персонажа такого рівня буде астрономічною!

Проте у випадку з Бед Реєм, якщо він не дурень, то навряд чи продасть свою обліківку.

Королівська Дорога тільки недавно почала свій тріумфальний хід по Землі, і, за прогнозами експертів, популярність гри триватиме ще як мінімум 10 років. Тож продаж персонажа, вартість якого ще ростиме, не тільки відкине користувача назад у грі, це також буде великою дурістю.

– Так, дякую, Он Джуване. У вас є ще якісь новини, щоб розповісти? Ви досить багато говорили про континент Версаль.

– Звичайно, є. Якщо говорити про всі події, які відбулися на материку, не вистачить навіть 24 годин. Я не здивуюся, якщо прямо у цей момент сталося щось дивовижне.

– Справді? Тоді не стримуйтеся і хутко поділіться чимось новим!

– Хемін, вам подобаються ремісничі навички?

– Гмм, так.

– А якщо детальніше...

– Е... мені подобаються палкі люди, які можуть створити щось нове власними руками.

– Дуже добре. Тоді вам точно сподобається ця новина. Нещодавно гравець досягнув середнього рангу у Шитті, Кулінарії та Ковальстві.

– Ого! Це чудово!

Лі Хьон здивовано схилив голову.

«Шиття, Ковальство і Кулінарія – хтось підняв їх до середнього рангу?»

Лі Хьон пройшов цією дорогою, тому він знав, як важко розвинути ці навички до середнього рангу. Тож, коли він почув новину про те, що подібне зробив інший гравець, то не повірив власним вухам.

«Що ж, стосовно Кулінарії – це довгий і виснажливий процес. Щодо шиття і ковальства, то користуючись хорошими матеріалами можна швидко підвищити рівні... Хоча завдяки Ремеслу я підвищую рівні навичок удвічі швидше... Можливо, той гравець зробив те саме...»

Але навіть з допомогою Ремесла для розвитку цих навичок все одно потрібно витратити величезну кількість сил, матеріалів і часу. Лі Хьону важко повірити, що хтось інший оволодів цими трьома навичка на рівні середнього рангу.

Шін Хемін зробила милий вираз обличчя і нетерпляче запитала:

– О, то ви взяли у нього інтерв'ю? Зрештою, якщо ви знайшли гравця, який підняв ці три навички до середнього рангу, йому точно буде що сказати.

– Ні. На жаль, ми дізналися про це надто пізно...

– Не можу повірити! Он Джуван не зміг взяти інтерв'ю?

– Саме так. У той час я працював над іншою історією, і, щиро кажучи, почувши про такого гравця, я не міг у це повірити. Лише коли на сайті опублікували кілька речей, які він зробив, я поквапився взяти у нього інтерв'ю, але запізнівся. Невідомий гравець зрештою пошив одяг із райдужної тканини – матеріалу першого класу по якості, якщо ви не знали, – і зник у невідомому напрямі. Одяг, який він продав на аукціоні, привернув багато уваги і було знято відео. Зараз воно з'явиться на екрані.

Студію замінило середньовічне місто. Споруди виконані у стилі ренесансу. Величні храми, високі вежі та безліч двоповерхових і триповерхових будинків, що потопають у зелених садах. Вдалині виднівся Колізей, а також можна побачити гравців, що блукали вулицями, і коней, які тягнули вози.

У крамниці можна побачити гравця, який сперечається з власником, а посеред просторого майдану відбувався аукціон.

Торговець у костюмі пропонував на продаж одяг, який додає сім різних характеристик. Багато гравців зібралося навколо нього в надії купити щось хороше. Ціна стрімко зростала. Лі Хьон знав торговця-аукціоніста.

«Еге, це Мапан. Тож гравець, який підняв усі три навички до середнього рангу, це...»

Он Джуван говорив про Лі Хьона.

Цікаво, чи втратив би він свідомість, якби дізнався, що скульптурне мистецтво і рибальство у Лі Хьона теж середнього рангу?

«Що ж, я не проводив аукціон...»

Він вважав запис аукціону, що показали по телевізору, чудовим. Гравці були схвильованими, кричали та зіштовхувалися одне з одним, прагнучи отримати бажані речі. Завдяки цьому Шін Хемін і Он Джуван викликали ще більший інтерес до події, додаючи гострі коментарі. По закінченню відео з'явилося зображення товарів, які продавав Мапан, разом з цінами, за які їх продали, і описом товару.

– Погляньте, Хемін! Одяг із райдужної тканини, виготовлений за допомогою Шиття середнього рангу.

– Це дивовижно!

Он Джуван із заздрістю показав на монітор позаду себе.

[Рідкісна туніка з райдужної тканини

Міцність: 110/110

Захист: 55

Туніка з райдужної тканини пошита майстром з навичкою середнього рангу. Майстер вклав душу в цей шматок тканини. Навіть деякі монстри вагатимуться атакувати його зброєю.

Вимоги:

Рівень: 150;

Сила: 80;

Спритність: 80;

Ефекти:

Пошкодження від стріл зменшується на 85%;

Вогонь не впливає на міцність одягу;

Надає 20% ймовірність того, що заклинання блискавки не завдадуть шкоди;

Дробильна зброя може не завдати критичного удару;

Додає 100 до Слави;

Мистецтво зростає на 10;

Спритність +10.]

Завдяки розвитку навичок пов'язаних з навичкою Ремесло, предмет має неймовірну високу міцність. Захист також набагато ліпший, ніж у будь-яких інших предметів, виготовлених з якісної тканини. Крім того, він має сім додаткових ефектів! У простих предметів може бути два або три випадкові ефекти, але часто від них ніякої користі. Але цей предмет мав сім – і вони всі корисні!

Лі Хьон міг зробити лише один унікальний предмет. Як і у випадку з красивими скульптурами, у кравців не завжди виходять хороші предмети.

– Після аукціону гравець не повернувся. Коли він з'явиться, я, Он Джуван, кинуся брати у нього інтерв'ю, де б він не був. Обіцяю вам це.

Лі Хьон люто дивився на цього самозакоханого блазня.

Коли людина стає знаменитою, вона повинна готуватися до появи у своєму житті як позитивних моментів, так і негативних. Наприклад, якщо людина продає речі, це плюс. Більше гравців цікавитиметься людиною і купуватиме товари; однак через те, що гравці починають стежини, вони, ясна річ, з'являються і заважають полюванню та квестам. Ось чому Лі Хьон попросив Манапа провести аукціон замість нього.

– Оу! Як шкода, що ми не змогли взяти інтерв'ю, але час переходити до наступної історії. Он Джунване, у вас є ще щось?

– Так. Нарешті, я можу поговорити з вами про облогу форту Одейн. Гільдія Процвітання захистила форт од вторгнення гільдії Балкан, здобувши ще одну перемогу. Наразі у цьому регіоні немає сили, яка б могла боротися на рівних з гільдією Процвітання. Можна припустити, що деякий час форт буде перебувати у мирі. Ціни зростуть на 70% через витрати на військові дії та відновлення захисту.

– О так, я вже чую крики незадоволених.

– З цим нічого не можна зробити. Податки встановлюють ті, хто володіє Одейн. Проте навіть із цим підвищенням цін, я впевнений, що багато торговців і мисливців продовжуватимуть відвідувати замок. А зараз переглянемо відео бою.

Зображення на екрані знову змінилося.

На кадрі з висоти пташиного польоту можна побачити запеклу битву між гільдіями за форт Одейн.

Очевидно, маг намагався зробити запис, поки летів по небу, намагаючись передати весь масштаб бою. І він досягнув успіху.

Перед глядачами розгорнулася грандіозна битва. Хвиля за хвилею атаки билися об стіни форту, і захисникам довелося повільно відступати. Здавалося, що ще трохи – і опір буде зламано.

Але непощастило. Результатом битви стала перемога захисників, гільдії Процвітання. Все завдяки тому, що всередині форту вони поділили свої сили й успішно оборонялися протягом дня, аж поки облога більше не могла тривати.

– У битві брали участь...

Лі Хьон, який з цікавістю спостерігав за битвою на екрані, вимкнув телевізор. Він прийняв душ і пішов до капсули.

Лі Хьон увійшов у Королівську Дорогу.

Він досі перебував у стінах форту Одейн. Як тільки облога закінчилася, він негайно покинув гру, тож повернувся на те саме місце, де виходив з гри. Навколо тинялося багато людей. Коли була облога звичайні гравці не могли потрапити усередину форту, тому тепер кожен намагався наздогнати згаяне.

– Ти чув? Кажуть, гравець Бед Рей досягнув 370 рівня!

– Еге, гільдії Гермес пощастило.

– Також говорять, що кількість гравців, які відвідують королівство Хейвен зросло в кілька разів.

– Гмм. Може нам теж слід навідати королівство Хейвен? Що думаєш?

– Так, це було б цікаво.

Багато гравців з інтересом обговорювали останні новини Королівської Дороги. Для них гра стала світом, де вони жили насправді. Бед Рей у свою чергу став для таких людей символом успіху. Його шанували як короля чи навіть як світову знаменитість! Якщо є ролики з його боями, то їх відразу завантажують мільйони гравців.

Як і у всіх інших онлайн іграх, весь процес гри базувався на купі характеристик і бойових прийомах гравця. Людям важливо продемонструвати свої навички у поєднанні з уміннями, щоби боротися з суперником. Звичайно, що вищий рівень навичок, то менше вони відповідають природним законам бою в реальному світі. Але у грі цікаво вступати у битви, бо чим далі просуваєшся, то сильнішими стають вороги і складнішими – монстри.

Тому гравці з високим рівнем викликають неабиякий інтерес серед звичайних гравців.

Користувачі, що обговорювали Бед Рея, попрощалися і розійшлися по своїм справам, а Від пішов до одного з магазинів.

– Шукаю священника. Вище 170 рівня.

– Плачу гравцям, що атакують здалеку! Маг або лучник!

– Купую меч, який підійде для гравця 210 рівня! Додаткові ефекти вітаються!

Це місце знову стало гамірним. Після битви багато гравців повернулися до звичного життя, збираючись у групи, спілкуючись і торгуючи.

Розділ 7. Полювання у підземеллі. Частина 2

Від тепер мав 230 рівень. Завдяки вбивству багатьох гравців він зміг отримати два рівні. Але не всім так пощастило; багато гравців померло і тому, втративши досвід, поспішали надолужити згаяне. Від кинув десять отриманих за рівні бонусних очок на спритність, коли зайшов до магазину.

Останні кілька місяців Від надто захопився розвитком ремісничих навичок, тому не приділяв уваги речам, які могли би бути корисними в бою. Власник магазину виявився могутнім НІП з

потворним шрамом на обличчі, що може бути результатом останньої битви за форт. Він радісно привітав відвідувача.

– Що шукаєте?

– Мені потрібні деякі речі, приправи, лікувальні трави і бинти.

– Добре. Тут є різні речі, продукти і лікувальні трави, як бачите.

На відміну від інших міст чи замків, у фортові немає окремих продуктових магазинів. Тому харчі, трави та інші товари продавалися в одному місці. Проте тут є чимало крамниць, де продають зброю та обладунки.

[Червона трава Зарета

Одноразова, 2 срібних.

Трава, яка сприяє загоєнню ран.]

[Трава блакитний Сайлон

Одноразова, 4 срібних.

Трава, що допомагає відновити мудрість.

Як інгредієнт для приготування страв, збільшує швидкість відновлення мани.]

Ця кривава битва за Одейн не пройшла даремно, у магазині багато трав, деякі з них дуже рідкісних видів. Від купив по 200 штук лікувальних трав кожного виду, точильні камені, нитки для шиття, бинти і продукти. Вийшло не так вже і дорого. Насправді ціни у фортові доволі високі, але на честь перемоги з гравців, які билися на боці переможців, протягом тижня не стягуватимуться податки у магазинах. Бонус для переможців найкривавішої битви.

Коли Від закінчив, то залишив стіни Одеynu. Його дорога лежала до найближчої печери, до печери Басри!

Групу магів очолює Соллон, у блакитних мантіях вони очікували на появу ворога.

– Швидше, він повертається, готуйтеся! – закричав Соллон. Його голос сповнений напруги та хвилювання. Проте загін лише цокав язиками.

– Цей чувак трохи того...

– І це не все, він хоче повимахуватися перед...

Однак настав час позбутися від зайвих думок. Злодія Батия переслідував загін ворога, і вони наближалися до позиції. Лучники, що бачили найдалі, інформували про силу ворога.

– Ворог наближається!

– Більше 40 осіб.

– Молодець, Батий. Всі готуйтеся атакувати!

За наказом Соллона маги вишикувалися і підготували чари. Затим вони почали постійно викрикувати заклинання.

– Атакуй! Вибухни, чисте полум'я люті. Вогняний шторм!

Правильно спланована засідка принесла перші плоди. Під вогнем купи заклинань монстри Басри швидко слабшали. Але це був лише початок, Соллон скомандував загону розпочати другу серію атак.

– Лучники! Залп!

Кілька лучників потужно вистрілили, що не дозволило ворогу наблизитися до них. Монстрів повільно відтісняли. Деякі з гравців використовували стріли оглушення, які ще більше сповільнювали рух ворога.

За цей час маги підготували нові заклинання і знову почали атакувати.

– Полум'я мого гніву, відобрази мої почуття і стань стіною на шляху ворогів. Вогняна стіна!

– Земле-матінко! Зупини негідних, що ступають по тобі. Болото!

Підлога печери зробилася слизькою і почвари печери Басра почали падати, коли на них покотилася вогняна стіна!

– А-а-а-а... Акх!

– Гаряче! Моє горло!

Але бій ще не закінчився. Крім магів, у цій битві брали участь бійці ближнього бою. Після двох магічних атак і залпів здоров'я монстрів знизилося більш ніж на 70%

– Танець смерті!

Серед бійців промайнула дівчина з двома кинджалами. Як метелик, вона пурхала між ворогами, атакуючи монстрів Басри. Вона негайно привернула увагу чоловіків зовнішністю та граційними танцювальними рухами! Це була Хварьон!

Там, де Хварьон промайнула зі своїм танцем, вороги отримали страшні рани. Бубі-бубі не просто танець, це бойовий танець.

– Гарно.

– Чудово.

Коли Хварьон почала танцювати, Соллон і маги відразу ж забули про битву і захоплювалися її рухами. Танець перетворив Хварьон із вродливої дівчини на прекрасну богиню. Загін Соллона в одну мить став фанатом цієї дивовижної краси.

– Хварьон, тримайся!

– Воу, вона щойно підморгнула мені.

– Ні, не тобі, а мені!

– Г'я-а-а!

Маги скинули мантиї та почали гамселити один одного. Лідеру загону Соллону довелося розділити їх і нагади про дисципліну, але краса дівчини полонила його серце. Поки всі інші стояли і зачаровано дивилися на Хварьон, ще один новачок у загоні, Зефір, бився з монстрами.

– Залізна риболовля!

Він використовував залізу волосінь, щоб поранити і збити з пантелику ворогів для того, щоб кинути їх одним махом у полон Аїда.

Зефір, войовничий рибалка.

Наблизившись до кількох ворогів, він атакував блискавичним рухом, як тільки вони велися на приманку, Зефір кидав їх до Аїда.

– Приманка!

Під впливом його здібності монстри відділялися від інших почвар Басри, Зефір же закидав волосінь, щоб заманити ще більше полонених. Після всіх атак загону в монстрів Басри майже не залишилося здоров'я. Тож через деякий час Зефір і Хварьон розібралися з усіма супротивниками.

[Ви отримали 3,49% досвіду.]

За одну битву Соллон і кожен член загону отримав по 3,5% досвіду.

Полювання. Ще одна причина, чому форт Одейн привертає велику увагу різних гільдій. Територія навколо заповнена різноманітними підземеллями, а більшість почвар з цих підземель давало багато досвіду за вбивство. На материковій частині Версалю можна знайти хороші мисливські зони, такі як Одейн, і погані, де отримують мало досвіду, занадто сильних монстрів і жалюгідну здобич.

Соллон підійшов до Хварьон і сказав їй солодким голосом:

– Я бачив багато метеликів, що зачаровували мене, коли пролітали перед очима. Але найкрасивіший із усіх зараз стоїть переді мною, Хварьон.

– Не треба.

– Ні, не соромся. Ти маєш пишатися своїм танцем, Хварьон.

Але вона нічого на це не відповіла. Хварьон не вперше чула похвалу, схожу на те, що говорить Соллон, і знала, що буде далі.

– А, пригадую, я говорив це раніше. Я з гільдії Маврос, нашій гільдії належить печера Барса. Тож, якщо ти доєднаєшся до нас, то завжди зможеш отримувати багато досвіду.

Майже всі найкращі підземелля Королівської Дороги належали гільдіям. За право постійно ловити монстрів і вбивати боса, перед печерою відбувалися невеликі локальні битви. Адже власних підземелля отримує додаткові 30% досвіду від убивства монстрів!

Однак битви за підземелля дуже рідкісні через заплутані стосунки між усіма гільдіями Королівської Дороги. Наприклад, гільдія Маврос брала участь у битві за форт Одейн на боці Процвітання, і це принесло їм володіння підземеллям Басра. Тому, якщо хтось спробує заволодіти цим підземеллям, йому доведеться битися не тільки з гільдією Маврос, але й з іншими союзниками Процвітання.

– От хрінь! – нерадісно пробурмотіла Хварьон під ніс.

Після того, як Мапан налагодив зв'язки з усіма великими містами королівства, таким чином підвищивши рівень, він міг більш безпечно подорожувати і більше не потребував захисту

Хварьон. Як результат, він робив лагідні натяки, тому вона зрештою вирішила подорожувати самотійно. Тож через кілька днів досліджень об'єднаного королівства Бритон, Хварьон попрямувала на подію до печери Басра.

Локація чудова, монстри дають багато досвіду і вона могла битися сама. Потроху її танці почали привертати увагу інших гравців і через якийсь час дівчина отримала запрошення приєднатися до групи. Тож через кілька днів вона випадково опинилася в загоні Соллона. Загалом, все було добре. Одна тепер ситуація погіршилася. Соллон не хотів її відпустити!

Хварьон обожнювала спілкуватися з новими і цікавими людьми, але оскільки її танці дуже красиві, вона завжди стикалася з такими, як Соллон. Якщо Хварьон приєднувалася до іншої групи, він робив усе можливе, щоб завадити їхньому полюванню. Влізав до групи, витрачав час на розмови або навіть завдавав критичного удару магією, щоб забрати Хварьон.

Загалом, він повадився як мерзотник, але оскільки гільдія Маврос мала тут великий вплив, ніхто не скаржився. Затим Соллон змінив тактику і вирішив використовувати погрози.

– Якщо ти покинеш загін, Хварьон, навіть не мрій полювати поряд з моєю гільдією.

Усі уникали Хварьон. Їй довелося полювати в загоні Соллона. Єдина втіха, що їй вдалося знайти спільну мову з іншим новачком у загоні, Зефіром. Вони часто спілкувалися, хлопець їй подобався, хоча він і молодший за неї, до того ж, Зефір слухав, коли вона говорила.

– Блискавка, зигзаг!

– Сільфо, зв'яжи їм ноги!

Загін Соллона бився з почварами Басри. Печера переповнена монстрами, їм навіть не потрібно рухатися, вони просто чекали, поки їхній злодій Батий заманить нову групу ворогів у засідку. Загін з лучників і чарівників! Першими у бій вступали маги, які за допомогою заклинань сильно зменшували здоров'я ворога. Поки маги відпочивають і готують нові заклинання, у бій вступають лучники. Вони обстрілюють монстрів і сповільнюють їх для наступної атаки магів.

Затим, ближче до закінчення битви, у бій вступають бійці ближнього бою, Хварьон і Зефір.

Загалом, усе сплановано і маги постійно атакували. Зазвичай група до печери брала двох-трьох магів, бо їм доводилося діяти в обмеженому просторі.

Однак у загоні Соллона вісім магів!

Бій, відпочинок, бій, відпочинок.

Після кожного бою з почварами Соллон разом з іншими робили перерву. Це не тому, що вони втомлювалися отримувати очки досвіду, ні, вони чекали поки маги відновлять ману і можна буде почати все з початку. Так було і цього разу.

– Диви, останній монстр скинув срібну броню!

– Ого!

– Знаєте що, віддамо її Хварьон? – палко вигукнув Соллон.

– Звісно!

– Якщо так вирішив Соллон, то віддаймо.

Гравці радісно підтримували рішення літера загону, але тільки ззовні.

У глибині душі вони були обурені.

«Знову те саме з цією танцівницею».

«Блін! Це ж була моя черга забирати предмет...»

«Хм. То тепер ми повинні віддавати все найкраще їй?»

Але якими роздратованими вони не були, гравці все одно залишалися у загоні Соллона. У печері Басра важко знайти іншу подібну групу, де вони отримували би стільки досвіду.

Як і всі інші, Хварьон отримала очки досвіду, але через те, що більшу частину роботи виконували маги, вона, зрештою, була дуже незадоволена.

«Мій досвід зростає... але коли я зможу полювати?»

У сумнівах вона звернулася до одного з бійців загону, Даврона.

– Якщо так триватиме і далі, ми не використовуватимемо свої здібності, то не зростемо в силі, так?

– Га? – на обличчі Даврона показалося відсутність розуміння.

Тож, подумавши, вона поставила інше запитання:

– А як щодо наших навичок? Нам же потрібно їх покращити.

– Саме так. І?

– І ми полюємо в загоні, отримуємо нові рівні, але навички не зростають...

Помітно, що Хварьон дуже хвилювалася, тому Даврон здивовано сказав:

– Звичайно, є такі люди, як ти Хварьон, які переймають через розвиток навичок, але у такому випадку хіба не потрібно піднімати рівні? Спочатку потрібно підняти рівні, доєднатися до сильної групи й отримати досвід.

– Але в такому випадку, не розвиваючи свої здібності, ми станемо слабшими за інших гравців...

Хварьон пригадала, як недавно подорожувала з Мапаном і захищала візок, навантажений товарами, танцюючи. Іноді їй доводилося танцювати по кілька годин, що значно вдосконалювало техніку.

Тож, побачивши здивований погляд Даврона, вона запитала:

– То всі так роблять? Еге?

– Звичайно. Як ти полювала до цього, що змусило думати таким чином, Хварьон? Спочатку потрібно швидко підняти рівні, а потім ти можеш поступово розвивати навички, гм...

Загін Соллона ідеально відповідав словам Даврона. Кожен намагався підвищити свій рівень якнайшвидше, не звертаючи жодної уваги на техніку. Поки маги набивали руку в атаках, то інші лише отримували досвід. Однак і для магів усе не так райдужно.

У битвах вони не отримували пошкоджень, тому рівні зростали без підвищення захисту та живучості, роблячи їх скляними гарматами. Ситуація погіршувалася тим, що вони борються тільки зі слабкими монстрами, навіть якщо їх багато це не несло користі загону. Це були тихі та дуже неквапливі бої.

Розділ 8. Полювання Віда. Частина 1

Підземелля Басра!

Місце, наповнене численними монстрами, розмістилося неподалік столиці королівства.

– Вільне місце у групі. Хтось бажає доєднатися? У нас 30 чоловік, обіцяємо швидке полювання.

– Шукаю вмілого воїна.

– Продаю лікарські трави. Дешевше, ніж у магазинах! Вітаються гуртові закупівлі!

Від, який щойно підійшов до печери Басра, спостерігав, як гравці утворюють групи. Хтось приєднувався до вже існуючих команд, хтось створював нові. І всі вони вешталися біля входу у підземелля.

У печері Басра монстри не тільки давали багато досвіду, але і скидали пристойну здобич. Тому перед входом завжди збиралося купа гравців. Однак ніхто не наважувався йти туди сам, бо це надто небезпечно.

– Хочеш приєднатися до групи?

До Віда, що мовчки стояв, підійшло кілька людей, яких супроводжував воїн з білим плюмажем на шоломі, саме він поставив запитання. Не чекаючи на відповідь, він продовжив:

– Даруй, який в тебе рівень і клас? Я бачу, що в тебе є меч, тому ти, певно, якийсь боєць, у нас щойно звільнилося одне місце, може ти приєднаєшся до нас?

Від повільно оглянув чоловіка з плюмажем на шоломі. Не стільки його зовнішність, як спорядження.

«Шолом герцога, зброя та обладунок зі сполученого королівства Бритон, предмети рівня 180 або вище. Коштують 800 золотих».

– У нашій групі 15 осіб. Всі на рівні 170 або вище. Мене звати Вінтіч, ми з гільдії Маврос. То як щодо цього, хочеш полювати разом?

Сам факт того, що він з гільдії Маврос, означав би позитивну відповідь будь-якого іншого гравця. Однак Від похитав головою.

– Вибачте, але я не шукаю групу.

– Га?

– Я впораюся сам.

– ...

У супроводі збентежених поглядів, Від попрямував до печери.

У печери Басра полювали гравці від 120 і до 300 рівня. Підземелля має чотири рівні, на кожному наступному монстри сильніші, ніж на попередньому.

Але не сила монстрів відганяла гравців-одинаків, а надзвичайно дратівлива крадіжка предметів. Коротше кажучи, якщо ти помер – тебе грабують. Подеколи злодії заходили так далеко, що забирали спорядження, яке гравці носять.

Тож у результаті після смерті користувачі не тільки втрачали досвід, але й у 3-4 рази більше предметів, ніж зазвичай. Тому потрібна певна рішучість, щоб полювати у цьому підземеллі. Проте зі злодіїв Басри випадали хороші речі, бо вони ніколи не ходили з пустими руками.

«Він сказав: на третьому рівні».

Від обережно прослизнув першим і другим рівнем, намагаючись не сильно впливати на полювання груп.

«Тре' бути обережним, якщо я не хочу перетворитися на подушечку для шпильок, раптово вискочивши з-за кутка».

Спочатку, коли Від вирішив полювати, він зв'язався з Мапаном. Але той відмовився, тому що дуже зайнятий. Наскільки Від знав, після продажу предметів на аукціоні, торговець дещо підняв рівень і заробив чимало грошей, які використав для придбання титулу і створення торгової групи під своїм ім'ям.

Тому Мапан розповів, де можна знайти Хварьон. Саме тоді Від вирішив піти до печери Басра, щоб відвідати подругу.

Від легко знайшов Хварьон на третьому рівні підземелля. Вона полювала разом з великою групою прямисінько в центрі підземелля. Дівчину, що граціозно танцювала та атакувала монстрів, складно не помітити. Від дочекався закінчення бою і підійшов до неї.

– Гей, Хварьон, давно не бачилися.

– О! Віде? Чому ти тут?

– Я вирішив полювати і прийшов сюди.

Хварьон тепло привітала Віда, вона нещодавно почала відчувати нудьгу. Але тут із глибини печери до них підійшов гравець у блакитній мантиї.

– Так, хто цей чоловік? – запитав Соллон, оглянувши Віда з ніг до голови.

У тому, як він це сказав, і той вираз, що з'явився на його обличчі, одразу ж показали дріб'язкову душу мага.

Ледве стримуючи гнів, Хварьон відповіла:

– Це мій друг. Його звати Від. Він скульптор.

– О! Он воно як!

Не зовсім задоволений цим поясненням, Соллон продовжував кидати підозрілі погляди:

– То ви друзі? Чи коханці? Як давно ви полюєте разом?

– Нас познайомив спільний друг. І ми ще не полювали разом. Якісь проблеми?

Відповідь Хварьон дещо заспокоїла Соллона.

– Зрозумів! Жодних проблем! – і, ніби проявляючи добру волю, продовжив: – Віде, може приєднаєшся до нас? Я не маю нічого проти твого класу, але з ним, мабуть, важко полювати самому.

– Еге, Віде, приєднуйся до нас! – схвильовано вигукнула Хварьон.

Насправді Від не збирався приєднуватися до якоїсь групи. Він просто прийшов привітатися і запропонувати Хварьон полювати разом. Однак він не міг піти, побачивши палкий вираз її обличчя.

Приєднавшись до групи і закінчивши битву, він зрозумів, що йому нема чого робити. Знаючи, що Від – скульптор, Соллон не давав йому і шансу приєднатися до бою.

Тож замість цього Від мав удосталь часу, щоб поговорити з Хварьон на різні теми. Неодмінно під постійним наглядом Соллона, що тримався неподалік.

Зрозумівши ситуацію, Від відверто сказав:

– Ти доволі популярна, Хварьон.

– Це не так, – сказала вона з усмішкою, вдаючи, що нічого не відбувається. – Мій клас – танцівниця. Тому в мене висока Харизма. А також є характеристика Зовнішність.

– Харизма і Зовнішність?

– Так, зі зростанням Харизми зростає і краса. Можна сказати, що з'являється певний вид «гламуру». Яскравіші очі, блискуча шкіра.

– А та характеристика Зовнішність...

– Ну, те що першим спадає на думку, то це поліпшення статури, гарніше лице, елегантніші вигини. Але це стосується тільки танцівниць.

Від згадав, що він також підвищував Харизму за допомогою ременя Декрама.

«Зрозуміло, то ось, що він робить...»

Це доводить, що клас танцівниця не такий простий, як він думав. Крім базових характеристик, потрібно підвищувати і нові.

Тепер стало ясно, чому Соллон так сильно завав на Хварьон.

– І оскільки я танцівниця, більша частина моїх зусиль іде на підвищення характеристик Харизма і Зовнішність.

– То...

– Саме так. Моє справжнє обличчя дещо простіше... Не те, що я повинна тобі це казати, але це так, про всяк випадок.

Природно, що початковий ігровий вигляд помалу змінюється. Зазвичай потрібне гостре око, щоб побачити різницю. Однак через її клас у випадку Хварьон зміни були набагато суттєвішими.

Якщо звернути увагу на жінку, яка стверджує, що її зовнішність не залежить від освітлення, то можна помітити, що це неправда. Навіть найвродливіші жінки, які вважають за краще не користуватися косметикою, намагатимуться зайняти найбільш виграшну позицію відповідно до освітлення.

Чоловіки мають слабкість до вродливих жінок.

Це правило!

Але з кожного правила є винятки. І Від один із них!

«Жінка дорівнює гроші. Стосунки з будь-якою жінкою крутяться навколо грошей. Якщо ти витрачаєш їх – то отримуєш любов у відповідь. Я не хочу подібних стосунків...»

Від мав спотворений погляд на це питання. Подумки він порівнював красивих дівчат із бегемотами, що харчуються грошима.

Після 12 годин плювання Соллон сказав:

– Ух! Сьогодні був реально важкий день. Що ж, давайте знову зустрінемося завтра. Дякую за важку працю.

Члени групи почали виходити один за одним.

Від із занепокоєнням міцніше стиснув меч. Нарешті! Він чекав на цю мить.

«Ну що, час починати?»

Для початку він дістав точильний камінь і нагострив меч.

Вжіік-вжіік!

[Ви нагостирили меч!]

Сила атаки збільшена на 14%.]

Його навичка Шліфування меча знаходилася на четвертому рівні середнього рангу. Він не міг використовувати її так часто, як, скажімо, навичку Ремонт. Крім того, якщо йде дощ або він не полював – ефект шліфування швидко зникав. Тому єдині випадки, коли він використовував, були безпосередньо перед боями, коли гострив зброю для себе і товаришів по команді.

«Готово, далі...»

Він дістав м'яку тканину і ретельно відполірував свою броню, поки вона не почала блищати.

[Ви відполірували обладунки!]

Захист зростає на 16%.

Шанс ухилитися збільшився на 2%.]

Полірування дуже схоже на шліфування. Небагато можливостей використовувати дію навички протягом довгого часу, але ефекти хороші.

Ці дві навички, які значно посилювали групу, ковалі зазвичай використовували після того, як їх приймали до команди. Якщо гравець коваль, але з якихось причин не підвищує ці навички, у більшості випадків їх не приймають до групи.

«Тепер їжа...»

Від зупинив свій вибір на страві з креветок під романтичною назвою «Морські квіти». Зазвичай морепродукти у грі досить дорогі, але, на його превеликий подив, у фортові Одейн їх вдалося купити дешевше, ніж у королівстві Розенхайм. І це не тільки через відсутність податків, а і через те, що форт зручно розташований прямо на одному з торгових шляхів.

Ніщо не зрівняється з морепродуктами, коли йдеться про підвищення живучості та здоров'я. А найкращими серед морепродуктів виявилися креветки!

Щоб ще більше підсилити ефект страви, Від приготував солодкий соус із кленового сиропу та салат із картоплі, салату-латуку і бешамелю².

В очікуванні Від широко розтулив рота.

Він поволі знімав панцир, той після приготування набув золотого відтінку і легко знімалася. На паличці залишалось лише м'яке біле м'ясо креветки, тож все готове до того, щоб його проковтнув Від.

Його воля боролася з бажаннями.

Рот хотів відкусити, але руки не давали цього зробити. Тим більше, що це не просто креветки. Від звернувся до скульптурного мистецтва, щоб підкреслити її красу.

Після занурення креветки у соус із сиропом, під впливом аромату, він побачив навколо креветки світіння у вигляді божественних крил.

Він навіть назвав цю страву «Креветка-ангел з раю»!

Від не міг придумати більш відповідного імені. Запах зводив його з розуму. Міцний і смачний. Ніхто не зміг би встояти перед цим покликом.

Смакота!

Від, з очікуванням, висунув язик і повільно підніс креветку до рота...

Коли члени команди виходили з гри, Хварьон негайно послідувала за ними. Але це було для того, щоб позубитися Соллона. Вичекавши достатньо часу, поки маг вийде з гри, вона знову залогінилася.

Стосовно Зефіра – як тільки він упізнав Віда, то взагалі не виходив. Просто відійшов убік і стежив за колишнім суперником по риболовлі.

Хварьон і Зефір уважно дивилися, як Від збирався з'їсти одну-єдину креветку.

«Є тільки одна, тому я не можу попросити його поділитися...»

Однак у Хварьон не було сил стримуватися, тому вона голосно проковтнула слину.

Оглушливий звук порушив зосередженість Віда у вирішальний момент.

– Е. Я думав, ти вийшла, Хварьон?

– А-ага, – повільно відповіла дівчина, пильно дивлячись на креветку.

2 [Бешамель.](#)

Вона ще раз голосно ковтнула слину.

Хварьон не просила ділитися. Але її широко розплющені очі дивилися на креветку з таким бажанням, що не було потреби у словах. Вона виглядала так, ніби вперше за кілька днів побачила їжу.

Пекуче бажання! Голод! Жага!

«Я не хочу, щоб мене побили за їжу!»

Тихенько зітхнувши, Від віддав креветку. Він не мав вибору.

– Якщо ти хочеш... тоді... за це... один золотий...

– Я з радістю візьму!

Хварьон вхопила креветку, не замислюючись. Вона навіть не засмутилася через останні слова Віда, який намагався мінімізувати втрату будь-якими способами.

Ням!

Креветка відразу зникла в її роті.

Насправді Хварьон не одержима їжею аж настільки. У реальному житті вона стежить за своєю талією та часто сидить на дістах.

Але запах креветки прогнав голос її розуму. У неї виникло почуття, що якщо вона не з'їсть цю креветку зараз, то шкодувати про це все життя.

Можна сказати, що вона поводитися як наркоманка. Все завдяки зростанню навички Віда – Кулінарія.

Радісно доївши креветку, Хварьон нарешті заспокоїлася. Вона анітрохи про це не шкодувала. Кожен шматочок креветки приносив їй райську насолоду.

«Зараз, коли я думаю про це, Мапан згадував, що якщо триматися Віда, з тобою постійно відбуватимуться хороші речі! Мені вдалося скуштувати таку смакоту! Ням-ням!»

Зрештою, вона з жалем глянула на залишки голови і хвоста креветки, які зазвичай ніхто не їв. Але якби поряд не стояли Від і Зефір, вона б їх із задоволенням з'їла.

«Вибач, креветко».

Від з жалем дістав наступну креветку і почав готувати її з самого початку. Креветки такі дорогі, тож їх не можна їсти як закуску.

Для Віда вони представляли інвестиції.

Інвестиції у боєздатність! Бо їжа давала максимально можливий приріст мани, здоров'я та деяких інших характеристик.

Тому він не пошкодував грошей на купівлю 500 креветок.

[Ви наситилися

Здоров'я +400;

Мана +400;

Живучість +20;

Мистецтво +15.]

Не вірте тим, хто каже, що голод надихає митців.

Лише митець з повним шлунком може зосередитися на мистецтві, а не на голоді. Насправді ефекти їжі відрізнялися в залежності од класу гравця. Якби Від був кухарем, то зросла б живучість і навичка Кулінарія або смак би став кращим.

Від почав збирати речі. І, звичайно, він не забув забрати свій один золотий у Хварьон.

– Я збираюся продовжити полювання, ти зі мною, Хварьон?

– Так, звісно!

Щиро кажучи, Він ніколи не думав про іншу відповідь.

Її здібності танцівниці стануть у пригоді як козир. Хоча шкода від її атак не така велика, вона швидко рухалася і монстри не могли її подряпати. Крім того, якщо бути в одній групі з Хварьон, характеристики отримали певний приріст на відміну від монстрів.

[Ви створили групу.]

Від одкрив меню керування та запросив Хварьон.

– Дякую! – схвильовано вигукнула Хварьон і прийняла запрошення.

Затим вона махнула Зефіру.

– Ти приєднаєшся?

Рибалка радісно закивав головою.

– Згоден, якщо ви не проти!

Від лише кивнув і надіслав запрошення Зефіру. Він не мав нічого проти цього, монстрів багато, а, отже, додаткова допомога пригодиться. Хоча Від не дуже розумів, чому Зефір не вийшов, як всі інші.

– Тоді почекай трохи, Хварьон. Я приготую для Зефіра страву, відполірую і відшліфую ваше спорядження. А також відремонтую, якщо буде потреба.

Це чудова, хоча і незначна нагода вдосконалити навички Ковальство, Кулінарія і Шиття.

– Ого! Круто!

– Захист зріс, так само як і атака вудкою...

Хварьон і Зефір здивовано подивилися на Віда. Вони не очікували, що одна людина буде майстром стількох ремесел. І це лише маленька частина, яка відділяла невмілого новачка від всемогутнього гравця.

– Спасибі, Віде! Тепер давайте знайдемо команду. Нас троє, багато груп із задоволенням приймуть нас, принаймні я так думаю, – радісно сказала Хварьон, але у відповідь Від лише похитав головою.

– На нас трьох заледве вистачить чудовиськ.

– Га? Що...

– Невже ти щиро віриш, що ми можемо полювати у підземеллі Басри лише у трьох? – запитав приголомшений Зефір. Сам того не підозрюючи, він потрапив у яблучко.

– Нас трьох вистачить. Хоча я помилився. Нас четверо. Прийди, лицарю смерті!

З намиста на шиї Віда почав валити дим, і через мить з нього вийшов лицар смерті Ван Гоук.

Минуло багато часу з останнього разу, коли його викликали, тому він був схвильований.

– Ви кликали мене, володарю?

– Так.

Лише один погляд на нього сповнив Віда гіркотою. Лицар смерті зжирив 20% його досвіду. Минуло багато часу відтоді, як Від переміг і підкорив Ван Гоука.

Розділ 8. Полювання Віда. Частина 2

Вони пройшли крізь численні битви, і Ван Гоуку вдалося значно підвищити свій рівень. Особливо в провінції Мората, де Від вирішив, що чим більше вампірів помре, тим ліпше для загону, тому він не стримував монстра.

І Ван Гоук скористався цим на повну. Тоді він отримував не тільки 20% досвіду Віда, а всі 100% – за тих, кого убивав сам. Завдяки цьому йому вдалося значно перевершити Віда і досягнути 290 рівня.

– Клятий монстр! Настав час тобі розплатитися за все... – Від одразу почав бурчати.

Але лицар смерті також мав що сказати. Адже він отримував досвід не для того, щоб засмагати. Йому довелося вбити безліч чудовиськ, стерпіти знуцання паладинів і важку руку володаря.

Йому є що сказати, але він вирішив поки що мовчати.

Історія підземелля Басра не загальновідома для гравців. У минулому на землях Басри жила знатна родина. Вона категорично відмовлялася інтегруватися в об'єднане королівство Бритон, тому уклала договір з гільдією злодіїв та розпочала підготовку до повстання. І штаб того повстання розмістився тут, у печері Басра.

Поставивши лицаря смерті у першу лінію, Від з групою спустився на четвертий рівень.

– Тут взагалі нікого... – ледь чутно сказав Зефір.

І він не помилився. Хоча підземелля Басра дуже популярне серед гравців, вони рідко спускалися на четвертий рівень. Монстри, що населяли його, надто сильні, з рівнем 240 і вище.

Тремтячи від страху і ледве пересуваючи ноги, Зефір не мав іншого вибору, як чалапати за Відом у надії, що все якось владнається.

«Амінь! Чому я взагалі повернулася! Зараз би я могла відпочивати вдома...» – подумала Хварьон.

«Якщо ми помремо тут, то втратимо всі предмети... Ми божевільні, коли припхалися сюди без священників чи паладинів...»

Хварьон і Зефір ледь стримували страх і гнів. Поведінка Віда бентежила їх.

Полювання навіть на третьому поверсі було досить важким, а він затягнув їх на четвертий!

Але навіть так вони слідували за впевнено крокуючими Відом і лицарем смерті.

– Нумо перевіримо його сумку!

– І вивернемо кишені!

– І підвищимо рівень! Нам потрібно більше сили для нового повстання!

З-за рогу вискочила група злодіїв-монстрів. Вони носили залізні обладунки і мали мечі. Не витрачаючи більше часу на слова, злодії Басри почали атаку.

– Сила темряви! – закричав Ван Гоук і кинувся в бій.

Лицарі смерті досить вправні у темній магії. Заклинання, яке він щойно використав, значно збільшило атаку зброї та захист броні.

– Смертоносний клинок!

Ван Гоук накопичив темну енергію у своєму мечі та спрямував її на злодіїв, що наближалися. Його зброя сильно потемніла і через кілька секунд випустила тисячі тонесеньких ниток, що врізалися у груди ворогів.

Злодії попадали на підлогу.

Зефір і Хварьон були вражені.

«Ого...»

«То це так виглядають монстри 290 рівня? Як Від взагалі контролює такого звіра?»

У цей момент вони зрозуміли, що Він не був звичайним гравцем, і що в підземеллі Басра справді можна полювати у кількості чотирьох людей. Слова Віда більше не здавалися звичайним вихвалянням.

Тим часом сам Від здивувався не менше за своїх друзів.

«Нічого собі, коли він став таким сильним?»

Від міг пригадати лише, як він перемагав лицаря та вдосконалював власні навички. І надзвичайно здивувався, побачивши свого слугу в іншому світлі. Лицар смерті зміг побити чотирьох ворогів одним ударом. Це якщо не брати до уваги, що частково це пов'язано з його темною натурою, що збільшувала шкоду ворогам, які не були немертвими.

«Багряне намисто життя... предмет, в якому навечно ув'язнений лицар смерті Ван Гоук. Крім того, у моєму рюкзакові є ще один амулет, чорний амулет із лордом Торі... Чи дійсно це винагорода? Або якийсь хитрий спосіб для НПП підвищити рівні, перш ніж вирватися з...»

Раптом Від про все забув, стрибнув вперед і опустив ефес меча на голову Ван Гоука, що підняв зброю, щоб добити переможений ворогів.

– Наказую! Не вбивай їх. Просто вируби, ми доб'ємо їх самі.

– Зрозумів, володарю. – Різко гаркнув Ван Гоук в обличчя Віду.

Через значне підвищення рівнів лицар смерті відчував збільшення своєї сили і був не дуже задоволений отриманням наказів від «нижчого» Віда.

«Цей поганець сміє так відгукуватися у відповідь. Я його недостатньо навчив...»

Від зробив собі зарубку, що пізніше провчить Ван Гоука, але зараз він ринувся у бій:

– Скульптурний клинок!

Він не уявляв себе без цієї техніки! Із мечем, який сяяв блакитним, Від мчав між ворогами, завдаючи численних ударів.

– Здохни!

– Гроші! Віддай мені свої гроші!

Мечі супротивників пройшли небезпечно близько до Віда. Завдяки ухиленню та відведенню ударів, йому вдалося уникнути поранень. Хоча збоку це виглядало так, ніби він хотів попрощатися зі своїм життям.

«Ось... так веселіше...»

Трепет, тому що повністю оточений ворогами. Серцебиття прискорюється, сприйняття дихання і рухів суперника посилюється. П'янке відчуття власної могутності наповнює безмежним щастям і виникає відчуття, що можна підкорити світ. Така гра ніколи не набридне!

Від подумав про мечі.

У школі Лі Хьона навчали лише базовим навичкам, тому володіння мечем він освоював самостійно у грі. Хоча він ходив до доджангу, щоб навчатися у майстра меча. Ан Хьондо – непересічна людина, тому й уроки в нього теж не були звичайними.

– Це – меч.

У руках наставника меч виводив витонченні та плавні вигини. Важко повірити, що хтось може так поводитися з мечем. Це було мистецтво справжнього майстра, що створював черговий шедевр.

«Це справді меч», – подумав Лі Хьон, зачаровано спостерігаючи.

Однак, ніби реагуючи на його думки, візерунок почав змінюватися. Тепер це мандрівний хижак, або орел, що падає з неба, або... Затим перед хижаком з'явився форт Одейн.

«Ні, не Одейн, а щось міцніше, значніше...»

Дорогу хижаку перегородило щось товстіше і вище за стіни форту. Перешкода з'явилася на його шляху, і, не замислюючись, звір кинувся, роздер її та прорвався вперед.

«Меч... Ним складніше оволодіти, ніж пістолетом, але працюючи – можна стати сильнішим. Смерть, хвороба та інші труднощі більше не турбують. Я став вільним, коли опанував меч».

Лі Хьон багато чому навчився у Ан Хьондо. Він повністю змінив своє ставлення до меча, навчився правильно дихати, рухатися і дбати про зброю. Він став сильнішим.

Його життя не було легким, коли він почав ходити до доджангу. Відсутність батьків, борги і постійні бійки із задираками. Лі Хьон міг люто накинутися на будь-кого, намагаючись захистити кожную дорогоцінну пам'ять про своїх батьків. Це зміцнило його дух, він ніколи не відмовиться від бою. Проте, спостерігаючи за майстерністю наставника, Лі Хьон почав розуміти, що тільки бог знає чи є межа майстерності володіння мечем.

Кожен злодій-монстр набагато сильніший за лицарів смерті Лавіаса. У битві з лицарями він стежив тільки за тим, що відбувається перед ним, але зараз він не мав права пропустити те, що відбувається з боків чи ззаду.

«Ого, бої стають все цікавішими...»

Від уникнув потужного уколу збоку і кинувся вперед.

– ААААА!

Його руки літали навколо нього, парируючи і завдаючи ударів одночасно.

[Ви завдали критичного удару.]

[Ви завдаєте послідовних критичних ударів.]

[Успішна безперервна атака. Бажаєте зберегти цю серію ударів?]

Вміло рухаючись од ворога до ворога, Від наніс серію критичних ударів. Якщо гравцю вдається завдати винятково успішної серії ударів у грі, її можна зберегти, щоб пізніше використати як окрему техніку. Однак Від просто відмовився та знову ринувся у бій.

Для нього бій це щось живе, непередбачуване і надзвичайне. Іноді доводиться діяти так, як підказують інстинкти, а використання фіксованих прийомів стримує гравця.

– Скульптурний клинок!

Убивши трьох монстрів, він пірнув прямо в середину ворожої групи. З вірою у свої навички і відполіровану броню, Від жадібно проливав кров ворогів.

Дещо пізніше, але Хварьон і Зефір також приєдналися до бою.

– Чарівний танець!

Вороги, що спостерігали за еротичними і спокусливими рухами дівчини, завмерли в розгубленості та збентеженості. Їхні щоки почервоніли, а очі наповнилися бажанням.

– Яка гарна дівчина.

– Навіщо я з лицаря став злодієм, якби я залишався ним...

– Вона розтопила моє кам'яне серце!

Привернувши увагу ворогів, вона вигукнула:

– Жодних знайомств! Мене ви не цікавите!

– Ееее?!

Її слова ошелешили ворогів, і Хварьон продовжила танцювати для іншої групи. Звичайно, не забуваючи про співпрацю з партнерами.

– Ці на нас не нападуть.

– Як довго? – негайно запитав Зефір. Від цієї інформації залежали їхні життя.

– Приблизно дві хвилини. Їхні рівні надто високі, за цей час ти повинен впоратися з рештою.

Розмах!

Зефір замахнувся вудкою і вступив у бій. Щоразу, коли він тягнув вудку, кілька ворогів падало.

Від і Ван Гоук стримували основні сили ворога. Хварьон приборкувала ворогів справа, а Зефір бився з ворогами зліва! У порівнянні з попередніми боями, їхня ситуація була доволі складна, тому їм довелося викластися на повну, щоб залишитися в живих.

Хварьон вивела з бою ще 12 суперників і знесилена впала на підлогу.

– Я все... не можу більше...

Вона витратила всю ману і сиділа на підлозі, повністю виснажена. До цього часу Хварьон завжди намагалася вибирати слабших монстрів, не надто напружуючись у бою. Але цього разу їй довелося викластися на повну, і вона зрозуміла, що її танцювальні техніки та характеристики недостатньо розвинені. Вона недостатньо сильна.

«Важко... мені, мабуть, потрібно було битися із сильнішими суперниками раніше?» – повільно подумала Хварьон, очікуючи, що якась почвара будь-якої миті покінчить з її життям.

Але тут з'явився Зефір, який прийшов прикрити її від наступу ворога. Завдяки риболовлі, його характеристики, особливо стійкість і живучість доволі розвинуті, тому він ліпше тримався у такій битві.

Зефір бився з ворогами, що їх оточували, на межі своїх можливостей. Він бив суперників не по одному, а всіх одночасно! Навичка риболовля дозволяла йому наносити ураження цілій купі ворогів одночасно.

Коли здоров'я упало приблизно на третину, вони негайно помирили від серії критичних ударів, коли раптово з'явився Від. Здавалося, що ситуація повертається на краще, коли вороги, яких раніше вивела з бою Хварьон, почали приходити до тями.

Напружений бій тривав без жодної хвилини перепочинку.

– Скульптурний клинок!

Від намагався рухатися так швидко, як тільки можна, але в той момент, коли він добивав одного ворога, інший уже атакував його. Йому потрібно діяти швидко, якби він зупинився на мить, чудовиська підібралися би ближче і повністю оточили його, а це – вірна смерть.

Хварьон відновила трохи сили і поквапилася підтримати Зефіра. Вона танцювала, як метелик, колючі кинджалами відкриті боки ворогів. Здавалося, битва ніколи не закінчиться. Однак за кілька хвилин із глибоким здивуванням Хварьон зрозуміла, що більше не залишилося з ким битися.

Вона не пам'ятала, як боролася і хто завдав останнього удару. У її хаотичних спогадах бій виглядав уламками пекла. Це було важко, довго і надзвичайно небезпечно... Вона не могла повірити, що вони перемогли!

«Ху-у... Це було важко, але... весело...» – вона витерла піт з чола і всміхнулася.

Це був єдиний бій на її пам'яті, де вона виклалася на 110%. У неї був чудовий настрій.

Що ж, якби не допомога лицаря смерті, з ними було вже покінчено. Але це її зовсім не засмучувало, їхня перемога – заслужена.

– Віде, ти завжди так б'єшся? – поставила запитання Хварьон, яке проростало в ній з початку бою.

– Так, – спокійно відповів Від. Він уже почав ремонтувати пошкоджену броню.

Якщо броня чи зброя хоч трохи втрачали міцність, по закінченню бою Від першим ділом їх ремонтував.

– Але це так небезпечно! І важко! Невже ти зовсім не боїшся битися з монстрами, рівні яким набагато вищі за твої?

Хварьон трохи злякалася. Вона не могла уявити, як хтось міг битися сам, маючи навколо лише ворогів. Хоча вони грали у гру у віртуальній реальності, страх – справжній.

У важких ситуаціях сморід крові та відчуття сили суперника часто тиснуло на гравців страхом. У таких випадках їх легко вбивали.

– Знаєш, Хварьон, у Лавіасі мені довелося піднятися дуже високо, а звідти всі почвари виглядають такими маленькими. Здавалося, я можу розчавити їх пальцем. Тоді я зрозумів, що вони просто їжа. Їжа, яка робить мене сильнішим.

Хварьон знову вивільнила свою сліпучу посмішку.

– Серйозно, з тобою, Віде, немає часу нудьгувати.

Проте не всі святкували закінчення битви. Зефір зі страхом дивився на лицаря смерті.

– Зефіре?!

– Хва-Хва-Хварьон. – Хвилювання змусило його заїкатися.

– Що сталося?

– Поглянь на лицаря смерті.

– Га? На лицаря смерті?

Вона подивилася на Ван Гоука і помітила, що він готує ще одну техніку. Хварьон неуважна до того, що відбувається, тому їй стало цікаво.

Вона не підозрювала про те, що давно усвідомив Зефір. Йому довелося досить довго ловити рибу з Відом, тому він мав уявлення про те, що буде далі. Хіба Від після риболовлі сидів у тіні та відпочивав? Зовсім ні!

Закінчивши з бронєю, Він наклав кілька бинтів і звівся на ноги.

– Гммм... – протягнув він, – тепер ситуація стане дещо небезпечною. Не надто хвилюйтеся, але цього разу я думаю ми будемо на волосину від смерті.

– ...

– Знаєте, я зараз не у найкращій формі. Давно не бився. Чесно кажучи, я навіть не пам'ятаю, коли востаннє моє здоров'я опускалося нижче 15%. Навіть в Одейні я бився в основному зі слабкими опонентами.

– ...

– Подивимося. Після цієї битви тільки моя Витривалість трохи підвищилася. Це тому, що я помилився, і битва не була такою важкою, як я очікував. Наступного разу я повинен знизити своє здоров'я до 3%. Розкажу вам таємницю: коли ваше здоров'я опускається, витривалість значно зростає. Тому в наступних битвах намагайтеся втратити якомога більше здоров'я. Повірте, це окупиться сторицею. Наприклад, коли вороги завдаються удари це відчувається як лоскотання.

Зефір і Хварьон втратили дар мови від несподіванки.

«Це щось! То удари злодії Басри для нього як лоскотання?»

«Як? Незважаючи на те, що він має навичку Ковальство середнього рангу, він не може...»

«Мої обладунки нітрохи не гірші, але кожен удар монстра болючий, як пекло!»

«Проклятий мазохіст!»

Але його наступні слова приголомшили їх ще більше.

– Ну, тепер, коли розвідка та розминка закінчилися, настав час битися по-справжньому.

Розвідка? Для Зефіра та Хварьон попередній бій був пеклом!

Побачивши їхні перекошені від жаху обличчя, він із сумнівом запитав:

– То... Ви ж приймаєте мене як головного у групі? Якщо так, то полювання триває.

Вони квапливо кивнули. Прийнявши запрошення Віда, вони автоматично визнали його лідером групи. А ще він найсильніший з трьох.

Хоча риболовля Зефіра і танці Хварьон допомогли їм значно підвищити характеристики, але їм так далеко до Віда, як до Місяця.

«У нього п'ять ремісничих навичок середнього рангу...»

«Він – звір. Машина... Робити всі ці речі...»

Він дивний, з цим могли погодитися і Хварьон, і Зефір.

Не кажучи вже про його ремісничий клас з бойовими техніками, характеристики у нього до смішного високі! Дивлячись на Віда, вони відчували свою неповноцінність, хоча у порівнянні з іншими гравцями вони досить нормальні.

«Тож існують такі люди, як Від...»

«Ми не такі вже і нікчемні!» – подумали вони.

Зазвичай посаду лідера групи займав воїн або лицар, бо вони мають високі показники харизми та лідерства. Тому що лідер, який має високий рівень показників цих двох характеристик, члени групи мали менше шансів піддатися паніці та отримували більше досвіду. А монстри, які протистояли гравцям, не могли використовувати свої навички на повну.

– А-а-а-а-а!

– Танець смерті! Чарівний танець!

– Фальшивий випад вудкою!

– Давай! Удар мене! Підними мою витривалість!

Полювання почалося.

Нескінченна боротьба на смерть зі злодіями Басри. Як тільки закінчували з одною групою монстрів, вони переходили до наступної. У них був час лише на швидкий ремонт і легке відновлення.

– Ва-а-а-а!

У минулому Зефір би не повірив, якби хтось йому сказав, що він не збиратиме здобич з переможених ворогів. Але це відбувалося зараз, через постійні атаки ворогів у нього на це немає часу.

Так вони билися майже 16 годин, коли Зефір отримав сильне поранення. Злодій ударив його мечем у живіт. Смертельна рана.

Хварьон кинула ненависний погляд на Віда.

– Ти перестарався! Ми люди, і коли втомлюємося, нам потрібен відпочинок!

Потім Хварьон поглянула на Зефіра з краплею заздрості.

«Він помирає... Принаймні відпочине... Цікаво, коли ж я звільнюся від цього диявола?!»

Це вперше вона заздрить гравцю, що помирає.

Зефір сказав, посміхаючись з полегшенням:

– Я в порядку, Хварьон. Віде, не хвилюйся про мене. Ха-ха-ха-ха!

Він сміявся до сліз од радості. Однак вираз Віда анітрохи не змінився.

«А якщо?.. Ні, не може бути. Він не священник і не зможе мене врятувати...» – Зефір, який радісно спостерігав, як з живота тече кров, на мить злякався.

Його здоров'я швидко знижувалося і вже досягнуло 23%. Ситуація не критична, але без негайної допомоги священника таке поранення призведе до його смерті.

Але тут Від понишпорив у своїй сумці та почав діставати бинти один за одним.

– Я зараз тобі допоможу.

– Ахаха! Бинтами? Не жартуй так...

– Накласти пов'язку! – знову і знову кричав Від, швидко накладаючи кілька пов'язок.

[Кровотеча зупинена

Рана закрита.

Здоров'я зросло до 26%.

Здоров'я зросло до 29%.]

– Ого! – очі Зефіра округлилися від подиву. Він кинув на Віда переляканий погляд. – Е-е... Віде, який у тебе рівень перев'язки?

– Середній ранг, дев'ятий рівень.

За крок від найвищого рангу!

Під час тривалого полювання у провінції Мората Віду довелося накладати купу пов'язок, тому рівень його навички зробився напрочуд високим. Зазвичай у групі був принаймні один священник, тому гравці взагалі не користувалися навичкою Перев'язка, тож більшість з них мали цю навичку на базовому ранзі навіть при високих рівнях.

– Перев'язка 9 рівня середнього рангу...

Зефір у розпачі стукнув кулаком об землю. Клятий Від, справжній садист і демон! Тепер Зефіру доведеться вічно полювати на монстрів!

Битва тривала...

Від убивав одного монстра за іншим і думав, що насправді це не так вже і важко. У порівнянні з тим, що він пережив у провінції Мората, підземелля Басра скидалося на дитячий садочок. Навіть у Лавіасі лицарі смерті для нього були набагато небезпечнішими!

Принаймні вони використовували довгі мечі та темну магію. Злодії ж Басри, навпаки, користувалися короткими мечами, і хоча навалювалися великою кількістю, вони були менш небезпечними противниками.

Цього разу біля нього не було Альверона з магією зцілення, але з того часу здоров'я Віда значно зросло завдяки покращенню характеристик та риболовлі. Майже вдвічі більше, 1400.

Крім того, завдяки навичці Ковальство, він може шліфувати та полірувати спорядження, що ще більше підвищувало його виживання.

А ще клас – Легендарний місячний скульптор!

Тільки завдяки цьому Від був змушений вдосконалити ремісничі навички, що дозволило йому підняти багато інших навичок до середнього рангу за останні кілька місяців. Що зробило його набагато сильнішим, ніж якби він досі полював і досягнув 280 рівня.

Щоб стати сильнішим і вести важкі битви, Віду подобалося битися із сильними ворогами, тому він пішов на четвертий рівень печери Басра. Навіть раніше, коли він бився з лицарями смерті, то мав лише 110 рівень. Це, звичайно, було важко і Від часто гинув, але, отримавши певний досвід та силу, він вигравав одну битву за іншою і це робило його щасливим.

Перемігши чергову групу монстрів, Від раптово усвідомив, що його сумка повна.

– Лайно...

Хварьон і Зефір анітрохи не засмутилися!

– Нічого не поробиш... – протягнув Від.

Хварьон і Зефір жваво закивали.

«Час покінчити з цим. Це було важке полювання».

«Блін, це було жахливо».

Вони були впевнені, що злодії Басри будуть приходити до них у кошмарах до кінця життя.

Але подальші слова Віда шокували їх знову.

– Нічого не поробиш, нам доведеться швидко навідатися в село, щоб продати речі, а потім ми повернемося знову. Злодії Басри чекають на нас. Давайте хутко розберемося з цим.

«Бляхаааааааа!!!»

Розділ 9. Об'єднання темних гравців. Частина 1

Лі Хьон закрав підручник з математики.

Кілька років тому йому довелося кинути середню школу, і відтоді він ніколи не думав, що знову розгорне підручник. Але щоб скласти екзамени і отримати атестат про здобуття середньої освіти Лі Хьону довелося повернутися до навчання.

– Гмм...

Відколи Лі Хьон покинув школу, він витрачав увесь свій час на заробітки фізичною працею, тому його мозок добряче заіржавів. Він уважно читав книгу, але сенс тікав од нього.

– Дідько, чому вони вивчають стільки формул!? Якщо вони колись мені знадобляться, я легко знайду їх в інтернеті, а у складних ситуаціях можна скористатися калькулятором... – бурмотів собі під ніс Лі Хьон. Вивчати математику самому дуже складно, але іди до школи означає додаткові витрати. – Мабуть, мені слід просто забити на це і повернутися до гри... Але я вже заплатив за екзамени...

Після довгих роздумів Лі Хьон і його сестра вирішили, що вона допомагатиме йому з навчанням по годині кожні пару днів. Але навіть з її допомогою вивчати математику дуже важко. А коли в учня немає інтересу до предмету, вчителю доводиться докладати в десятки разів більше зусиль.

Однак Лі Хейон спланувала все наперед. Добре знаючи брата, вона нестандартно підійшла до навчання.

– Дивись. Це число – твої заощадження. Подумай про них! Ти поклав 300 доларів на 12 місяців із відсотковою ставкою 5,39. Скільки ти отримаєш в результаті?

– 316 доларів і 17 центів!

Коли Хейон ставила питання так, то завжди швидко отримувала правильну відповідь. Але така відповідь не задовольнила Лі Хьона, бо він продовжив:

– Відсотки складуть 16,17 доларів. Але вони обкладаються податками. Це або 2,10 доларів спрощеного податку, або 2,42 стандартного податку.

Хейон радісно всміхнулася:

– Бачиш? Це просто. Ти повинен вчити все подібним чином. Тепер до наступної задачі. Порахуй гроші.

Після довгої паузи в навчанні голова Лі Хьона ледве працювала, але потроху він почав помічати, що вирішувати задачі стає все легше і легше.

Погляньмо!

Лі Хьон прочитав усі підручники і розв'язав половину задач із них. Він навіть позичив підручники, які має його сестра.

Все за чотири дні до екзамену!

Все тому, що коли є багато часу, людині складно примусити себе вчитися. Але як тільки екзамени вже на порозі, не залишається іншого вибору, як зібратися і вивчити все, що тільки можна, за час, що залишився.

І ось настав день екзамену.

Лі Хьон рано пішов з дому, щоб мати можливість дійти до школи в центрі міста, де проходив його екзамен. «Я повинен... Я мушу зробити все можливе...»

По дорозі він відвідав бабусю в лікарні. Їй стало ліпше, вона вже не була блідою, і, за словами лікаря, могла гуляти сама.

– Не хвилюйся, якщо провалишся, Хьоне. Ти завжди зможеш підготуватися та скласти всі екзамени. – Сказала вона з підбадьорливою усмішкою.

– Звісно, бабусю...

Лі Хьон міцно стиснув її руку.

Руки його бабусі покрилися зморшками від важкої фізичної праці, яку їй довелося виконувати в останні роки, щоб виховувати Лі Хьона та Лі Хейон після смерті їхніх батьків.

Лі Хьон буде вдячний їй усе життя. Якби не бабуся, їх відправили б до дитячого будинку і, швидше за все, розлучили, оскільки рідко сім'ї всиновлюють двоє дітей.

– Ну, мені вже треба йти... – Лі Хьон попрощався з бабусею і пішов до школи.

Екзамен проходив у державній середній школі «Корея». Це частина навчального комплексу «Корея», що знаходиться поблизу коледжу та університету.

Хоча університет не входить до десятки найпрестижніших вишів країни, але має хороший склад викладачів та добре продуману інфраструктуру. Багато талановитої молоді, в тому числі студенти з-за кордону, навчалися тут у незалежному та творчому середовищі.

Головною ознакою якості престижного університету є не його рейтинг всередині країни, а репутація вишу за кордоном. Університет «Корея» добре відомий в інших країнах, тому тут було більше закордонних студентів, ніж у будь-якому іншому корейському університеті.

Лі Хьон оцінив велич головного корпусу університету.

«Хоча я живу паскудним життям... але присягаюся, моя сестра зможе тут навчатися...»

Кожна група складалася з 30 осіб.

Отримавши список запитань, Лі Хьон з подивом зауважив, що він знає відповіді на більшість з них. Його інтенсивний і квапливий метод навчання мав чудовий результат.

Хоча не варто ігнорувати той факт, що цей екзамен розрахований на дорослих і літніх людей, які з певних причин не змогли здобути належної освіти. Тому він трохи легший, ніж звичайний екзамен.

«Я знаю відповіді майже на все. Якби я міг продовжувати навчання, то певен, що досягнув би чудового результату». – Подумав Лі Хьон, повільно переглядаючи питання.

Лі Хьон сильно шкодував, що не мав змоги і далі ходити до школи. На його думку, недоліки корейської системи освіти породили ще одного нещасного генія!

Але він не мав часу на пусті роздуми, тому взяв ручку і почав записувати відповіді на запитання, час від часу замислюючись над якимись завданнями.

Один із предметів, які Лі Хьон міг вибрати для екзамену, це етика. Звичайно, він міг вибрати іноземну мову чи якийсь інший предмет, але обрав етику, оскільки вирішив, що йому не потрібно її вчити, пригодяться лише базові знання принципів.

1. Ви знайшли гаманець на землі? Що робитимете?

- a. Візьмете його.
- b. Підберете його та перевірите, чи не має свідків.
- c. Піднімете і втечете.
- d. Піднімете його, перевірите наявність посвідчення особи і спробуєте знайти власника.
- e. Заберете гроші та залишите гаманець.

Лі Хьон почухав голову. Навіть рішення покинути школу було не так важко зробити.

Яка ж відповідь правильна?

Він вважав етику легким предметом, але виявилось, що вона містить такі складні питання.

Що ж, три відповіді правильні...

Поміркувавши деякий час, він обрав другу відповідь. П'ята також виглядала правильно, але «залишити гаманець» не найкращий вибір.

Інші питання по етиці були не такими складними і Лі Хьон з легкістю відповів на них.

«Я точно отримую найвищу оцінку з етики».

Етика була останнім предметом, тож на цьому його екзамен закінчився.

– В свої останній поїзді до Росс Глісіс я отримав нову збою. Сяючу золоту сокиру! З атакою більше 60!

– А що з бонусами до характеристик?

– Сила +45, Спритність -10, зростає шанс не зіткнутися з бандитами під час подорожі; якщо сокира впаде у воду, то буде втрачена.

– Ого! Круто!

У коридорах стояли невеликі групки людей, які щойно закінчили екзамени. І майже всі вони говорили про Королівську Дорогу.

– Золота сокира...

Сокири у грі мали найвищий показник атаки, але дальність атаки і швидкість вважалися найнижчими. Незважаючи на те, що кожен удар сокири завдав величезної шкоди, це не мало значення, якщо не можна нанести хоча б один по ворогу. Тож, якщо гравець вмів володіти сокирою, то був справді небезпечним бійцем.

Лі Хьон взяв сумку та рушив до виходу. Він не поспішав, тому вирішив іти позаду групи хлопців, що теревенили. Йому хотілося почути про що вони говоритимуть далі.

Один з парубків мав десь біля тридцяти років, двоє інших були трохи молодшими.

– Джунхуне, я заздрую. Коли ми закінчили школу, то тільки пили...

– Еге, ми тільки розважалися, а ти член Об'єднання темних гравців.

Темний гравець?

Темний гравець – так називають гравців, що заробляють гроші через ігри.

Але найбільше Лі Хьона здивувала реакція двох інших парубків: вони знали, хто цей чувак – і заздрили.

Йому не соромно?

Лі Хьон вважав, що немає чим пишатися, якщо ти заробляєш гроші, граючи в ігри. Тому що ти не робиш нічого корисного, не приносиш нічого нового у світ, ти просто робиш гроші з повітря. І якби ігри зникли, ти був би одним із найбільш непотрібних у світі людей.

– Джунхуне, який у тебе рівень?

– Мій рівень? Дайте пригадати... був... 355.

– Високий! У мене багато друзів у грі, але жоден немає такого високого рівня. А який у тебе рейтинг?

– Я в топ 10 000.

Кількість гравців у грі переважила за 100 мільйонів, тому бути в топ 10 000 означало дуже багато.

Вже на 355 рівні. Щасливчик.

Лі Хьон не зміг приховати заздрощів і сповільнив крок. Щоб дістатися додому, йому доведеться сісти на автобус.

Але Джунхун і двоє хлопців зупинилися на парковці біля іномарки.

– Сідайте, я покажу вам, що таке – темний гравець.

– Справді? Спасибі!

Вони сіли в авто, а Лі Хьон не мав іншого вибору, як іти до автобусної зупинки, коли Джунхун крикнув до нього:

– Хей! У нас є вільне місце, хочеш приєднатися? Якщо ти живеш неподалік, я підвезу тебе.

Лі Хьон почав думати, чи слід приймати запрошення, але парубок продовжив:

– Все ок, я бачу, що ти теж граєш у Королівську Дорогу. Я помітив, що ти слухав нашу розмову. Зараз ми прямуємо на чергову зустріч темних гравців. Якщо хочеш, можеш приєднатися до нас.

Темні гравці збиралися на покинутому складі.

Усередині величезної будівлі було кілька капсул, довгий стіл і купа стільців.

– Перед тим, як ми розпочнемо нашу зустріч, я розповім вам про наше Об'єднання...

Він представився як Чхве Джунхун і вів далі з усмішкою:

– Скільки людей, на вашу думку, заробляє гроші, продаючи речі з Королівської Дороги? Не раз чи два, а ті, хто заробляє таким чином на життя?

– Кілька десятків тисяч? – припустив один із хлопців, після того, як трохи подумав.

Чхве Джунхун похитав головою.

– Не менше ста тисяч.

– Так багато?

– І більшість з них з Індії, Китаю та деяких інших країн Східної Азії.

Міжнародні кордони нічого не значили у Королівській Дорозі. Будь-яка людина з будь-якої країни могла насолодитися грою за допомогою капсули. Навіть мовний бар'єр усунуено завдяки програмному забезпеченню для автоматичного перекладу, що надається Юнікон Корпорейшн.

– Я чув, що в Кореї є торгова компанія, що працює лише з Королівською Дорогою...

– Це правда. Вони продають предмети та ігрові гроші, отримані їхніми працівниками. Я не буду їх критикувати, вони зробили власний вибір. Але ми робимо свій, і не хочемо розголосу. Багато наших членів некомунікабельні за своєю природою і воліють бути на самоті... Такі гравці не зможуть проявити свій потенціал у великій компанії. Ось чому ми створили Об'єднання темних гравців.

Слова Чхве Джунхуна дещо збентежили новобранців.

– Тоді що означає бути в Об'єднанні?

– Гарне питання. Головна причина – обмін інформацією. Наше Об'єднання накопичує інформацію, зібрану членами. Це дозволяє вам дізнаватися про мисливські угіддя, хороші підземелля, прибуткові торгові шляхи і рідкісних монстрів...

– Ого, ви ділитесь інформацією? Тобто, коли я вступлю до Об'єднання, то отримаю доступ до інформаційної бази?

– На жаль, це не так просто. Ви не можете отримати доступ до всієї інформації одразу. Рівень доступу визначається рангом у Об'єднанні.

– Е, чому так?

– Це заради безпеки. Раніше такого не було, але хтось із членів може зробити витік зібраної інформації, а Об'єднання – це інформація.

– Гадаю, це так. Як тільки збереться багато людей, може статися все що завгодно.

– Ага. Крім того, гравцям з рівнем 100 не потрібна інформація про підземелля 200 рівня і вище. Тому ми призначаємо ранги нашим членам відповідно до цінності інформації, яку вони надають. І цей ранг визначає, який вони мають доступ до бази даних. Ось так все працює. Звичайно, кожен новий член отримує доступ до основної інформації.

– То ранг прямо залежить від цінності наданої інформації?

– Не тільки від цього. Якщо ви берете активну участь у діяльності Об'єднання, ваш рейтинг підвищується. Також, це пов'язано з тим, як часто ви продаєте речі через наш сайт-аукціон. Але є певне обмеження для такого підвищення рейтингу.

– Звучить доволі гарно. То як нам зареєструватися?

Двоє хлопців, що прийшли з Чхе Джунхуном, почали заповнювати документи. Вони вказали імена аватарів, рівні та іншу потрібну інформацію.

Від цих даних залежало, який ранг їм присвоять. Оскільки вони мали рівень 140, то хлопцям присвоїли найнижчий ранг D.

– Хіба ти не хочеш приєднатися? – запитав Чхе Джунхун, підійшовши до Лі Хьона, що спокійно сидів.

Лі Хьон обдумав пропозицію вдруге, і після того, як зважив всі плюси і мінуси, похитав головою.

– Я не збираюся приєднуватися.

– Отже, твоя відповідь така?

Чхе Джунхун анітрохи не виглядав розчарованим.

– Що ж, якщо ти відмовляєшся, це означає, що ти просто граєш у Королівську Дорогу. А оскільки ти погодився приїхати сюди з нами, то маєш певний інтерес до нашої організації. Але якщо таке твоє рішення, я нічого не можу зробити...

Тут Чхе Джунхун нахилився до вуха Лі Хьона і прошепотів:

– Ці двоє – випадкові люди. Вони, ймовірно, навіть не будуть використовувати доступну інформацію. Однак я бачу, що ти інший. Тож, якщо ти приєднаєшся до Об'єднання, то отримаєш доступ до певної особливої інформації...

– ...

– Припускаю, тобі не хочеться морочитися з обміном цінною інформацією, якщо ти не потребуєш доступу до інформації для новачків, чи не так?

Лі Хьон дуже здивувався. Схоже, Чхе Джунхун бачив багато таких гравців, як він, і тому був досить точним у своїх припущеннях.

Розділ 9. Об'єднання темних гравців. Частина 2

– Хай там що, це добре. Кожен має свої принципи. І наше Об'єднання це поважає. Проте я дам тобі раду: якщо ти серйозний гравець Королівської Дороги, тобі ліпше приєднатися до нашого Об'єднання.

Лі Хьон, який до цього часу мовчав, тихо відповів:

– Я не маю часу підвищувати свій ранг і не хочу ділитися інформацією.

Якби Лі Хьон вказав ім'я свого персонажу – Від – у нього, швидше за все, виникли б якісь проблеми. Він згадав, як Он Джунван погрожував взяти у нього інтерв'ю.

Але навіть друга відмова не засмутила Чхве Джунхуна. Навпаки, здавалося, що йому сподобалася відповідь Лі Хьона.

– Добре. Принаймні такі люди, як ти, не завдадуть удару в спину. Тобі відомо про наш сайт? Тоді слухай. Логін kj9008, пароль 165008. Це спеціальний обліковий запис для людей, що приєдналися до нашого вебсайту вперше. Як тільки ти зайдеш, то отримаєш ранг С, а він надасть тобі доступ до пристойної кількості інформації, повір мені. Крім того, ти можеш змінити пароль після входу, якщо хвилюєшся, що хтось інший може отримати доступ до твоєї інформації.

– Чому до мене таке особливе ставлення? – байдуже запитав Лі Хьон і додав: – колега?

– Це просто. У темних гравців є три правила. Перше правило темних геймерів: не довіряй нікому. Це точно описує наші теперішні стосунки.

– ...

– Друге правило: віддай стільки – скільки взяв. Схоже, ти людина, яка дотримується цих двох правил, тож якщо ти скористаєшся частиною нашої інформації, то надаси нам щось цінне натомість. Я бачу в тобі справжнього темного гравця.

– А яке третє правило?

– А ось і третє: вірте тільки в гроші.

– ...

І ось так Лі Хьон вирішив приєднатися до Об'єднання темних гравців.

На четвертому рівні підземелля Басри Від, Хварьон і Зефір зосередилися на полюванні.

Вони ризикували життям у кожному бою, і з кожним боєм їхні навички поліпшувалися, а очки досвіду зростали.

– Добре, здоров'я повністю відновилося... Віде, ходімо шукати наступних ворогів.

– Еге, це буде добре.

Зефір і Хварьон звелися на ноги.

Якими тільки методами вони не намагалися переконати Віда сповільнити темпи полювання, все виявилось марним. Тож ці двоє нарешті змирилися з його діями.

Тим часом Від думав, що підземелля Басра майже втратило свою цінність як мисливське угіддя.

«Ми залишимося тут максимум на день-два. Вибачте за час, який мені довелося витратити на екзамени».

З моменту облоги Одейну пройшло досить багато часу.

Гільдія Балкан значно ослабла і на даний момент не може розпочати новий штурм фортеці. Тож переможці мають вдосталь часу, щоб закріпити свою позицію. Швидше за все мисливські угіддя навколо Одейну стануть приватними, а тому полюватимуть тут лице гравці з гільдії Процвітання або її союзники.

Як шкода.

Печера Басра – одне з найвідоміших підземель, що славиться великим досвідом і цінною здобиччю.

За останні два дні Від здобув 17 рівнів, і досягнув 247 рівня. Але він сумнівався, що вони зможуть довго тут полювати.

«Мені потрібно принаймні ще 5 рівнів за час, який залишився. І краще почати з якогось потужного монстра, я не зможу швидко отримувати досвід із дрібноти...»

Від покликав друзів і попрямував туди, де вони ще жодного разу не бували – до лігва боса підземелля, місця під назвою «Головний штаб повстання».

Коли Від уперше згадав про свою ідею, Хварьон і Зефір зреагували із сильним обуренням:

– Не можу в це повірити!

– Віде, ти що, таки збожеволів?!

Бос підземелля Басра мав 290 рівень, і його супроводжували лицарі 275 рівня. Не дивно, що товариші Віда так зреагували.

– Віде, ми раніше думали, що ти доволі розсудливий. Але цього разу в нас немає шансів перемогти боса та його лицарів.

– Саме так! – Зефір підтримав Хварьон. – Бос Басри – темний маг, навіть говорять, що він некромант. Магія некромантів дуже відрізняється від магії звичайних магів. І ти також повинен враховувати, що його 290 рівень збільшує здоров'я мага через статус «боса».

– Кажуть, що у нього величезна сила атаки!

– Так, отримуєш пару ударів – і ти мертвий.

Від махнув рукою, щоб перервати їх:

– Його атаки справді такі сильні?

– Звичайно! І ніякі бинти тут не допоможуть. – Вигукнув Зефір.

– А пов'язки можна накладати тільки після бою! – додала Хварьон.

Несподівано Зефір і Хварьон обмінялися поглядами і на їхніх обличчях з'явився вираз повної одностайності. Вони пожвавішали й усміхнулися.

– Віде! Ми йдемо!

«Коли я помру, то зможу відпочити». – Наразі це єдине їхнє бажання.

«У мене дуже кумедні друзі».

Від з ними не нудьгував. Він не міг припинити дивуватися, наскільки вони прості. Але Від не розумів, що несильно відрізняється від них. Всього лиш потрібно пам'ятати, як він трясеться, коли на кону стоїть хоча б одна монета.

– Ха-ха-ха! У нас давно не було відвідувачів. Що привело вас сюди?

У найглибшій частині підземелля, на пишному троні сидів бос, вбраний у пишний одяг, поряд з ним знаходилися два лицарі та дванадцять злодіїв.

«Ось наш кінець...»

«Слава Богу, тут все і закінчиться».

Почувши, як заговорив бос, Хварьон і Зефір попрощалися з життями. Вони не сильно нервували, принаймні їхні усмішки свідчили про інше. Але вони відчували легкий захват, зрештою, вони нечасто стикалися з босами.

Головний НІП підземелля збирав сили, щоб помститися об'єднаному королівству Бритон, тож є можливість уникнути бою. Тому, якщо гравці досить доброзичливі, вони можуть отримати від нього квест, наприклад, зупинити вбивць, посланих за його головою, або забезпечити злодіїв необхідними речами.

Звісно, взявши один із цих квестів, гравець стане ворогом королівства Бритон. Однак не кожен міг отримати ці завдання, а лише ті користувачі, що мали достатньо високий показник слави.

Тож коли бос заговорив з Відом, Хварьон і Зефір почали нервувати. Бо якщо бій не почнетися, у них не буде шансу померти.

Але на їхнє превелике полегшення Від міцніше стиснув меч і відповів:

– Ми прийшли убити тебе.

– Хо-хо-хо! То ви ще одна згряя британських собак! Що ж, раз ви прийшли сюди здохнути, я вас не розчарую. Я повішу ваші голови біля входу як попередження для інших маріонеток об'єданого королівства. Лицарі! Вбийте їх!

– Так, ваша високосте ерцгерцогу.

Поки бос патякав, Від змахнув мечем і закричав:

– Святе благословення!

Ефект святого меча Агати спрацював і свята сила влилася у Віда.

– Благословення первосвященника!

Перстень на руці Віда злегка спалахнув і вкрив його тіло м'яким саявом.

Хоча дія цих предметів тривала лише 20 хвилин, їх благословив сам первосвященик храму Фреї! В одну мить Від став сильнішим ще на половину своєї сили.

– Ван Гоуку, затримай злодіїв!

– Зрозумів, володарю.

Навіть лицар смерті забув про свою непокору перед такими благословеннями. Нерозумно вступати в бій з Відом, коли він такий сильний.

– Зефіре, допоможи Ван Гоуку розібратися зі злодіями.

– Але...

Він віддав би перевагу битися з лицарями, тому що це швидший спосіб померти.

– Хварьон затримає лицарів. Я візьму на себе ерцгерцога.

– А якщо вони прийдуть до тямі? – стурбованим голосом вигукнула Хварьон.

– Тоді розберися з ними. Якщо Ван Гоук і Зефір покінчать зі злодіями до того часу, вони тобі допоможуть. Я буду зайнятий босом.

Зефір і Хварьон не мали іншого вибору, як виконувати накази Віда.

Двоє лицарів повільно наближалися до Віда, уміло розмахуючи мечами.

– Не спи, Хварьон, починай!

Зефір негайно попрямував до групи злодіїв, а Від легко прослизнув повз двох лицарів та кинувся вперед. Хварьон залишилася одна проти двох лицарів.

– Чарівний танець!

Щоб зачарувати ворогів, сильніших за неї, Хварьон потрібно витратити багато мани і танцювати набагато довше, ніж зазвичай.

А лицарі наближалися швидко!

– На славу Басри! – закричали НІПи і стрибнули до Хварьон.

Танцююча дівчина заплющила очі в розпачі.

Це, либонь, буде трохи боляче...

Біль принесе смерть! Це буде краще, ніж всі ті напружені щоденні бої, що вичавлювали з неї соки.

Проте минула секунда, друга, а з нею нічого не сталося! Ба більше, вона почула, що лицарі зупинилися і почали сперечатися.

– Убий її, Джейсоне.

– Я не хочу. Зроби це сам, Тобоне.

– Не можу! Як лицарі, ми дали клятву завжди захищати дам. Це наш обов'язок! Якщо я її вб'ю, то більше не буду лицарем.

– Що ж, я думаю так само! Але бос наказав...

Останні слова розвіяли їхні сумніви. Хварьон почула, як один із лицарів підійшов до неї та вибачливо сказав:

– Пробач нас!

Навіть в очікуванні смерті у будь-яку мить, Хварьон не припиняла танцювати, вона продовжувала елегантно вести руками і вигинала тіло.

Їй зовсім не складно танцювати із заплющеними очима. За останні кілька днів їй довелося танцювати перед злодіями Басри багато разів, іноді борючись із сильною сонливістю. Тож вона зрештою навчилася танцювати із заплющеними очима.

Дінь!

[Ви успішно виконали чарівний танець.

Лицарі Басри потрапили в пастку.]

– О! Зрештою, вона надто вродлива, я не можу її вбити. Вибачте, босе, ми не...

Хварьон вдалося зупинити лицарів.

– Ого! Не можу повірити, що мені вдалося!

Вона знесилена впала на землю, коли до неї підійшли Зефір і Ван Гоук, які щойно розібралися зі злодіями.

– Чудово!

Зефір захоплено спостерігав за боротьбою Віда з босом, який кидав у нього численні темні заклинання.

– Прощтрикніть мого ворога, темні стріли!

Численні стріли, зроблені з чистої темряви, з'явилися за спиною ерцгерцога і полетіли у Віда. Заклинання почало діяти миттєво, але Віду все ж вдалося ухилитися від усіх стріл.

Він зміг це зробити, тому що вже врахував можливість того, що може статися щось подібне. Тож у мить, коли бос починав говорити заклинання, Від визначив його тип і зону дії та почав ухилитися. Зефіра абсолютно приголомшив цей подвиг.

– Скульптурний клинок!

Від змахнув мечем, щоб відбити кілька стріл, од яких не зміг ухилитися і кинувся до боса Басри.

– Миготіння!

Ерцгерцог Басри у мить телепортувався на декілька кроків назад, але на його грудях чітко виднівся довгий кривавий поріз.

Техніка Віда – Скульптурний клинок – повністю ігнорувала будь-яку броню!

Для некромантів, що не мали жодної броні та мали низьке здоров'я, такі удари особливо небезпечні! Якби ж бос був кровопивцею, то мав би нескінченну живучість, як лорд Торі. Але таких монстрів у грі мало, і зазвичай гравці намагалися їх уникати.

– Дурні!

Трохи відійшовши від Віда, бос мав кілька хвилин, щоб оцінити ситуацію і дійти висновку, що вона йому не вигідна.

– Зі мною марно битися! – люто закричав він. – Я уклав контракт із Богом Смерті! Хочете знати, чому ті британські виродки не змогли перемогти мене? Я покажу вам! Безсмертна сила! Встаньте, мої солдати!

Земля під ногами здригнулася і з неї почали з'являтися скелети. Купа чорних, червоних і білих скелетів!

Ерцгерцог Басри, як справжній некромант, використав свій козир і викликав на допомогу магів-скелетів, воїнів-скелетів і лучників-скелетів. Його голос сповнився тріумфу:

– Більшість воїнів Басри поховані тут! Це місце було могильником для багатьох поколінь, і я з малечку приходив сюди, щоб займатися некромантією. Тепер це місце стане і вашою могилою! Ахахахаха!

– Скульптурний клинок!

Тепер рухи Віда сильно сповільнилися, бо йому довелося пробиватися крізь орду викликаних скелетів. Самі по собі ці чудовиська не такі вже й небезпечні, але вони значно ускладнили уникнення атак боса і це хвилювало його найбільше. Кожна магічна атака ерцгерцога може знизити здоров'я Віда на третину, якщо не наполовину.

– Здохни, людино!

Один зі скелетів ударив Віда ззаду іржавим мечем. Удар був точним, але майже не наніс шкоди, тому що Від ретельно відполірував броню перед початком бою.

Але атаки продовжувалися.

Приблизно 220 рівень...

Від почав думати.

Завдяки величезному досвіду боротьби з монстрами він міг точно визначити рівень ворога за одним отриманим ударом.

Почвари 220 рівня не такі вже й небезпечні...

Але проблема в тому, що бос може викликати скелетів майже нескінченно, і вони сильно заважають пересуванню Віда, в той час як благословення трималося всього 20 хвилин.

І як тільки його дія припиниться, боротьба стане набагато складнішою. Іншими словами, він не повинен марнувати час.

«Я маю позбутися немертвих... Так, є спосіб! Пустити вогонь проти вогню!»

Весь цей час Від носив шолом лицаря смерті, який отримав у Лавіасі.

– Виклик скелетів!

Шолом дозволяє Віду викликати немертвих 50 рівня. Точна кількість і ступінь покори залежать від показника Лідерства викликателя.

Ще більше скелетів піднялося з-під землі. Більше двох сотень, вони всі стояли навколішки, очікуючи наказ свого володаря.

– Бийтеся! Проти ти, хто мені загрожує!

Два натовпи скелетів почали битися між собою. У цій боротьбі навряд чи можна відрізнити друга від ворога.

– Слуги Бога Смерті, я наказую вам силою, даною мені: скоріться моїй волі! – вигукнув ерцгерцог.

– Це не ти нас викликав, – пролунала відповідь з поля бою.

– Ви, дурні...

Скелети, викликані Відом, набагато слабші за тих, що викликав некромант. Вони швидко гинули і не завдавали шкоди ворогові, але їм все ж вдалося відвернути увагу противників, щоб Від зміг уникнути ворожих скелетів.

– Потроєння! Укол!

Від почав атакувати боса, не шкодуючи мани. Ерцгерцог зміг використати миготіння, щоб уникати атак, але перевага уже зникла. Хварьон, Зефір і Ван Гоук покінчили з лицарями, що прийшли до тями, та поквапилися на допомогу Віду.

Тепер уся команда ганялася за босом-втікачем, а через кілька хвилин від піддався шаленому натиску супротивника і помер.

Дінь!

[Витривалість +1.]

[Бойовий дух +1.]

[Ваш рівень зріс.]

Від уже бився з монстрами з рівнем вище 290, тому отримав лише один рівень за цю перемогу. Звичайно, цей бос був сильніший за вампірів, але він набагато слабший за лорда Торі...

– Ого! Чудово! Ми перемогли!

Зефір і Хварьон святкували їхню перемогу та підійшли до Віда. Але зосереджений вираз його обличчя змусив їх зупинитися.

– Гм, у мене залишилося 3,5% здоров'я. Я ретельно за цим стежив...

– ...

– Що ж, продовжимо полювання.

– ...

Розділ 10. Найбільша могила. Частина 1

Від майже досягнув 259 рівня, коли оголосили рішення гільдії Маврос. На день пізніше, ніж він очікував.

Плата за полювання у підземеллі Басра зросла у тричі. Третій і четвертий рівні печери зарезервовані для членів гільдій Процвітання та Маврос. Усі рідкісні та унікальні предмети,

отриманні гравцями за полювання, мають бути продані гільдії Маврос за прийнятними цінами.

– Якого біса?

– Брудні виродки! Прийнятні ціни, срака-дупа! Вони ж самі вирішують, які це – прийнятні.

Спочатку рішення сприйняли не дуже прихильно, але, як це завжди буває, за кілька днів збурення стихло. Закони на континенті Версаль встановлюють ті, хто мають владу.

Поряд з фортом Одейн не було гільдії сильнішої за гільдію Процвітання та її союзників. А оскільки останні зіграли значну роль у захисті форту Одейн, гільдія Процвітання не помічала деякі їхні примхи. Якщо гравці не хотіли штовханини, вони повинні приєднатися до них.

Одразу після оголошення рішення гільдія Маврос почала набір нових членів біля входу у підземелля Басра. Вони змогли залучити до свої лав чимало гравців.

– Пізніше ми маємо підвищити наші рівні разом.

– Побачимося, Віде!

Після того, як він розділився зі Хварьон і Зефіром, то покинув Басру і попрямував до храму ордену Фреї, розташованого всередині форту.

– Що привело вас сюди?

У відповідь на запитання служителя храму Від показав руку з перснем первосвященника.

– Я прийшов, щоб скористатися порталом.

– О! Спаситель нашого ордену! Ми сподівалися, що ви колись відвідаєте нас.

Священник схопив долоню Віда обома руками і почав трясти її у пориві радості. Паладини ордену теж вийшли побачити героя. Одна священниця вигукнула:

– Спасителю Віде! Священниці храму також хочуть вас побачити. Ви ж не проти?

Від кивнув і його миттєво оточили привабливі священниці. Фрея цінувала красу, тому всі жриці її храму – красуні зі стрункими тілами, великими яскравими очима і білою шкірою.

Красуні жриці, улещені можливістю зустрітися та поговорити з Відом, окропили його святою водою і розсипалися радісними вигуками.

[Ви отримали благословення Фреї

Захист +26%.

Швидкість відновлення здоров'я зросла на 26%.

Ви захищені від темної магії, поки свята вода не висохне на вашому одязі.

Ваша витривалість зросла. Збільшену витривалість можна використовувати в різних видах діяльності. Наприклад, ви доросла людина, тож разом з коханою людиною можете чудово провести час...]

Від закрив вікно з повідомленням.

Благословення богині на крок попереду звичайного благословення за пожертвування. Але воно не сильно потішило Віда, оскільки час його дії закінчиться ще до того, як благословення може знадобитися.

– Покажіть мені дорогу до порталу.

– Добре. Сюди...

Священник повільно попрямував у глиб храму. Лише кілька гравців мали дозвіл використовувати портали Фреї, тому Віду не довелося чекати своєї черги.

Людина, що завідує порталом, запитала:

– Місце призначення?

– Королівство Розенхайм. Замок Серабург.

– Зараз я відкрию портал.

Віда огорнуло світлом порталу.

– Купляю предмети!

– Хто хоче піти на полювання? Шукаю магів!

– Тут майстер-слідопит! З моїм нюхом знайду будь-якого монстра. Обери сам, з ким будеш битися!

Від знову стояв біля водограю на центральній площі замку. Йому знадобився майже місяць, щоб подолати гори Баркан та дістатися до об'єданого королівства Бритон, а повернувся він за лічені секунди.

Королівство Розенхайм!

– Минуло багато часу, як я востаннє був тут. – Пробурмотів Від, оглянувши площу. Одяг людей став різноманітнішим і більш барвистим, а зброя в них новенька і блискуча. Багато чого змінилося, і Від зовсім не відчував, що повернувся додому.

– Віде!

До нього з радісними обличчя підбігли Пейл, Сурка, Ромуна й Ірен.

– Віки минули! – вигукнула Сурка та міцно обняла Віда.

Невдовзі Ромуна й Ірен взяли приклад з подруги і обхопили Віда з боків.

Він був глибоко зворушений, поки не почув наступні слова Сурки:

– Ірен та Ромуна – жажливі кухарі. Віде, я так хотіла знову тебе побачити!

– Сурко!

– Твоя навичка Кулінарія! Ти підняв її? Хутко, приготуй нам щось смачненьке... будь ласочка!

– ...

Виявилося, що дівчата прилипли до нього через його чудові кулінарні уміння. Сурка не могла забути смак тих страв і нетерпляче рахувала дні в очікуванні наступної зустрічі.

Зрозумівши ситуацію, Від не сильно розчарувався. Це вперше він зустрівся з Пейлом і дівчатами відтоді, як вони розлучилися в Лавіасі.

«Вони так невинні... Варто жити у світі, де досі є такі люди, що не женуться за грошима і приймають мене таким, який я є...»

Від сердечно всміхнувся друзям і дістав кухонне приладдя.

– Отже, сьогодні я приготую вам смажену свинину в клярі.

– Ура!

Від виклався на повну, щоб приготувати по порції для всіх чотирьох голодних друзів. За хвилину їхні тарілки стали порожніми. Заморивши черв'ячка, вони переключили свою увагу на самого Віда. Хоча вони обмінювалися «шепотом», це перша їхня особиста зустріч за довгий час, тому вони дуже хотіли дізнатися всі подробиці пригод Віда.

Він приготував усім ще трохи їжі й почав неквапливо розповідати історію своїх подорожей.

– Е?! Найкрасивіша дівчина була перетворена на камінь? Хотів би я сам це побачити.

Ірен – жриця, тому дуже шкодувала, що не змогла взяти участі у звільненні провінції Мората.

– Як шкода, що тоді мій рівень був надто низьким, але тепер ти можеш покласти на мене, Віде! З моїм 220 рівнем я буду тобі корисною, Віде, бо я впевнена, що ти скоро підеш полювати.

– Дякую, я запам'ятаю. – Сказав Від.

– О! – вигукнув Пейл, щось згадавши. – Ми часто спілкуємося з Мапаном. Він сильно допомагає моїм батька порадами і припасами для їхньої крамниці. Він сказав, що ти полював у підземеллі Басри з Хварьон.

– Так, це правда.

– Тоді твій нинішній рівень...

Очевидно, що Пейл хвилюється, він навіть не закінчив речення.

Від поглянув прямо на нього і чесно відповів:

– 259.

– ...

– ...

– Тц! – розлючена Сурка ревниво зиркнула на Віда і відійшла від нього.

У цю мить на площі з'явилася королівська варта, що оточила Віда, Пейла і двох дівчат.

– Що відбувається?

– Ці люди, мабуть, злочинці, – почали пліткувати гравці на площі.

Подібні речі не були звичною справою, тому в дедалі більшої кількості гравців прокидалася допитливість.

– А якщо...

– Віде, ти когось вбив?

Розгублені Пейл, Ромуна й Ірен дивилися на не менш розгубленого Віда.

– Гмм... не думаю, що зробив щось, за що мене б звинуватили у Розенхаймі...

Він копався в пам'яті, але так і не зміг пригадати нічого, що могло б мати такі наслідки. Воїни, що їх оточили, розступилися, пропустивши чоловіка у лицарському вбранні, який запитав гучним голосом:

– Хто із вас скульптор Від?

– Це я буду, але...

Від обережно підвівся.

– Король бажає тебе бачити. Будь ласка, слідуй за мною...

Слова лицаря стали повною несподіванкою для Віда. Він не очікував зустрітися особисто з королем Теодарреном.

– От щасливчик! Швидше, ми повинні зробити кілька знімків.

Клацання почало лунати з усіх боків, говорячи про те, що гравці почали фотографувати подію.

– Дивіться, король особисто хоче зустрітися з тим хлопцем! Хей, кличте всіх інших сюди!

За лічені секунди площа заповнилася людьми, всі намагалися якомога ближче підійти до центру. Хтось хотів побачити Віда, хтось послухати, що говорить лицар.

Іноді аристократи справді запрошували шукачів пригод. Але зазвичай це був барон або щонайбільше граф. Але цього разу сам король Теодаррен запросив якось невідомого гравця!

«Схоже, нема про що хвилюватися», – подумав Від, полегшено зітхнувши.

Якби він скоїв якийсь злочин, солдати з ним би не розмовляли, а просто схопили та доставили до в'язниці чи до суду.

– Чи можу я спитати, в чому причина? – обережно поцікавився Від.

Шестерні в його голові оберталися в десятки разів швидше, ніж зазвичай. Від оцінював ситуацію і прораховував можливий дохід.

– Я вважаю, що король має прохання до тебе. Мені не відомі деталі, все пояснять у палаці. – Відповів лицар.

Від зберігав спокій, але юрма, що зібралася на площі вирувала! Гравці поряд захоплено передавали слова лицаря тим, хто був надто далеко, щоб їх почути.

– Кажуть, лицар приніс прохання від самого короля Розенхайму!

– То це квест?

– Схоже на те.

Багато ревних, заздрісних і навіть погрозливих поглядів було спрямовано на Віда. У світі небагато людей, які б не заздрили успіхам інших.

Розділ 10. Найбільша могила. Частина 2

Від погодився зустрітися з королем і озирнувся. Площа переповнена людьми, але він все ж зміг розгледіти храм ордену Фреї, що височів у далині.

– Перш ніж зустрітися з королем, я хотів відвідати орден Фреї, якщо це можливо.

– Добре. Ми проведемо тебе.

Релігія й правителі королівств намагалися не заважати одне одному в Королівській Дорозі. Тому Віду дозволили відвідати храм перед тим, як іти до палацу.

– Ми вітаємо героя, що прямує до далеких Земель Відчаю.

Найвищі служителі храму особисто вийшли привітати Віда. Коли він повернув святі реліквії ордену Фреї, це значно підвищило очки їхнього впливу, і тепер, куди би гравці не йшли, орден Фреї добре відомий.

Лицарі та солдати, що супроводжували Віда, залишилися біля воріт, очікуючи на його повернення, оскільки він на території храму, то тепер підпадав під захист паладинів і монахів.

Від одразу перейшов до теми:

– Спочатку я хотів би більше дізнатися про Землі Відчаю.

– Мені щиро шкода, але наші знання про них обмежені. Землі Відчаю населені гігантськими монстрами та дикими племенами орків, що постійно воюють одне з одним. Там живе небагато людей, а ті, хто живе, переважно вигнанці; там дуже складно вижити. Також раніше там жили темні ельфи, але нам не відомо про їхню долю, можливо, вони вже мертві.

– ...

– Нам не вдалося з'ясувати, де в Землях Відчаю знаходяться некроманти, які поклоняються Барекену. Вам доведеться дізнатися це самостійно.

«Просто прекрасно! Із завданням з рівнем складності «В» я ще повинен самостійно з'ясувати подробиці!»

Від кинув на священників невдоволений погляд. У провінції Мората, виконуючи інший квест зі складністю «В», він постійно був на межі смерті! Але тоді під його командуванням було 300 паладинів і 100 священників!

– Тоді які я матиму війська для цього завдання?

Наляканий розлюченим обличчям Віда, священник розгублено відповів:

– Ми підготували 50 священників.

– 50 священників?!

– Так, усі паладини та решта священників зайняті поширенням нашої віри у віддалених куточках країни. Тож коли ви будете готові, ми негайно відкриємо портал.

Не паладини, не монахи, а священники!

На мить Відові здалося, що він тоне. Але рано здаватися! Попередній квест у провінції Мората теж здавався не здійсненим, та він досягнув успіху.

Отримавши всю необхідну інформацію, розчарований Від повернувся до солдатів, які чекали біля входу.

– Він справді прямує до палацу!

– Він зустріне короля!

Більшість глядачів супроводжували їх всю дорогу. Але як тільки вони підійшли до палацу, натовп зупинила охорона.

Один з лицарів повів Віда до головної споруди палацу. Звичайно, дорогою він не забув добряче роздивитися внутрішнє убранство палацу.

[Ви побачили фреску Беодарта

Мистецтво +1.]

[Вам сподобалася композиція скульптур «Лицарі короля»

Мистецтво +2.]

[Ви виявили три комплекти зброї Баланч

Мистецтво +1.]

Споглядання творів мистецтва нічим не відрізнялося від їхнього створення!

Його характеристика Мистецтво зростала навіть якщо він всього лише насолоджувався творіннями інших майстрів. Але таким чином не можна нескінченно підвищувати показник Мистецтва, якщо поглянути на щось менш якісне, ніж те, що він бачив раніше, то бонусу не буде.

У палаці Від побачив багато прекрасних творів мистецтва, що підвищило йому показник Мистецтва на 30 очок.

– Ваша Величносте, праведний і доброзичливий правителю Розенхайма, королю Теодаррену, ми привели до вас шукача пригод Віда.

Їхній шлях закінчився у тронній залі.

Лицар, який привів його сюди, опустився на коліно, перш ніж заговорив, і Від повторив за ним.

Дворяни та інші лицарі стояли напівколом біля трону, який займав король Теодаррен. Король виглядав погано, його обличчя вкрилося хворобливими синьо-жовтими плямами.

– Ти – Від? – запитав Теодаррен гучним і потужним голосом.

– Так, ваша величносте.

– Я покликав тебе, щоб... Гхааа...

Короля вирвало кров'ю. Лицарі та слуги кинулися йому на допомогу, але були зупинені жестом його руки.

– Я досить добре знаю свою хворобу, тож не хвилюйтеся. Твоя професія – Скульптор місячного світла?

– Так, ваша величносте.

– Місячний скульптор, гм, знайом професія. У моєї матері був близький друг на ім'я Захаб.

– Ваша величносте!

Дворяни були засмучені словами короля, але він продовжував.

– Ви всі це знаєте, чи не так?

– ...

– Нема чого приховувати. Хай там що, Віде, ти повинен знати, що таке скульптурне мистецтво, і я хочу зробити тобі пропозицію. Мені залишилося жити недовго. Все своє життя я намагався зробити свою країну мирною та впорядкованою. Зібрати досить велику армію, щоб об'єднати королівство Бритон тремтіло при її вигляді. Щоб, за моїм бажанням, усе – гори, річки та дерева тремтіли під їхніми маршируючими ногами...

Король Теодаррен любить говорити і хвалитися. Він розповідав про свої справи, геройські вчинки, навіть про те, що відбувалося у його спальні.

Від уважно його слухав і намагався не пропустити нічого важливого.

Де підказка до виконання квесту?

Проте, як би він не зосереджувався, всі історії були марними. Чи то про те, як у віці п'яти років король вперше упав з коня і зламав ногу, чи про те, якими гарними були придворні служниці – Теодаррен просто говорив дурниці.

Побалакавши так дві години, король нарешті перейшов до суті:

– ...з кожним днем я почуваюся все гірше і гірше. Настав час передати тягар короля наступнику і піти. Туди, де моє слабке тіло знайде спокій. Час спливає, тому мені потрібен склеп. Зроби мені розкішний і величний склеп, який ще багато років вражатиме всіх своєю пишнотою. Я дам тобі стільки робочої сили, скільки потрібно...

Дінь!

[Нове завдання! Гробниця короля Теодаррена.

Іноді в очікуванні власної смертні правителі королівства Розенхайм велять збудувати для них склеп. Теодаррен вже відчуває подих смерті, тому він найняв відомого скульптора, щоб той побудував для нього склеп.

Однак якщо склеп не відповідатиме величі короля, завдання буде провалено, а ви отримаєте штраф.

Ви можете попросити додаткову допомогу для цього завдання. Щоб завершити його, ви отримаєте 100 000 золота.

Складність: В.

Нагорода: У разі успіху ваша репутація в королівстві Розенхай зросте більше ніж на 2000. Точне збільшення залежить від якості роботи.

Попередження: у разі провалу ви відчуєте гнів короля. Ваша слава знизиться.]

Репутація Віда в ордені Фреї перевищує 4600.

Коли ви в хороших стосунках з релігійним орденом, то отримуете багато переваг. Отримуете зцілення і безплатно використовуєте портал, можете за невелику суму найняти загін паладинів, щоб вони допомогли. В мандрівках буде простіше проходити митницю та отримувати квести вищої складності. Репутація діяла подібно до Слави.

Однак хороші стосунки з королівським двором принесуть ще більше переваг. Можна отримати титул або витратити очки репутації, щоб отримати чудові предмети зі скарбниці.

Від би точно вибрав зброю.

Це вперше після села Баран, коли Від отримав завдання безпосередньо пов'язане з його класом. У той час його вміння і слава були дуже низькими і він отримав завдання від звичайного НІПа, проте цього разу він отримав запит від самого короля!

Від трохи подумав, але рішення вже сформувалося у його голові.

Він ніколи не відступить перед монстрами, що наближаються, і не відмовиться від завдання! Хоча не останню роль у його рішення зіграли невідомі наслідки відмови від квесту.

– Я зроблю все можливе, що забезпечити вашій високості найвеличніше місце для останнього спочинку.

[Ви прийняли завдання.]

Глибоко занурившись у думки, Від вийшов з палацу.

Розкішний і величний склеп... Дуже неоднозначні вимоги.

Чи варто збудувати щось на зразок дольмена?

Це буде швидко і легко!

Однак у результаті він може зіткнутися з гнівом короля. Або навіть переслідування з боку армії Розенхайма.

Але в нагороду, швидше за все, можна отримати рідкісний або унікальний предмет!

«А якщо поглянути на це з такого боку...»

Коли Від очікував на прибуток, то починав шукати можливість діяти!

Навіть якщо ціни у Королівській Дорозі знизяться, рідкісні або унікальні предмети все одно продадуться за великі гроші.

Від не міг дозволити собі відмовитися від додаткових грошей, тому вирішив виконати квест за будь-яку ціну. Однак він уявлення не мав, як підійти до будівництва склепу.

Величезного розміру чи звичайного? Заповнений кам'яними солдатами? Статуями? Ні, все це досить узагальнені ідеї...

Він має звести розкішний, величний і монументальний склеп, який би повністю виправдав сподівання короля.